

Det graa hus

Herman Bang

The Project Gutenberg EBook of Det graa hus, by Herman Bang

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.net

Title: Det graa hus

Author: Herman Bang

Release Date: July 22, 2004 [EBook #12987]

Language: Danish

Character set encoding: ASCII

*** START OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK DET GRAA HUS ***

Produced by Steen Christensen, Heidi Christensen and PG Distributed Proofreaders

HERMAN BANG

DET GRAA HUS

TIL EN VEN

Tell me the tales, that to me were so dear, long
long ago long long ago.

"Jorden bliver kold en Gang--ligesom Mennesket".

I

Hans Excellence rejste sig i den Fyrretraes Seng og taendte sit Lys. Saa stod han op. Han overgod sig med Vand, mens han betragtede sig i sit Spejl: Legemet var knudret og staerkt som et gammelt Tommer.

Livros Grátis

<http://www.livrosgratis.com.br>

Milhares de livros grátis para download.

Over den hvide Vaeg tegnedes det som en Kaempes Skygge.

Han klaedte sig paa og han gik ind.

Han gik, med Lyset i sin Haand, gennem de mange Stuer. Broncer, Piedestaler og Haedersgaver stod indhyllede i Lagener. De ragede i Morket saa underlig frem, som gik Excellencen, gennem Rummene, mellem Spogelser.

Ved den sidste Dor stansede han et Ojeblik og lyttede. Der blev talt derinde. Det var Hendes Naade, der talte i Sovne. I Sovne troede Hendes Naade sig altid paa gamle Baller og dansede med Durchlauchter, der var dode.

Hans Excellence blev staaende, mens hans loftede Haand holdt om Portieren som en knyttet Klo: det var en Svaghed hos ham at lytte efter Hendes Naades Tale, naar hun sov.

Pludselig satte han Lyset fra sig og han aabnede Doren. I Morket gik han frem mod Hendes Naades Seng.

Hendes Naade blev ved at tale--og hojere, mens Hans Excellence lyttede:

-Weimar, Weimar, gentog Hendes Naade.

Hans Excellence stod der endnu, som en Stotte.

-Ja, Hoheit, sagde Hendes Naade.

Excellencen vendte sig og lukkede Doren og gik videre.

Hans Haender rystede, mens han tog om den iskolde Lampe og fik den taendt, for han satte sig til sit Bord. Han trak Skuffer ud og ind og han tog de store blaa Ark frem, bojede Margen paa dem og begyndte at skrive.

Han skrev, med Hovedet bojet og med Ojnene sammenspilede, som vilde han tvinge deres Sekraft, mens hans venstre Haand laa paa Papiret, blaa og tung, som af Bly; mens han skrev og skrev, uden Ophor, med en vredagtig eller harmfuld Pen, Side efter Side, Blad efter Blad, og slyngede dem vaek og fra sig.

Der hortest ingen Lyd, uden Olielampens Kogen.

I det matte Lys saa Orsted'er og Mynster'e og Hvide'r saa underlig halvtudviskede ud, som de hang der, i de blege Litografier, i deres gyldne Rammer, ordensprydede, i Ornater, officielle, paa Vaeggene Stuen rundt,--afdode og stille.

Excellencen havde laenet sig tilbage i sin Stol:

-Aa, ja, aa, ja.

-Aa, ja, aa, ja. Lod det ud gennem Stuen.

Og han skrev igen.

Dagen begyndte at bryde frem og dens kolde Lys blandedes med den sparsomme Lampes. Excellencens store Hoved ragede bestandig frem over hans Bord.

Tjeneren kom ind og, bojende sine omme Knae foran Kakkelovnen, fik han Ild i de store Braendestykker. Ilden lyste mod den brunlige Paryk--den havde saadan underlig opstaaende Kanter--og Ansigtet, hvor Munden mellem hundrede Rynker mindede om en sammenfoldet Kniv.

Excellencen horte ham ikke. Han bragte Theen tilligemed Morgenavisen, og pludselig vendte Excellencen sig.

-Lad hende sy det, sagde han og rakte Tjeneren de blaa Blade.

Tjeneren Georg gik, mens Excellencen i et Drag slugte den koghede The--Kulde eller Varme syntes ikke mere at fornemmes af det aeldgamle Legeme.

Ude i Kokkenet syede Sofie Kone. Siddende foran Lampen syede hun med en lang sort Traad de skrevne Blade sammen med sin Haand, der lignede rode Knokler.

-Skriver han? spurgte hun.

Tjeneren nikkede.

-Ja saa.

Bornholmeren ved Siden af Kokkenbordet lod langsomt og tungt. Det var, som hentede den hvert tovende Sekund mojsomt og stonnende op af en uendelig Brond. Bornholmeren var det eneste Ur i Huset, der gik. De andre var gaaet i Staa.

Georg bragte de sammensyede Blade tilbage, og Excellencen trak Skuffer ud og Skuffer ind. De var alle fulde af samme Slags Hefter. Morgenavisen lod han ligge. Han laeste ikke mer Aviser:

-Sker der noget? sagde han.

-Hvad sker der? sagde Hans Excellence:

-De bygger nogle flere Huse, hvori de kan synde mod sig selv.

-Tag den bort, sagde han.

Tjeneren tog den bort for at opbevare den til Hendes Naade. Hendes Naade lod sig daglig "Ledige Lejligheder" forelaese af sin Selskabsdame.

Paa Slaget ni ringede det, mens Jernklokken lod saa saert langt inde i Huset; det var Sonnesonnen:

-Excellencen er hjemme? sagde han.

-Ja, svarede Georg, og han haengte den unge Mands Toj paa den samme Knage som igaar.

-Du har skrevet, sagde den unge Mand og bojede sit Hoved.

Den Gamle vendte sig:

-Ja, og Stemmen lod vredt:

-Som jeg plejer. Man skriver og spilder Blæk, naar man ikke kan leve mer. Med Sort paa Hvidt kan man lave Menneskene som man vil. Der gørd de ikke flere Dumheder, end man giver dem Lov til.

-Har Du fægtet? spurgte han pludseligt.

-Ja.

Med et Blik, der fik en egen og pludselig Styrke, sagde Hans Excellence:

-Du er en Sildefoding. Du maa tage vare paa Dig selv.

Mens han blev ved at betragte Sonnesonnens Ansigt, hvor Laeberne midt i Blegheden var som Blod saa rode, sagde han, med den samme Stemme som for:

-Jeg ved heller ikke, hvordan vi nu ogsaa har faaet den Race ind i Familjen.

Sonnesonnen, der forte den meget slanke Krop meget rankt, loftede de morke Ojenlaage en Kende:

-Er det paa Komedien, Grandpapa har skrevet? sagde han.

-Ja. Laes det hojt.

-Sonnesonnen satte sig i den store Stol ved Vinduet og begyndte at laese--meget hojt, for at Hans Excellence skulde kunne hore ham:

-Hvad siger Du, der staar? raabte Hans Excellence.

Sonnesonnen laeste hojere, anstrengende sig for at samle den ulaeselige Skrift, hvor Bogstaver var glemt og Saetninger var faldet ud:

-Hvad er det, der staar?

Sonnesonnen blev ved at laese:

-Nej, raabte Hans Excellence: lad mig selv.

Han greb Arkene. Og, vred og bojet frem mod Lyset, forsogte han selv at laese alle de Saetninger, han allerede havde glemt.

-Nej, sagde han pludselig: jeg kan ikke. Det er Ojnene. Ojnene vil ikke.

Han slap Manuskriptet:

-Ojnene vil ikke mer.

-Laeg det hen.

Den unge Mand tog de blaa Ark og lagde dem ned i en Skuffe, ved Siden af de andre.

Excellencen fulgte med Ojnene hans Haender:

-Der er mange, sagde han.

-Ja, Grandpapa.

Excellencen havde lukket Ojnene: Tiden var forbi, hvor hans Excellence korte til Forlaeggere. Aarevis havde han kort fra Dor til Dor, havde sendt Manuskripter og havde faaet dem skicket tilbage. Nu var han holdt op.

-Papiret er blevet for dyrt, min Go'e, sagde han.

Hans Poesier tryktes ikke mer. Det skulde da vaere et Gravvers over et Barnebarn eller over en Ven, som en Gang var beromt og som nu var glemmt. Regeringens Blad trykte mellemstunder et saadant Vers bag i Avisen, med meget smaa Bogstaver.

-Grandpapa skulde skrive sine Erindringer, sagde Sonnesonnen--hans Stemme var, naar han ikke vogtede paa den, naesten aengstende blod--og han lukkede Skuffen.

Hans Excellence lo:

-Erindringer, sagde han: Erindringer--vi har Vaev nok. Erindringer--hm, der er ingen, som har skrevet deres Erindringer. Om de andre lyver de, og om sig selv taler de ikke ... De skriver om det Kravl, de har oplevet, og hvad de har levet, tager de med sig i Graven.

Hans Excellence lo igen og hans Stemme fik en egen, raa Klang:

-Og de gor Ret, min bedste, sagde han: hvis et eneste Menneske skrev sig selv ned og lod sig selv komme i Trykken efter sin Dod, vilde de domme ham til Tugthus i hans Grav--for der er jo Retfaerdighed i Himlen og paa Jorden....

-Nej, det er ikke vaerd at give nogen Besked. Hans Excellence tav en Stund. Saa sagde han:

-Lad mig faa Tiden til at gaa som jeg kan. Det sidste Stykke Vej er det svaereste, og at taenke er dumt. Et Hul i Jorden er ikke saa mange Tanker vaerd.

Sonnesonnen sad lidt:

-Du har jo os, sagde han.

-Ja, sagde Excellencen: I skal jo fodes og klaedes.

Det unge Menneskes Mund sitrede, naesten umaerkeligt. Men den Gamle blev ved:

-Har--har? sagde han: Menneskene, Fritz, har ikke hinanden. De bruger hinanden og er alene. Naar man er blevet gammel, ved man det og bryder sig ikke mer om at snakke de mange Ord, som ingen horer. Hvem horer? Grosset snakker uden at hore det selv.

-Dyrene, min Go'e, kommer ud af det uden Ord, og det lykkes dem at

opfylde deres Bestemmelse endda.

Sonnesonnen sad sammensunken med mærkeligt nedsænkede Skuldre:

-Ret Dig, sagde den Gamle.

-Ja; den unge Mand foer op saa hastigt, at han stødte sin Nakke paa Stoleryggens Vaabenskjold.

-Nej, blev Excellencen ved at fortsætte sin Tanke: Forplantningen skal tjenes. Lad dem avle og do. Det har de gjort i Aartusinder. Lad dem blive ved med det og ikke gøre sig Indbildninger. De opfinder og finder paa og bygger Staeder og skaber sig Berømmelse . . . Naturen er lige glad. Jorden bliver kold en Gang ligesom Mennesket.

-Eller hvad har de for det? sagde han og saa pludselig op paa de mange Billeder paa Vaeggene: Der hænger de med deres Kaeder, i deres Kaaber, som de Aktorer de var og--Excellencen gjorde en Bevægelse med sine Fodder, som rensede han sine Saaler--hvad de vilde, blev det modsatte, og deres Gerninger er saa døde som de selv.

-Hvad er det Hele? blev han ved: det mætter ikke ... Hm, jeg husker en Dag, det var Thorvaldsen . . . han var vel den største, ogsaa som Komediant, for det følges ad ... Han gik omkring som var han selv i Gevandt og skulde taende Rogelse foran sit eget Marmor. Men saa var det en Dag, han var vaagen, ellers sov han meget, Fritz, sov over sit verdensberømte Navn. Men den Dag var han vaagen--det var i hans Vaerksted: saa slog han lidt ud med Haanden mod alle de hvide Figurer og det hele Ler og saa sagde han:

-"Ja, det er jo meget kont".

-Det var det Hele, naar man kendte det.

Excellencen lo kort, som nød han sit eget Minde:

-Og Oehlenschlaeger døde brolende over sin egen Sokrates, som ingen gad læse, og Heiberg saa efter Stjernerne, hvis ellers nogen tror det. Lad Stjernerne gaa, hvor de vil. Jeg ved aldrig af, at vi fik noget Bud fra dem.

Han tog sig over Ojnene, og i en anden Tone sagde han:

-Men gamle Folk skal ikke ha'e stærke Hjerner, for saa ved de for meget ... De skulde blive slove. De, som ikke bliver det, faar Tid til at se, og det skulde Menneskene være fri for--Man skulde aldrig se, aldrig sig selv og aldrig de andre . . . Der er et dumt Ord om at den, der ser Jehovah--og Excellencen lo paa dette Ord--han dor. Men jeg siger Dig, at hvis et eneste Menneske saa et andet Menneske helt til Bunds i Sjælen, saa vilde han do. Og hvis det kunde tænkes--men det kan det ikke, ti for sig selv lyver man for haardt--at man saa sig selv til Grunden af sin Sjæl, saa vilde man betragte det, min Go'e, som en ringe men nødvendig Straf selv og uden et Kny at lægge sit Hoved paa en Blok--

-Naa--og paa en Gang brod Hans Excellence af--jeg snakker . . . Men (pludselig saa han paa Sonnesonnen og der var i mindre end et Sekund i hans Oje noget, der næsten lignede Skyttens Blik, naar det ser, om et Pileskud har ramt) det gør vel ikke noget, for Du horer ikke efter.

Det er en anden Visdom, som suser for dine Oren.

Det unge Menneske rejste sig:

-Farvel, Grandpapa, sagde han kun.

-Er der ellers ingenting, Du har paa Hjerte?

Hans Excellence rejste sig og gik hen til sit Chatol, om han lukkede op. Han skod en Brevpresser til Side og tog nogle Pengesedler, som han ikke talte:

-Ungdommen maa have Penge, sagde han:

-Farvel.

-Farvel, Grandpapa. Den unge Mand gik. Georg ventede i Gangen og tog hans Overfrakke ned og hjalp ham den paa:

-Farvel, sagde den unge Mand og bojede Hovedet.

Georg haengte "Sedlen" ud paa Doren: Paa et Stykke Pap stod med Bogstaver, som var halvt fortaerede, Ordet: Consultation.

Saa aabnede han Brevkassen og tog Posten. Brevene lagde han paa Konsollen. Men da han havde gjort det, tog han pludselig Brevene op igen og laeste Udskriften paa den ene Konvolut, mens der gik en Grimasse hen over hans Ansigt--for han lagde den ned igen, men laengere inde, i Morket.

-Er Hendes Naade vaagen? spurgte Excellencen, da han kom ind.

-Hendes Naade har ringet.

-Og min Son?

-Hr. Fritz Hvide er gaaet ud.

-Hm.

-Bring mig Journalen.

Georg bragte den svaere Bog og slog den op.

-Hvad Datum er det?

-Den otte og tyvende, Deres Excellence.

-Fastelavnstiden gaar ud, sagde Hans Excellence.

Hans Excellence skrev Datum foran en stor Rubrik under de andre Rubrikker, der stod tomme.

-Tak, sagde han: Du kan gaa.

Georg gik. Ude i Gangen satte han sig paa Stolen taet ved Doren. Han holdt sig meget rank. Han ventede paa at aabne for hans Excellences Patienter. Efterhaanden faldt Hovedet ned over Liberiets hoje Krave og Skuldrene sank ind. Det var, som sad der et paaklaedt men livlost

Stativ op ad Panelet.

-Aa ja, aa ja, lod det ud gennem Excellencens Dor.

-Georg rorte sig ikke.

Det ringede. Det var en Tjener, gammel som Georg, meget høj, i en meget lang Frakke. Paa Toppen af ham sad et Hoved, der ligesom ikke sad rigtig fast. Han skulde aflevere et Brev. Han kom ind til Excellencen, der læste Brevet. Det var en Middagsindbydelse fra Baronesse Brahe.

-Sig Baronessen Tak, sagde han.

-Men jeg læser mig ikke mer fremstille til Dyrskuer ... Hvordan har hun det?

-Tak, godt, Deres Excellence.

-Og han selv?

Tjeneren stod ret ved Døren. Kun Hoved og Skuldre gik. Den øvrige Statur mindede om en Bygning, hvortil der er sat Stiver.

-Tak, Deres Excellence ... det er kun den Rysten ... men jeg ta'r "det Styrkende", Deres Excellence.

-Ja, styrk sig, sagde Hans Excellence og vendte pludselig Ansigtet mod ham med et Udtryk, som saa han paa en gammel Hund.

Den gamle Person blev staaende et Ojeblik, for han sagde--hans evige eller eneste Tanke--:

-Og det gaar saa daarligt med Serveringen.

-Saa skulde han læse vær', sagde Excellencen.

-Der er ingen, som takker ham for, at han spilder Sauce paa hans Klæder.

-Farvel.

-Hans Excellence vendte sig og Døren gled til.

-Hva' sa'e han? hviskede Georg ude i Gangen.

-Der er vel ikke no'et, til der ka' hjælpe, sagde den anden.

Georg nikkede. Men med et pludselig forandret Udtryk i sit Ansigt hviskede han, pegende ind mod Døren:

-Han er osse skidt.

Det var, som Udtrykket i Georgs Ansigt paa en Gang spejledes i den fremmedes:

-Er han? sagde han og hans Stemme fik ligefrem Klang.

-Vores Baronesse er osse snavs, hviskede han.

-Det er jo Emmely, der er syg? sagde Georg.

-Ja. Det er Gigtfebren, som de kalder 'et.

-Ja, nikkede Georg.

-Og den har nok slaaet sig ved Hjertet, hviskede Brahernes Tjener.

Og idet han pegede hen imod Excellencens Dor, sagde han:

-Men han bliver jo ikke kaldt. Det nyfigne i Georgs Ansigt veg paa en Gang for en vis Stramhed:

-Nej, sagde han: ikke endnu.

Men pludselig rettede de sig begge, da en Nogle lod i Gangdoren. Det var Faderen. Han tog Overtojet af og spurgte:

-Er der nogen syge hos Baronens?

-Jo, det vilde sige, det var Baronessen, som gerne vilde se Hans Excellence ... til Middag.

Den Gamle havde stotret i det:

-Ja saa--der var gaaet naesten som en Bleghed over Faderens Ansigt--: Godmorgen.

Faderen gik ind ad Hans Excellences Dor.

-Er det Dig? sagde Excellencen, og der kom et pludseligt Lys i hans Ojne ved Synet af Sonnen, der smilte til ham med et eget omt Smil, naesten som en Kvindes:

-Hvordan har Du det, Papa? Tak. Gamle Folk, Dreng, bor ikke klage, naar de kun nogenlunde kan traekke Vejret.

-Det er raat ude, sagde Faderen, stadig bojet over Hans Excellence.

-Det er vores Klima, Go'e, som vi maa baere. Faderen vendte sig imod Vinduet.

-Er Stella oppe? spurgte Excellencen.

-Sikkert, sagde Faderen og undgik forsaaetligt et "Ja".

Som i Lobet af et Sekund blev Excellencens Ansigt morkere:

-Hun har det ikke godt denne Gang, sagde han efter en Stilhed.

Faderens Ansigt var forandret ligesom Hans Excellences og han svarede ikke straks:

-Hun er ellers saa glad ved at vaere her hos Jer, sagde han og talte saa besynderlig lavt eller tonlost som altid, naar han talte om sin Hustru.

Excellencen svarede ikke og de tav begge igen.

-Harriette er kommen iaftes, sagde Faderen og stod stadig ved Vinduet.

-Ja, sagde Hans Excellence: jeg har skicket hende Bud om at komme til Middag.

-Saa drikker jeg The, sagde Faderen.

-Ja.

Doren faldt til.

Georg sad som for, da det ringede igen.

Det var en lille Slags Pusling, der stod foran Doren og vendte Ansigtet opefter, under Skyggen af en underlig Art Tyrolerhat:

-Godmorgen, Hr. Jensen. Det er kun mig, sagde hun.

-Godmorgen, Jomfru Villadsen, sagde Georg.

-Tak, sagde Jomfru Villadsen, hvis Fingre uafladelig foer hen over en Masse bleget Flor, der daekkede hende fortil--Ryggen var skruttet--:

-Tak.

-Kom kun ind, sagde Georg.

Tjeneren aabnede Excellencens Dor, saadan lidt, som man aabner for et Krae, der smutter ind ved den nederste Dorfylding, og Excellencen drejede Hovedet:

-Er det Dem? sagde han.

-Saet Dem.

Og Jomfru Villadsen satte sig, ved Doren, paa en Stol lige paa Kanten, for at hendes Fodder kunde naa Jorden.

-Saa er det vel galt igen?

-Ja, Deres Excellence.

-Er det det gamle? spurgte Excellencen, der havde drejet Stolen helt og ikke tog Ojnene fra hende, mens han pludselig rankede sig i sin Stol.

-Ja.

Jomfru Villadsen holdt Hovedet opadvendt, og det begyndte at arbejde inde i hendes Bryst, bag Florene:

-Det er jo altid Snittet, Deres Excellence, halvt mimrede hun: det er jo altid Snittet, der gi'er de gale Smerter ...

-Ja, sagde Excellencen, der paa en Gang syntes greben af en bister Opromthed: det gi'er Efterveer, Jomfru, efter Glaederne.

Jomfru Villadsen begyndte at graede, saa Graaden kraengede hendes Mund.

Mens hun sad med det fremstrakte Ansigt og den kraengede Mund lignede hun en Tudse:

-Ja, En boder for'et, mimrede hun, man pines for'et, man boder for'et, naar man er kommen i Ulykke . . .

-Der er ingen, som kommer i Ulykke, Jomfru, sagde hans Excellence: de vil alle ha'e Fornojelsen.

Jomfru Villadsen blev ved at graede, med underlige korte Kluk, der rystede den forvoksede Krop.

-Ja, det er vel sandt... det er vel sandt, sagde hun.

Og for tusinde Gang begyndte hun paa den samme Historie og den samme Klage, som han kendte; han havde hort den fra den forste Dag, da hun modte paa Hospitalet, og han, som forlaengst havde opgivet at ove den Fodselshjaelp, der havde vaeret med at gore ham beromt, i et pludseligt Anfald af en saelsom og urimelig Munterhed, besluttede, at han selv, han, Mesteren, en sidste Gang vilde forlose--forlose dette Krae, over hvem, en Dyrehavsnat, et Mandkon dog var slaaet ned, saa hun havde kunnet saette et Menneske i Verden.

-Ja, Villadsen, sagde Hans Excellence, det kender jeg.

Jomfru Villadsen, der var blevet ved at hulke, sagde:-Ja ...
Excellencen ved'et . . . Excellencen ved'et . . . Men (det kom som en Strom af Graad) En var jo dog et Menneske.

Der gik et pludseligt Smil over hans Ansigt, og med et Udbrud, der lod det ene Ord lyde som slyngede han en Sten frem gennem den høje Stue, sagde han:

-Ja.

-Der er indrettet som de andre, sagde Jomfru Villadsen, ustanseligt hulkende.

Der blev Tavshed et Ojeblik, til Excellencen paa ny vendte Ojnene mod Tudsen.

-Og hvor er han? spurgte han.

"Han" var Jomfruens Son.

-Ja, nu er han jo lobet fra Konen.

-Naa.

-Og Kaerresterne ta'er han blandt de vaerste, sagde Jomfru Villadsen.

-Hvad lever han af? spurgte Excellencen.

Jomfru Villadsen svarede ikke, men hulkede kun hojere, mens Excellencen lo, i en pludselig Forstaaelse, og sagde, i samme Tonefald som "Ja"et for:

-Det er osse en Faerdighed, Go'e, og gladere for sin Ejermand end de fleste.

Jomfruen, der vel ikke forstod, bojede Hovedet, saa Tyrolerhatten skjulte hendes Ansigt:

-Det er en Skaendsel, det er en Skaendsel, hulkede hun og dukkede sig forover. (Hun udtalte Skaendsel, som stavedes det med t.)

Excellencen blev ved at le:

-Det er en Appetit, sagde han, og en Appetit kan vaere saa staerk, at ogsaa den bliver et Levebrod.

Hans Latter stansede, og mens han igen slog ud med Foden som til et Spark, lagde han til:

-Og hvad kunde han vel egentlig arve, Jomfru, andet end Appetit'en?

-Nej, Deres Excellence, nej, Deres Excellence, mumlede Villadsen, der skjalv, saa hun sitrede over hele sin Krop.

Han havde atter drejet sin Stol:

-Brug, hvad hun plejer, sagde han og skod to Ti-Lapper frem mod Skrivebordets Kant. Jomfru Villadsen rejste sig og tog dem. Hun tog dem med den yderste Spids af sine Fingre og i et Sekund var de borte i hendes Haandflade.

Hans Excellence loftede Hovedet.

-Og hvor er hun selv? sagde han.

-Ja, man er jo hos Sostrene, svarede Jomfruen, der ligesom gik i Jorden for hver Saetning.

-Bliver det stadig ved hos Sostrene? spurgte Excellencen, der nogle Gange havde opsøgt Villadsen hos "Sostrene", hvor hun evindeligt sad i en Krog, som var hun smidt derhen, foran en Vugge.

Jomfruen begyndte saa smaat at snofte igen:

-Ja, Deres Excellence, sagde hun, og hendes Snoften blev igen til Graad: det bliver ved.

-Men det er vel Himlens Velsignelse.

Excellencen saa en sidste Gang paa den Forkrobling, ud af hvis Kod han havde skaaret et Menneskebarn:

-Og Menneskenes Vilje, sagde han.

Hans Stemme var pludselig bleven forandret og med et rakte han Haanden frem og tog Jomfru Villadsens klamme Fingre--Hans Excellence rakte kun sjaeldent Haanden--:

-Naa, Farvel, lille Villadsen, sagde han.

-Og Tak, Deres Excellence, sagde hun og vilde kysse hans Haand. Men han rev Haanden til sig, mens han pludselig blev bleg:

-Farvel.

Jomfru Villadsen var ude og nede ad Trappen, i Porten, hvor den enbenede Portner ventede med Krigsmedaillen paa sit Bryst. Han aabnede Porten, mens han saadan tre Kvart spaerrede med Traebenet, Erindringen om hans Opofrelse for Faedrelandet:

-Og Tak, sagde Villadsen, mens hun lod en lille Skillemont forsvinde i Haanden, som Faedrelandsforsvareren ikke havde mistet.

-Godmorgen, sagde Portneren og rettede Traebenet.

Porten faldt i.

Hans Excellence havde ringet paa Georg.

-Vognen, sagde han.

-Ja, Deres Excellence. Faderen kom ind:

-Korer Du ud? spurgte han. Men Excellencen horte det vistnok ikke; thi pludselig sagde han, endnu siddende i sin Stol:

-Hvad er det, jeg har sagt: der burde her i Verden vaere flere af de Bestier, som aad deres egne Unger.

Faderen lo og sagde:

-Excellencens Sententser er forbryderiske.

-Maaske, Go'e--og Excellencen rejste sig--Sandheden er altid forbryderisk, fordi den er Sandheden ...

Georg bragte Excellencens Frakke, men Excellencen blev ved at tale--han sagde altid saa meget, mens han skiftede Klaeder, og ingen vidste ud fra hvilken Tankegang-:

-Men laeg Maerke til, at den menneskelige Retfaerdighed er enojet. Havde den to Ojne at se med, fik vi ikke Tugthuse nok.

Han fandt ind i Frakkeaermet:

-Eller vi fik slet ingen.

-Men Ulykken er og Ulykken bliver--og han talte sig hidsigere--at Menneskene, de er kun nogle forfaengelige Narre, som vil lade, som holdtes der Tugt blandt de Dyr, de er. Men der er ingen Tugt og der er ingen Orden paa deres Parringspladser . . . Byg enten flere Tugthuse eller riv dem ned, der findes, det var der endelig Mening i.

Han holdt pludselig inde:

-Sover Hendes Naade? sagde han.

-Hendes Naade er vaagen, Deres Excellence.

-Godt.

Hans Excellence vendte sig og aabnede Doren. Han gik naensomt gennem

de tre Stuer, ind i Hendes Naades Sovekammer, hvor der var mørkt, saa, i Skumringen, alene Sengen ragede frem med sin Flojelsbaldakin paa de fire Sojler.

-Hvem er det? raabte Hendes Naade.

-Mig, sagde Excellencen, og han stod med bojet Hoved, i en saa besynderlig Stilling--om eller frygtagtig--foran Hendes Naades Seng.

-Hvordan har Du sovet? spurgte han.

-Du har rumsteret laenge, svarede Hendes Naade, uden at flytte sit Blik fra Baldakinen.

-Som jeg plejer, sagde han og kyssede Haanden, som hendes Naade havde faaet frem af mange Taepper.

-Og nu kor' jeg, sagde han. Hendes Naade drejede sig pludselig, saa han saa hendes graa Ojne gennem Morket:

-Hvorfor kor' Du og samler Dig Gigt i alle de Porte?

Hans Excellence stod stadig i samme Stilling, mens Hendes Naade tovede et Nu, for hun sagde:

-Der er dog ingen, der venter paa Dig.

Han horte det maaske ikke. Han bojede pludselig hastigt sit Hoved--Bevaegelsen var naesten sky--saa langt frem, at hans Laeber rorte Hendes Naades Pande:

-Farvel.

-Farvel, sagde Hendes Naade, der ikke havde rort sig.

Og, mens Excellencen gik, blev hun liggende ubevaegelig med lukkede Ojne, midt i den maegtige Seng, hvor, i Morket, kun Ringene glimtede paa hendes Fingre.

Faderen aabnede Doren til Gangen for Hans Excellence.

Faderens Blik faldt paa de ankomne Breve, der laa paa Konsollen og med en pludselig Bevaegelse skod han dem hurtigt endnu laengere ind paa Konsollen.

Excellencen havde set det.

-Er der Post? sagde han og virrede, et Nu, med sit Hoved.

Hans Excellence laeste aldrig Posten, for han kom hjem.

-Bliv inde, sagde han og slog Doren i for Sonnen. Georg fulgte ham, med Vogntaepet over sin Arm.

-Hvorfra var der Breve? sagde Excellencen pludselig og vendte sig paa Trappen.

-Jeg ved ikke, Deres Excellence.

-Han ved ingenting.

I Porten holdt Vognen, paa hvis Buk Kudsken Johan fyldte taet.

-Hvordan gaar det med Hestene? spurgte Excellencen, som en Mand, der siger noget for at vifte en anden Tanke bort.

-Det er snavs, svarte Johan tort.

Med Excellencens Heste gik det altid "snavs". Excellencens Kudske skar dem tidt i Haserne, saa de haltede for Vognen, hvorpaa de overbeviste Hans Excellence om deres Ubrugelighed og solgte dem mod en rimelig Avance for at indkobe nye, ligeledes mod en Godtgorelse.

-Men hvad fejler den? spurgte Excellencen fra Vogntrinet.

-Den gor'et ikke laenge, var alt hvad der blev svart af Johan, som overfor Excellencen ikke indlod sig naermere paa de Firfodedes Helsen.

Hans Excellence var allerede kommen i Vognen, da en glatraget Mandsperson traengte sig frem i Porten, hen til Vogndoren, som Georg vilde lukke:

-Han skulde gerne tale med Hans Excellence. Excellencen vilde smække Vogndoren i, men Personen satte tilfaeldigt Albuen imellem:

-Det var bare et Ord til Hans Excellence.

-Hvad?

Og Excellencen slap Vogndoren.

-Excellencen ved jo nok, at jeg har haft den Forretning med Deres Hr. Excellences Son.

-Ja, ja.

-Og nu var det ... Excellencen ved, at Deres Hr. Son ...

Personen havde en saare hoflig Stemme--der var noget eget Glat over ham, der mindede om en for hundrede Gang afstroget Silkehat--men han holdt stadig Albuen imellem.

-Hvad vil han? raabte Excellencen og han smed et Par Pengestykker hen til Manden, der slap Doren.

-Kor, raabte han.

Og Vognen korte, forbi den Enbenede, der ikke havde taget Ojnene fra Excellencen og Mandspersonen, ud paa Gaden.

Excellencen havde rettet sig i sin Vogn, mens Gadens Folk hilste ham laenge og aerbodigt.

Georg var gaaet op. I Halvmorket i Entreen laeste han endnu en Gang Udskriften paa de ankomne Breve og skod dem atter langsomt helt ind paa Konsollen, i Morket.

Hendes Naade ringede, saa det skingrede gennem hele Huset.

Faderen aabnede Doren til Dagligstuerne, hvor Stuepigen Arkadia, en ung Dame i stift Sirts og hvide Stromper, havde slaaet alle Vinduer op paa vid Gab og med en Taeppebanker i hver Haand pryglede los paa Flojelsportiererne, saa Stovet stod som skidne Skyer om Hvidernes broderede Vaaben.

-Hendes Naade ringer, sagde Faderen og lukkede Doren igen, for Traekken. Jomfru Arkadia havde for Vane at lufte ud, som udluftede hun et Aarhundrede.

-Ja, Hr. Hvide, sagde Arkadia, der pryglede videre.

Snart var hun i Gang med Dorforhaengene og snart var hun ved Vinduerne.

I Excellencens gamle Vinkaelder var der ifjor flyttet en Skibsprovantering ind, med en Kontorist og to Kommis'er, der i Morgentimerne vekselvis opholdt sig i Kaelderhalsen.

De Folk, der bor
nede paa Jord,
deres Gemytlighed,
den er stor....

Jomfru Arkadia pryglede los paa Hvidernes Vaaben, mens hun sang.

Hendes Naade blev ved at ringe.

-Godmorgen, lod det fra Kaelderhalsen, fra en af de tre Handelsmaend. Arkadia var atter ved Vinduerne.

-Godmorgen.

-Travlt? spurgte Handelsmanden.

Jomfru Arkadia daskede begge Taeppebankerne ned mod den sorte Kommis i Kaelderhalsen.

-Man har vel mer at gore end De--heldigvis, sagde hun.

Og vaek var hun og bankede igen. Pludseligt lod der et:

-Kaffe, Kaffe, klingende gennem det halve Hus.

Det var "Moderen", der var ude af Sengen og, i Natkjole, slog Entredoren op oppe paa forste Sal og raabte sit:

-Kaffe, Kaffe.

Faderen dunkede paa Doren inde i sit Vaerelse, ved Siden af Moderens:

-Stella, Stella, raabte han: husk dog, vi er ikke hjemme.

-Hva' si'er dog de fremmede Mennesker, som ellers bor her i Huset?

-Kaere Fritz, la'e dem si'e.

Moderen var i Seng igen og slog Haenderne ned over sin Dyne:

-Hvem kender de Personer? sagde hun.

Jomfru Arkadia havde sluppet "Bankeren", saa saare hun horte "Kaffen" og hun lob gennem Entreen og Spisestuen og Gangen ud i Kokkenet:

-Fruen har kaldt, sagde hun.

-Ja, svarede Sofie, der aldrig aendrede sit Tempo, og hældte Kaffen op, mens hun sagde:

-Hendes Naade har ringet.

-Frokenen er inde, ("Frokenen" var Selskabsdamen) sagde Arkadia og lob med Kaffen.

-Der kan hun lobe, sagde Sofie.

-Gud vaere lovet, raabte Moderen og slog ned over Kaffebakken, som Arkadia stillede paa Dynen.

-Har Hendes Naade ringet? Det var hendes evindelige Skraek, om Morgenerne, under Besoget hos SvigerForældrene.

-Ja, svarede Arkadia.

-Haeng Uret op, sagde Moderen, der sad oprejst i Sengen og skubbede Skuldrene op og ned for hver Mundfuld, hun tog af Koppen, mens Arkadia anbragte hendes Ur paa Fodenden af Sengen:

-Halvelve, sagde Moderen forfaerdet og lige efter:

-Kaere Arkadia, hvor har De dog trallet paa Trapperne.

-At De kan synge saa tidligt om Morgenen.

Det var Moderens Undren hver Morgen.

-Og hvad er det saa for Viser, De synger? Jeg kan ikke huske de Melodier . . . hvordan er det nu?

Hun begyndte selv paa et Omkvaed men hun kunde det ikke:

Naar en Kvinde hun skal giftes
og om Mandens Faerden forhen intet ved,
og hun for Partiet stiftes
soge vil at skaffe sig lidt god Besked--

Arkadia rettede og sang, mens hun stod midt for Sengen.

-Ja, ja, sagde Moderen og sang med--hun skod Benene helt op under sig af lutter Iver--:

Naar en Kvinde hun skal giftes
og om Mandens Faerden forhen intet ved,
og hun for Partiet stiftes
soge vil at skaffe sig lidt god Besked,
om han er flink, villig, tro og lydig,
om han er skabt i den rette Form,
og om han ellers har vaeret dydig,

kan hun faa ham undersøgt af Line Worm.

De sang begge to. Arkadia rettede og Moderen lo, til hun pludselig saa' paa Uret:

-Ti Minutter i elve, sagde hun og jagede Arkadia ud.

Faderen bankede inde paa sin Dor:

-Stella, sagde han, hvad er det dog for Viser, Du la'er den Pige synge?

-Kaere Fritz, det ved jeg virkelig ikke; og leende sagde hun:

-Er det ikke dem, de saelger paa Gaden?

Hun laa et Ojeblik. Saa sagde hun:

-Fra hvem er der Breve?

-Fra Hans, svarede Faderen indefra.

-Til din Fa'er?

-Ja.

Moderens Ansigt blev med et forandret, mens den hvide Haand strog Haaret bort fra hendes Pande, og hun laa stille, uden at rore sig.

Derinde lod Faderens Skridt.

-Fritz, hvad Dag er det?

-Fredag.

-Nej, men Dato.

-Den otte og tyvende.

Moderen rorte sig ikke.

Derinde lod Skridtene.

Nedenunder var Selskabsdamen begyndt at klaede Hendes Naade paa. Det var en Smule besvaerligt paa Grund af Hendes Naades Gigt.

-Passer De Temperaturen? sagde Hendes Naade.

Ja, Selskabsdamen passede den.

Termometrerne blev i Dagligstuerne anbragt en Tomme over Gulvtaeppet for daglig at konstatere Fodkulden for Hans Excellence.

-Vi har den jo fra Kaelderren, sagde Hendes Naade: jeg bad jo for mig, lille De, men Hvide vilde ha'e den Butik og jeg maatte undvaere min Vinkaelder.

Selskabsdamen vidste det.

-Hvormeget er der? spurgte Hendes Naade.

-Tretten Grader.

-Hm. Lad dem saa haenge, De, at Hvide kan se det.

Hendes Naade skod Laeberne frem, hvis skonne Bue en Gang havde begejstret Hr. Lamartine:

-Men Hvide foler det jo ikke, sagde hun. Der lod et Papegojeskrig inde fra Stuerne.

Det var "Poppe", der vaagnede ved den stigende Temperatur og skreg sit:

-_Fortuna fortis_, ud gennem alle Vaerelserne.

-Daek dog til for det Dyr, sagde Hendes Naade.

-_Fortuna fortis_, skreg Papegojen, til Selskabsdamen havde faaet Buret daekket og igen var vendt tilbage.

-Tak, sagde Hendes Naade, og hun tilfojede:

-Det er ogsaa Hvides Ide med den Fugl.

De var under Toilettet naaet til Haaret. Hendes Naades Forhaar skulde kreppes og saettes hojt op.

Hendes Naade, som for det ovrige Legemes Vedkommende med Aarene havde faaet nogen Skraek for Vand, lod sit Ansigt og sine Haender pleje med megen Omhu med Cremer og Essenser.

Inde i Spisestuen sad Georg og ordnede Solvtoj. I den store og halvmorke Stue hortest ingen Lyd uden den sagte Klang af Solvet, naar han lagde Ske ved Siden af Ske--med Vaaben mod Vaaben.

Ellers var der tyst.

I Kokkenet listede Sofie om mellem mange Kar, som en Strokone, der gaar i Gang med Vaerket.

Vandet i Hanerne gurglede med en Lyd som en traet Rallen.

Henne paa Rorstolen, ved Bornholmeren, sad Jomfru Arkadia og smilede glad til sine egne hvide og lovende Smalben.

Vognen korte bort--ud mod Kongens Nytorv, frem gennem Byen. Fortovene var allerede fyldte af Mennesker, der, i Solet, som smudskede alle Fodder, gik, mellem hinanden, i Morgenkulden.

Excellencen kendte ingen. Han hilste, med samme Nik, alle der kendte ham.

Undertiden, naar Moderen korte med ham gennem Byen, spurgte hun, naar

nogen hilste:

-Hvem var det, Grandpapa?

-Kender dem ikke, svarede han.

Men det kunde ogsaa haende, at Hans Excellence pludselig genkendte et Ansigt og sagde, at det var den og den.

-Nej, sagde Moderen og lo: det maa da vaere Sonnen.

-Hm. Naa ja, nu er det vel Sonnerne, der loper rundt.

Og han sad igen og saa ud over Gadernes Menneskeansigter, med de blyfarvede Haender foldede i sit Skod.

... Vognen rullede ned ad Raadhusstraede op foran Det Braheske Palae. Portneren, en gammel Hvidskaeg, ifort rodstribet Vest og blaa Bukser, slog Porten op og aabnede Vognporten, for Forstetjeneren kom til, der blev helt forskraekket, da han saa Excellencen, og lob igen op ad Trappen, foran, alt, hvad de rystende Ben kunde baere ham, op paa forste Sal--saa Portneren maatte hjaelpe Excellencen ud:

-Ja, sagde Portneren, det er vist kun daarligt, Deres Excellence ... Det er nok blevet vaerre inat.

-Det er nok daarligt, Deres Excellence.

Hans Excellence, der kun horte Ordet daarligt og troede, Hvidskaeggen talte om sine Gigtknuder, sagde:--Saa smor sig med det, jeg har givet ham; og han gik ind ad Glasdoren.

Tjeneren var lobet ind gennem to Stuer, ind i Dagligstuen, hvor to unge Baronesser sad ved Midterbordet:

-Det er Konferensraaden, sagde han ganske forpustet og kaldte, i sin Befippelse, Excellencen ved den gamle Titel, han havde baaret i saa mange Aar.

De to Baronesser blev ligesaa forskraekkede som han og de raabte begge to:

-Mo'er, Mo'er, det er Onkel Hvide.

Lehnsbaronessen, der var i Slobrok, kom frem i Doren til "den lille Spisestue".

-Gud, sagde hun: og vi, som ikke har kaldt ham--hun slog de fyldige Haender sammen--:

-Jeg sagde det jo nok.

-Nu kan vi jo ikke sige det, nu vi har kaldet Professoren.

De horte allerede Hans Excellences stampende Trin i den forreste Stue:

-Lad mig, sagde Moderen og gik, foran de to Dotre, ud for at tage imod ham:

-Men, kaere Onkel Hvide--og Baronesserne slog Armene om ham--er det Dig. Kom dog, jeg sidder lige ved den forste Frokost.

-Tak, sagde Hans Excellence: jeg skal intet ha'e. Han kyssede begge Dotrene--Hans Excellence kyssede alle yngre Kvinder paa sin Vej med en egen tom Graadighed--:

-Jeg spiser ikke paa denne Tid af Dagen.

-Men Du kan da sidde hos mig, sagde hun og forte ham ind i Spisestuen, hvor ogsaa Dotrene tog Plads foran to tomme Tallerkener. De talte hurtigt, snart den ene og snart den anden, om Vind og Vejr, mens ingen vidste, hvad de selv sagde, eller om Excellencen horte efter.

-Tak for Indbydelsen, sagde han pludselig, midt under Snakken.

-Ja, vi taenkte, Du dog maaske vilde komme. Det var et Par af de Gamle, vi gerne vilde se, raabte Baronessen, der stadig spiste.

-De Gamle er dode, sagde Hans Excellence, og, paa en Gang, spurgte han:

-Hvor er Emmely?

Fruen, der hele Tiden havde ventet Sporgsmaalet om Emmely--for den syge Datter var Excellencens Yndling i Familien--og i sin Forvirring bare havde spist videre, sagde:

-Ja, Emmely ...

-Er ude at ride, faldt en af Dotrene ind.

-Med Preben, sagde den anden.

-Jeg har sagt, hun maa ikke ride, sagde Hans Excellence.

-Og slet ikke med Preben.

Fruen, der blev endnu mere forvirret, sagde:

-Ja, det har Du, og pludselig gav hun sig til at tale om Hoffet og Arveprinsessen, som hun sagde, hun havde besøgt i gaar:

-Hun holder sig tappert, Onkel Hvide.

-Hm, sagde Hans Excellence: man behøver ikke at nedstamme fra tretten Konger for at blive gift med en Skortejaeger og holde Husholdningsbog for sin Portner.

Fruen greb Emnet om Prins Ferdinand og sagde:

-Ja, men den Kaerlighed blev nu alligevel Livsindholdet for hende.

Der gik en Traekning over Excellencens Ansigt:

-Livsindhold--og han lo--ja, det er Livsindhold at slaebe en Mollesten paa sin Ryg.

Baronessen blev purpurrod i sit runde Ansigt--hun havde taenkt paa Hans

Excellences eget AEgteskab, endnu for hun havde fuldført sine egne Ord--og ingen fandt noget at sige, da der pludselig lod en Støj, i Gangen bag Spisestuen, af Dore, som sloges op og i, mens man horte Kammerjomfruen, der raabte.

Fruen rejste sig halvt--fra rod blev hun bleg--og satte sig, i et Saet, igen.

-Ida, se hvad det er.

Og den aeldste Datter lob.

-Hvorfor lob hun? sagde Hans Excellence, der lod, som om han intet havde hort.

-Hun gik efter Theen, sagde Baronessen og saa i det samme Thepotten, som stod midt foran hende, paa Fyrfadet.

De blev ved at lobe, der ude, frem og tilbage--Skridt frem og Skridt tilbage.

-Hvad er det dog? hviskede Baronessen, der stod op, med Thepotten, som pludselig begyndte at ryste i hendes Haand.

-Nej, bliv, hviskede hun til den anden Datter, der vilde rejse sig.

-Hvad er det for Kod, spurgte Hans Excellence og stak med en Gaffel, han havde taget fra Fruens Tallerken, over mod et Fad, fyldt med rodt Oksekod.

-Det er Oksekod, Onkel Hvide, sagde Datteren.

Hans Excellence, der led af en besynderlig og bestandig Hunger og derfor, paa alle Tider, ligesom kastede sig over al Slags Mad, som han ikke mere kunde fordoje, havde allerede slugt et Stykke og tog et til, med samme Hast--da Doren blev revet op og Baronesse Ida lob ind og raabte:

-Mo'er, stakaandet, uden at taenke, ikke paa Hans Excellence og ikke paa noget:

-Mo'er.

-Hvad er der?

Fruen var staaet op og var ikke kommen et Par Skridt, for Baron Preben, Emmelys Forlovede, kom ind, helt hvid i sit Ansigt, hvid helt ind under Skaegget, og lod Dorene staa aabne, idet han raabte:

-Kom, kom, Emmely . . .

Og holdt inde ved Synet af Hans Excellence.

-Du undskylder, Onkel Hvide, sagde Fruen, mens Sveden var sprungen frem paa hendes Pande; og hun gik med Ida, medens Doren sloges til.

Maaske et Minut var der stille, efter at Hans Excellence havde rejst sig.

I et Nu havde han forstaaet det alt: at Emmely var syg, var farligt syg; at en anden var kaldet, en anden kaldet til Emmely; at Indbydelsen var bragt, som de vidste, han vilde besvare med et Nej, en Middagsindbydelse, for at han intet skulde gætte . . .

Hans Excellence stod endnu, mens Stolen, til hvilken han stottede sig, rystede under Taget af hans Haand, som var selv det livlose Trae blevet levende under hans Vrede.

Saa sagde han, og hans Stemme lod roligt:

-Er I kommet hjem?

Baron Preben, der stod midt i Stuen, ret op og ned--man havde det Indtryk, at stodte man til ham med en Albu, vilde han falde--sagde:

-Hvem? og saa paa Excellencen med Ojne, der intet saa.

-I, sagde Hans Excellence, der bestandig stod stottet til Stolen.

-I har jo redet.

-Ja, svarede Preben, der ikke vidste hvad han selv sagde.

Der blev stille igen, mens Uret dikkede, saadan underligt springende, som gamle franske Ure gor.

-Saa hils, sagde Hans Excellence og det var, som bortslyngede han noget, da han slap sin Stol. Baronesse Ingeborg havde rejst sig:

-Gaar Du, sagde hun.

-Det er paa Tiden, svarede Hans Excellence, og ene gik han--for Baronesse Ingeborg turde ikke følge ham--ud gennem Stuerne.

Preben listede ind, hvor Moderen sad ved Sengen hos Emmely, der var hvid som det Hvide er hvidt, mens hendes Bryst gik hojt:

-Det gor saa ondt, aa, det gor saa ondt.

-Ja, ja, lille Emmely.

-Det gor saa ondt.

-Ja, ja, rejs Dig lidt, horer Du, rejs Dig lidt...

Den Syge forsogte det, mens Preben greb om Fodendens Kant med begge sine Haender. Men Emmelys Hoved blev liggende paa Pudden, magtlost som var det skilt fra Kroppen:

-Nej, jeg kan ikke ...

-Nej, nej, det gor saa ondt.

-Saa, saa, nu kommer Doktoren. Baronessen talte naesten vissende som til et spaedt lille Barn:

-Nu kommer Doktoren.

Den Syge blundede hen, Brystet gik op og ned.

Ida stod i Krogen og graed stille.

-Sover hun? hviskede Preben.

-Ja.

Ida loftede sit Hoved: henne fra Krogen saa hun paa Sosterens Ansigt og paa en Gang begyndte hun at graede hojere, og hun greb i Moderens Arm:

-Mo'er, hviskede hun, og Taarerne var pludselig holdt op at rinde ud af hendes Ojne, mens hun blev ved at stirre paa Sosteren paa Pudens:

-Skal vi ikke sporge Onkel Hvide? Moderens og Datterens Ojne modtes i et Nu:

-Nej, nej, sagde Baronessen saa hojt, at hun vaekkede den Blundende.

-Hvor er Preben, hviskede Emmely.

-Her.

-Tak.

Og hun lukkede Ojnene igen.

... Excellencen var gaaet ned. Han stottede sig ikke. Naesten rank stod han ind i sin Vogn, der korte bort. Porten faldt i.

Portneren, der havde snakket med Johan Kudsk, vendte tilbage til sin Kaelder, hvor han satte sig ved Vinduet, mens hans Kone kom ind fra sit Kokken.

-Det var den Gamle, sagde han.

-Excellencen?

-Ja, sagde Portneren, der havde foldet Haenderne.

Konen naesten faldt ned paa Stolen henne ved Kakkelovnen:

-Aa, Herre Gud, aa, Herre Gud, sagde hun og begyndte at torre rundt i sit svaere Ansigt med Haenderne.

Hendes Mand sad stadig med Haendene foldede mod sine spidse Knae.

-Ja, sagde han og nikkede: han kan se det, om det er Doden.

-Sig 'et ikke, Jakob, sagde Konen, der begyndte at graede, som om Baronesse Emmely allerede var dod.

Og de sad lige stille, hver i sin Stol, i det store og stille Hus ...

Hans Excellence sad rankrygget i sin Vogn, den hojre Arm hvilede i Armholderen, hvis vaabenbroderede Baand sitrede, saadan rystede han endnu, medens hver Aare i det hvide Ansigt spaendtes.

Han tænkte paa Braherne, disse Braher; og alle Slaegtens hemmelige Historier, som hans Laegeviden gemte gennem hundrede Aar, nedarvede, som de var fra hans Fader, der var navnkundig, og den forste som han --luede for hans langsynte Ojne, i en frygtelig Hunger efter at maette sig med Haevn.

Han stonnede lydt, som han sad, under sin egen Vredes Greb:

-Jo, jeg kender dem ...

-Om jeg kender dem.

Men pludselig knyttede han sine Haender og hans Blik syntes et Nu at blive tomt og hele Ojet naesten hvidt: under en vaeldig Anspaendelse af Vilje skod han som en Jernskodde for sin egen Tanke--og havde begravet den.

Han vidste ikke mer om det.

Han trak i Vognsnoren og Johan Kudsk holdt an:

-Til Fru Urne, raabte Hans Excellence, og Vognen korte tilbage gennem Byen, over Torvet, ned ad Bredgade. Den rullede ind gennem Porten i det Schackske Hus og holdt i Gaarden, foran Havehuset.

Hans Excellence steg ud. Doren havde ingen Klokke, men kun en Dorhammer, der ligesom ikke vilde mere.

En Pige lukkede op:

-Er her no'en hjemme? spurgte Excellencen.

-Ja, Deres Excellence, Fruen kommer straks.

Han gik ind i de to Stuer, hvor Christian den Ottende-Moblerne stod saa maerkelig stift mellem KurveEspaliererne med de mange Efeu. Udenfor Vinduerne laa Haven. Sneen gav et saeregent Lys i Stuen, som af Skaeret fra et ophaengt Lagen.

Hans Excellence tog Plads. Over ham i Sofaen hang Billeder og Sabler indhyllede i Flor.

Han horte ikke Fru Urne komme, for hun stod der. Hun var hoj og mager og helt i Sort.

-At Du huskede mig idag, sagde hun og tog begge hans Haender.

-Min Pige, sagde Excellencen: jeg har ikke saa meget at huske mer.

-Du husker alle, sagde hun og beholdt hans Haender, mens hun satte sig.

-Eller ingen, sagde Hans Excellence.

Der var tavst en lille Stund. Fru Urne havde vist ikke hort, hvad han havde sagt. Hun havde loftet Blikket og betragtede sin faldne Mands Billede over Sofaen:

-Det bliver altsammen revet op igen, paa en Dag som denne; og det er, som om man maatte opleve det igen.

-Ja, sagde Hans Excellence: han gav Livet.

-Ja, sagde hun, og pludselig sprang Taarerne frem af hendes Ojne, mens en Hulken rystede hende:

-Og jeg kan ikke en Gang nojes med Tanken om hans Bedrift... Og de Minder, man gaar og haenger Flor om--det er ikke de Minder, man laenges efter.

Hans Excellence lagde sin Haand over paa Ryggen af Stolen, hvor Fru Urne sad:

-Jo større han var, min Pige, desmer har han vel ogsaa kunnet give Dig ...

-Og des vildere er Savnet.

Ved Ordet vildere modtes et Nu deres Ojne og en Blodstrom slog op i Enkens Ansigt.

-Onkel Hvide, sagde hun: Du ser alting.

-Men jeg skammer mig. Jeg skammer mig for mine Born.

-Skammer Dig? og han talte haardere: hvorfor? tror Du ikke alle de andre, som er ene, "laenges" li'edanne?

Fru Urne havde laenet sit Hoved til Stolens Ryg og saa ud i Luften:

-Hvorfor lyver de da alle?

-De lyver, sagde han: som Du lyver. Han tav lidt:

-Hvorfor de lyver? sagde han: Fordi vi opdraettes til at tro, at vi er noget andet end vi er. Og naar vi saa opdager os selv, tror vi, de andre er bedre og vi er de vaerste . . .

-Men vi er ens og vi har den samme Krop. Fru Urnes Haender faldt sammen i hendes Skod.

-Men, sagde hun, at vi bliver saa sent gamle. Der gled et Smil over Hans Excellences Ansigt.

-Ja, sagde han: sent eller aldrig.

De sad tavse et Ojeblik. Saa spurgte han:

-Hvordan gaar det dine Sonner?

Fru Urne tog sig om Hovedet som for at samle sine Tanker:

-Ja, Du ved jo, at Christian vil ikke vaere Officer.

-Naa, er det nu opgivet?

-Ja, han vil ikke . . .

-Hm, hvad vil han saa?

Fru Urne sagde:

-Han vil vaere Ingenior.

-Ja, saa, sagde Hans Excellence:

-Hvad skal en Mekaniker her i Landet? Her loper vi ad de Landeveje, der er.

Fru Urne sagde og saa ikke paa ham:

-Han siger, Verden er stor.

Der blev stille. Uret inde i den forreste Stue dikkede med en underlig Lyd som var hvert Minut noget, der brast:

-Og jeg synes ...at...at det er saa svaert...at det er, som om, som om vi alle forraadte . . . det, han dode for.

-Hvad for no'et? spurgte han.

-Landet, sagde hun (hun vilde sige Faedrelandet, men det blev kun til "Landet").

-Faedrelandet? sagde Hans Excellence:

-Det forraades hver Dag og lever af Resterne. Hver sorger for sit og Faedrelandet kan tage hvad der bliver tilovers.

-Han--og han loftede Haanden mod den dode Generalstabsofficers Billede--dode heller ikke for Faedrelandet, men for sin Tro, som han havde mistet. . .

Fru Urne havde maaske ikke forstaaet eller hendes Tanker var blevet hos Sonnerne, for hun sagde:

-Men naar de rejser, baade Vilhelm og Christian, saa er der slet ingen Unge af Slaegten tilbage i Landet.

Hvide saa ud for sig og hans Stemme blev lav:

-Jeg taenker sommetider, min Ven, at vi gamle Slaegter, vi har maaske syndet nok ...

Han stod op:

-Lad nu de andre synde videre.

-Men hvad kalder Du Synd, Onkel Hvide?

Hans Excellence tog Haanden bort, med hvilken han havde stottet sig til Bordet:

-Lognen er Synd, og vi har ikke haft Skuldre til at bryde den.

Fru Urne gos sammen, som om en Kulde rystede hende:

-Onkel Hvide, sagde hun og bevaegede Hovedet en Gang frem og tilbage,

som om der var noget, der gjorde ondt om hendes Hals:

-Alle Altre bli'er saa tomme ...

Hans Excellence stod endnu foran hende, og han loftede sin Haand.

-Der er ingen Altre, min Pige, for der er ingen Guder. Vi er--

Han tav et Nu og hans Ansigt skiftede Udtryk:

-Som de vi er.

-Og hvordan gaar det med Vilhelm? spurgte han.

-Han--og Fru Urne tog sig atter sammen--: han bliver saa let febril, ved Du ...

-Ja, sagde Excellencen, jeg ved det. Det horer hans Alder til.

-Men, sagde han: lad ham ha'e sin Frihed og laas ikke hans Dor.

-Farvel, min Pige.

-Farvel, Onkel Hvide--og Tak, fordi Du kom.

Hun fulgte ham ud, og Vognen satte sig i Bevaegelse.

-Til Konferensraad Glud, raabte Excellencen og Vognen rullede endnu en Gang gennem Gaderne, til den holdt foran Konferensraadens Hus, hvor en skruttet Mandsling stak sit Hoved frem af en lille Sidedor, for Porten langsomt blev lukket op og Vognen kunde kore ind.

Mandslingen stod ved Vogndoren, men Hans Excellence saa ham ikke og talte ikke til ham. Han var selv staaet ud af sin Vogn og rykkede i Gangdorens Laas--der var underligt nye Laase i alle Konferensraadens aeldgamle Dore--:

-Man kommer ikke ind for alle de Indretninger, raabte Hans Excellence, og han gik op ad Trappen.

Han ringede og et Ojepar kom til Syne i Koojet i Doren, for den blev lukket op:

-Ja, det er mig, sagde Hans Excellence og gik ind.

-Altid lige statelig, sagde han og saa frem paa Husdamen, Froken Erichsen, der i tyve Aar havde styret Konferensraadens Hus og var forblevet hojbarmet og midjesmaekker som den, der ikke overgiver sig men bevarer sig og plejer sig og venter:

-Hvordan staar det?

-Hofjaegermesterinden er i Byen, sagde Froken Erichsen.

-Derfor kommer jeg, sagde Hans Excellence og stodte selv Doren til Stuerne op med sin Stok:

-Jeg følger med Ravnene.

Froken Erichsen sagde--men man vidste ikke, om hun havde forstaaet eller ej--:

-Ja, Konferensraaden er daarlig.

-Lad mig se ham, sagde Hans Excellence.

Froken Erichsen gik, og han blev staaende midt i Stuen, hvor de laasede Vinduesskodder gjorde det halvmorkt, saa Moblernes Omrids halvvejs forsvandt, og der af Malerierne kun saas de brede Rammer, der laa som Strimer af Guld paa Rococo-Vaeggene, hvis Sirater glimtede ud og ind som de gyldne Aarer i et stort Legeme.

Hans Excellence gik frem midt ad Gulvene, hvor der i alle Stuerne var tomt, frem under Lysekronerne, der, indbundne i Drejl, hang tungt som fyldte Sække.

Han stansede foran den inderste Dor, der stod paa Klem.

-Hvad vil han her? lod en Stemme, hvis Lammelse blev hvaesende under Vreden; hvad vil han her?

-Jeg vil ikke se ham. Det har jeg sagt Dem.

-Konferensraaden tor ikke ophidse sig, sagde Froken Erichsen, stille, som den, der har Magten:

-Vaersgod, Deres Excellence, sagde hun og hun gik.

Hans Excellence blev staaende foran Konferensraaden, der krob tilbage i sin Stol bag det nedrullede Gardin, som vilde han skjule sit opbulnede Hoved:

-Du vil ikke se mig, sagde Hvide.

-Der er ingen, som har haft Bud efter Dig, lallede Konferensraaden med sin tykke Tunge.

-Jeg horte, det var blevet vaerre, sagde Hans Excellence, der naermede sig det nedtrukne Gardin.

-Lad Gardinet vaere, sagde Konferensraaden og loftede den venstre og vanformede Haand.

-Jeg maa se, sagde Excellencen og rullede Gardinet op, saa pludselig det ganske Lys faldt ind over Konferensraadens opsvulmede Hoved, hvor, midt i Bullenheden, det venstre Oje stod frem eller ligesom hang ud af sin Hule som paa de vanformede Dyr, vor Klodes Fortidshistorie kendte.

-Du er ringe, sagde Hans Excellence, der stod midt i Lyset.

Konferensraaden loftede det hojre og sunde Oje op imod ham med et Blik som et Dyr, der foler Reb surrede om alle sine Lemmer.

-Jeg har det som jeg plejer, sagde han, med Tungen tyk i sin Mund.

Hans Excellence knyttede Gardinsnorene i en fast Knude:

-Ja saa, sagde han.

Han tog den Lammedes Puls og han betragtede sit Ur uden at bevæge Ansigtet. Han sagde heller intet, mens han atter puttede Uret i sin Lomme og med sin iskolde Tommelfinger begyndte at føle, haardt, rundt i Konferensraadens Ansigt--rundt om det udhængende og blinde Oje.

Konferensraaden rorte sig ikke, tvungen af Excellencens Finger som af en Nagle.

-Gør det ondt, spurgte Hans Excellence.

Konferensraaden, der af Smerte havde bidt i sin slagne Tunge--sine Tænder havde han--svarede ikke.

Hans Excellence slap:

-Og Benene? spurgte han.

Konferensraaden, som var femten Aar yngre end Excellencen og opvokset under Familjelægens Ry, tog ikke det sunde Oje fra sit Bord, for Excellencen bojede sig, som vilde han tage om hans Ben:

-De er som de plejer, lallede han.

-Kan du nå dit Jernskab endnu, sagde Excellencen og lo, idet han slog til Krykkestokken, der stod lænet til Vindueskarmen.

-Du gør altså Forretninger endnu?

Konferensraaden loftede sit Oje mod ham.

-De, der ikke er afviklede, sagde han; blandt andre dine.

Der gik, uden at han selv vidste det, en pludselig Trækning over Hans Excellences Ansigt, for han sagde, som havde han intet hørt:

-Du skulde skåne Dig.

Og han fojede til, mens han bestandig slog med den ene Krykke mod Karmen:

-Det er på Tiden.

-Det kan jeg sige Dig.

Der var ganske stille et Øjeblik, mens Hans Excellence flyttede sit Blik fra den Syge og så ud i Stuen udover det mægtige Skrivebord, hvor intet fandtes uden den nedarvede Læderpung med Kobber og Guldskrivetojet, en Erindring om det kendte Velgørenhedsværk, der havde afmærket Konferensraadens Vej--frem mod Stolene, der stod langs Væggene, som en Vagt, og de to Paneldøre, tæt ved hinanden.

-Jeg gør, hvad jeg vil, sagde Konferensraaden og hans Mæle var næsten blevet tydeligt under en overmaalelig Anstrengelse.

Det bankede på den ene Paneldør--først svagt, så højere:

-Kradser han her endnu? raabte Hans Excellence, der pludselig hørte det:

-Kom ind.

Og Doren gik op mens en Mandsperson forfjamsket kom ind. Han var lang og i sorte, slidte Klæder. Man troede uvilkaarligt, at han ejede intet mer af Krop end sine blege Haender.

Konferensraaden havde naesten faaet rejst sig:

-Gaa, gaa--hvad vil De....?

Og Doren lukkedes igen.

Excellencen lo og havde grebet om den ene Krykkes Tag:

-Saa Du aagrer endnu?

-Saa dine Saekke er ikke fyldte nok endnu?

Hans Excellence stodte Krykken mod Bankierens Bord:

-Men Du oser dit Guld af dine egne fire Fjæle, det vil jeg sige Dig.

Konferensraaden var kommen op at staa, stottet til sin Krykke og sin højre og sunde Arm:

-Det vedkommer ikke Dig, sagde han, og alt hans Maele var naesten vendt tilbage.

Excellencen betragtede et Nu hans vanfore Ansigt, som det tilstrommende Blod syntes at ville spraenge:

-Nej, sagde han og vendte sig.

-Og Du, raabte den Syge, der voldsomt stottede sig til sit Bord: Du bliver herfra:

-Jeg traenger heller ikke til Ole Hvide mer.

Konferensraaden havde understreget Fornavnet, der forhen i Klagen af Excellencens Navn havde vaeret som Svinget under et Navnetraek, og Hans Excellence vendte sig, som i et Stod. Men da han talte, lod hans Stemme roligt:

-Det er rimeligt, at Du har Ret, sagde han og knugede om Krykken, som han holdt endnu.

Og som han spurgte til en Vens Befindende, sagde han:

-Hofjaegemesterinden er her jo?

Konferensraadens Oje blev rodt i det Hvide, og i et Sekund havde han loftet sin Krykke i den sunde Arm, der skaelvede:

-Va'r Dig, sagde han og han raabte Ordene ud i et Aandedraet:

-At ikke de, der skal arve Dig, skal komme til at graede.

Excellencen havde grebet om den Krykkestav, han holdt, som for at

vaerne sig mod et Slag. Et Nu stivnede hans Ansigt. Saa havde Krykkens Fald givet Lyd mod Gulvet og han var gaaet.

Hans Excellence saa Froken Erichsen rejse sig fra en Stol i den midterste Stue, og han sagde, da hun kom hen imod ham:

-Han har det bedre.

Rynkerne, der dækkede Froken Erichsens Ansigt som Gittermasken Faegterens, sitrede et Ojeblik.

Saa sagde hun:

-Gud ske Lov.

Og med et Smil, saa umaerkeligt, at det netop kunde gaettes, sagde hun:

-Det synes jeg jo ogsaa, Deres Excellence.

-Vil Erichsen hilse Hofjaegermesterinden, sagde han kun.

Og han gik.

Froken Erichsen vendte tilbage til Stuerne. Paa en Gang lo hun, kort og hastigt, med en Latter, der ikke havde nogen Beroring med hendes Tales Stemme og som et Sekund forvraengede hendes Ansigts Rynker til forvredne Folder, som hun uvilkaarligt med sine guldtunge Fingre atter glattede ud--for hun gik ind til Konferensraaden.

Konferensraaden sad i sin Stol, med Krykken i sin Haand.

-Han skal aldrig mere ind, sagde han og Tungen slog frem af hans Mund for hvert Ord.

-Det sker jo som Konferensraaden vil, sagde hun og, da hun tog Krykken ud af hans Haand, folte hun, han dirrede endnu.

Hun betragtede ham fra Siden, som han sad der i Lyset--og hun havde nojagtig det Blik i sine Ojne som Excellencen havde, da han betragtede sit Ur, mens han folte hans Puls.

-Traek Gardinet ned, sagde Konferensraaden, der folte Lyset--eller hendes Blik--som en haandbunden Mand en Svaerm af Myg.

-Forst Taepet, Hr. Konferensraad, sagde hun og bojede sig for at laegge Plaiden fastere om hans Knae.

Saa rejste hun sig og loste Excellencens Knude op. Hun blev ved at holde den hvide Slynge i sin Haand, mens Gardinet rullede ned--for at det ikke skulde gore Stoj.

Hun gik tilbage til Bordet og sagde:

-Det er Fredag, Hr. Konferensraad.

-Ja.

Han fik Nogleerne frem og en Skuffe lukket op og et Jernskrin i den aabnet. Der laa i Skrinet Pengetut ved Pengetut, indbunden i hvidt

Papir. Der var kun Guld.

Konferensraaden tog en Tut og vilde aabne Papiret. Men han kunde ikke faa det lost op, og Froken Erichsen maatte hjaelpe ham, saa Guldstykkerne flod ud i hans flade hojre Haand. Han gjorde med den lammede venstre et Forsog, som vilde han taelle dem, men han magtede det ikke. Saa lod han dem falde ud paa Bordet--de faldt langsomt, maaske paa Grund af hans Haands Fugtighed, Pengestykke efter Pengestykke.

-Der gaar jo altid mere til om Ugen, naar Hofjaegermesterinden er inde, sagde Froken Erichsen, der fulgte Guldpengenes Fald.

Hun havde lagt sin saerdeles hvide Haand ned paa Bordet meget taet ved Konferensraadens, for at tage Pengene op. Konferensraaden flyttede sit Oje fra Guldet over paa Haandens Hvidhed.

-Ja, sagde han og lukkede pludselig Guldet inde i Frokenens Haand, som han greb.

-Nu skulde Konferensraaden hvile, sagde Froken Erichsen og gjorde sin Haand los.

-Nej, lad Hansen komme ind.

-Nu, Hr. Konferensraad?

-Ja, det haster.

Froken Erichsen gik over Gulvet og aabnede Paneldoren:

-Hansen, kaldte hun og lukkede atter Doren.

Hun stansede midt paa Gulvet:

-Konferensraaden skulde vaere forsigtig, sagde hun, og man vidste ikke ret, om hun mente hans Helbred eller den Forretning, der ventede og hun gik hen mod den store Dor.

-Det ved jeg.

Froken Erichsen gik.

Hansen sneg sig ind ad Paneldoren. Han bar en Bunke Papirer i sin Haand.

Konferensraaden vendte sit Oje imod ham:

-Er det i Orden, spurgte han og hans Stemme blev paa en Gang atter tydelig, som da Hans Excellence var der.

-Ja.

-Alt?

-Ja.

Konferensraaden greb efter Dokumenterne:

-Lad mig se, sagde han.

Hans seende Oje blev større, mens hans sunde Haand bladede i Papirerne, som var fulde af Retssegl og Stempler.

-Jo, Hæftelserne er her, sagde han.

Han beholdt et Ojeblik Dokumenterne i sin Haand:

-Saa kan Belobet afsendes, sagde han.

Hr. Hansen, der stadig stod to Alen fra Bordet, sagde:

-Hr. Hans Hvide kommer selv Kl. to.

Konferensraaden slap sine Papirer.

-Er han her, sagde han og hans Stemme blev paa en Gang atter utydelig.

-Han kom hertil imorges.

Hr. Hansen syntes, at idag var Konferensraaden rent snavs, ogsaa Højrehaanden rystede paa Konferensraaden.

-Jeg vil ikke se ham, sagde Konferensraaden:

-Udbetal og lad ham kvittere.

-Vel, Hr. Konferensraad.

-Men dette vil jeg ha'e konvolutteret, sagde Konferensraaden.

-Nu?

-Ja, sagde Konferensraaden.

Hr. Hansen gik og vendte tilbage med en stor og sort Mappe, som han lagde foran Konferensraaden. Paa Bindet stod, paa en Etiket, Navnet Hvide, med en sort og stejl Skrift.

-Hvor er Konvoluten?

-Her, Hr. Konferensraad.

-Laeg dem ind, og Konferensraaden pegede paa Papirerne.

Hr. Hansen gjorde det, mens hans Herres Oje fulgte hans Haender.

-Hent saa Kandelaberen.

Hr. Hansen hentede Kandelaberen paa Konsollen og taendte det ene Lys. Han bragte ogsaa Lak og Signetet.

-Godt.

Konferensraaden forte det røde Lak ind i Lyset, hvor det blussede højt, og han lod det falde ned paa den blå Konvolut. Der faldt et Par røde Draaber paa Bordet (jo, han ryster ogsaa paa den højre, taenkte Hr. Hansen) for han fik forsejlet.

-Luk Mappen op.

Hr. Hansen gjorde det.

Konferensraaden lagde Konvoluten overst oven paa Mappens mange Papirer. Hans Haand blev liggende et Ojeblik, tung, paa den stærke Dyng:

-Tag saa bort, sagde han.

Hr. Hansen tog det bort, alting, til Konferensraaden atter sad foran sit tomme Bord.

-Kald Frokenen ind, sagde han.

-Ja, Hr. Konferensraad.

Hr. Hansen gik gennem den store Dor og Froken Erichsen kom ind:

-Er det Puderne, Hr. Konferensraad? spurgte hun.

-Ja.

Froken Erichsen lagde dem varsomt bag Konferensraadens Ryg og Hoved. Mens hun gjorde det, sagde han:

-De Ting er i Orden.

-Sidder Konferensraaden nu godt?

-Men de Skillinger skal ikke hjaelpe ham, blev Konferensraaden ved: der skal mer til.

-Det Hul er for dybt. Det er ikke nok. Der skal mer til.

Pludselig forsogte Konferensraaden at le med en Latter, der lignede en saer Fugls Skrigen.

-For at faa det Hul fyldt, sagde han, maa Ole Hvide boje sin stive Ryg.

-Konferensraaden faar jo altid Ret, sagde Froken Erichsen og gik hen over Gulvet med sine laempelige Skridt.

Konferensraaden var ene i sin Stue. Hans store og uformelige Hoved lignede det vansirede Stenhoved paa en Sfinx.

Moderen var paaklaedt. Hun havde slaaet sit Vindu op--ud, mod den kolde og bidende Luft.

Faderen havde hort det fra sit Vaerelse:

-Stella, dit Bryst, raabte han.

-Fritz, man maa have Luft.

Og hun blev staaende og saa ud i den snetunge Dag:

-Nu har de Engelsk.

Hun taenkte paa det "Hvide Hus" derhjemme og paa Bornene, hvis Timetabel og Vej hun fulgte i sine Tanker fra Time til Time:

-Og den Mindste kan ingenting, taenkte hun, og hun smilte.

Hun horte Faderen aabne og lukke sin Dor og gaa.

Moderen saa op mod Skyerne.

-Saa tunge Skyerne dog var idag, Haglskyer, naesten som Tordenskyerne, naar de drev op over Haven hjemme.

Moderen gyste et Nu ved den kolde Luft, mens hun horte Arkadia rumstere med sine Redskaber inde i Faderens Vaerelse og slaa Vinduerne op med et Brag.

Pludselig saa Moderen ud i Gaarden og over mod Kaeldervinduerne i Laengen: Saa stak det ene og saa det andet Mandfolkeansigt op af Kaeldervinduet.

-Tre var der.

-En sort og to blonde.

Og alle drejede de Ojnene ind i Ojenkrogene og keg opefter.

Nu var det den Blonde.

-Naa, det er ikke til mig, sagde Moderen pludselig ganske højt. Hun havde set Arkadia, der haengte langt ud af Faderens Vindu, ikke fire Alen fra hende.

Hun gik lidt bort fra Vinduet, mens hun, med en munter Forbavselse, saa ned paa de Mandfolkefigurer, der, skiftevis, alle kiggede op efter det samme Kvindekon.

Pludselig horte hun Hans Excellences Vogn i Porten og hun saa den rulle frem i Gaarden.

-Nej, Bornlille, sagde hun, den Naermer halter igen.

Og hun lo.

Johan var staaet ned fra sin Buk. Den Enbenede stod ved Siden af og saa paa Hestene:

-Den gor'et ikke laenge, sagde han.

-Det ka' nok haends, sagde Johan og saa hvast paa Medaillemanden.

-Godmorgen, Johan, raabte Moderen, højt oppe fra, fra sit Vindue.

Det bankede paa Doren. Det var Faderen.

-Nu kommer jeg, sagde Moderen og gik ud.

Sammen gik de ned ad Trappen og ind hos Hans Excellence. Midt i Doren lo Moderen:

-Nej, sagde hun: jeg vil aldrig komme til at begribe den menneskelige Appetit.

Hun havde paa en Gang igen, i Tankerne, set det blonde Hoved stikke op af det Kaeldervindue.

Faderen svarede ikke, men bevarede sit ubevaegelige Ansigt, og der gik en pludselig og traet Skygge over Moderens Traek.

Hans Excellence aabnede sin Dor:

-Georg, Brevene, raabte han.

-Godmorgen, min Ven, sagde Hans Excellence, da han saa Moderen, og hans Stemme fik en anden Klang.

-Godmorgen, Grandpapa, svarede hun og bojede sig, mens Hans Excellence kyssede hende paa Panden med de kolde Laeber.

De gik alle tre ind i den forreste Dagligstue, hvor Hendes Naade sad, i Moiree-Mantille, ved det midterste Bord.

Hans Excellence saa hen paa hende--med det samme ligesom frygtagtige Blik som om Morgen--:

-Jeg skal hilse fra Brahes, sagde han og bojede sig for at lade sine Laeber naa hendes Haar.

Hendes Naade saenkede brat sit Hoved:

-Godmorgen, sagde hun, medens Moderen, flygtigt, kyssede hendes Haand.

-Hvormange Grader er her? spurgte hun meget hojt.

Og Selskabsdamen gik hen over Gulvet for at aflaease Temperaturen paa det ophaengte Termometer.

... Georg havde lagt Brevene frem paa Hans Excellences Bord.

II

Hans Excellence havde sat sig ved sit Bord foran de fremlagte Breve. Det tredje, han tog, faldt atter ud af hans Haand.

Saa rejste han sig og drejede Nogleterne om i begge sine Dore, for han satte sig igen. Han havde lidt besvaerligt ved at gaa, men det var jo ogsaa for Hans Excellence allerede hojt op paa Dagen.

Han tog igen det tredje Brev og han gennemskar Konvoluten med en

Kniv. Hans Haender var holdt op at ryste og Brillerne havde han revet af, saa han læste med sine blotte Ojne:

Thorsholm den 26. Februar.

Kære Papa.

"Jeg takker for de sidste Skrivelser, der er modtagne og som var, som sædvanlig, korte. Jeg har ofte bedet Papa, hvis Du ikke kan skrive selv, hvad der er rimeligt, da at diktere min Son Fritz, der, naar hans Hr. Kammertjener har endt sit betydningsfulde Arbejde, vistnok har Tid til Raadighed. Hvad de Ting, som han ganske vist derved vilde erfare, angaar, da har hans Fader intet at skjule, medmindre Papa skulde ønske, han forbliver det Pragtbind med Guldlaas, han er ved Papas Omsorg blevet, jeg ved ikke i hvilken Hensigt. De vedlagte Beløb er modtagne men rakte, som Papa vil forstaa, ikke til de angivne og vedkommende Udgifter uden at jeg selv og ved Prokuratorhjaelp maatte gøre yderligere Udveje. Men til dette er jeg jo vant og jeg skal for stakkels Mamas og for mines Skyld heller ikke opgive Kampen, hvor haard den end falder."

Hans Excellences fremskudte Underlæbe skjælv--for anden Gang--men han læste videre:

"Papa skriver: "For dine Forklaringer vil jeg vide mig befriet". Endskont jeg vel kender Papas Ønske om at vide sig befriet, idetmindste for alt, hvad der angaar mig, maa jeg dog denne Gang falde Papa til Byrde med nogle Forklaringer, som jeg maa bede Papa at læse, da Stillingen næppe vil kunne holdes mer og ikke vil kunne skjules længer, ikke en Gang for Mama, trods mine Anstrængelser. Jeg har, hvad Papa ved, aldrig indbildt mig eller troet, at jeg havde nogen Begavelse eller Slags Talent for Landvaesen. Men efter at jeg under en Operation, der mislykkedes for Papa, var besvimet og Papa havde erklæret ikke at kunne have en Son til Læge, som ikke kunde taale Synet af Blod, gik jeg Vejen, som Papa vel ansaa for tjenligst, naturligvis ogsaa fordi den i de første Aar, da Broder Fritz og Fru Stella opholdt sig i Udlandet, for at Fritz kunde virke for Oversættelsen af Papas Skrifter, kostede mindre. I alle Tilfælde vidste Papa jo bedre end alle, hvad det vil sige at arve et stort Navn sammen med en Virksomhed, og det stod til Papa at afgøre, hvad der syntes min Fordel, selv om jeg maatte opgive min Lyst til Lægevidenskaben og blive Landmand i en vanskelig Tid, men idetmindste indtog en Stilling, hvor jeg ikke generede Papas Anseelse. Det er desværre overflodigt at tale om Gaardene, hvis Køb Papa, trods alt, hvad jeg har bedet, jo stadig har ladet gaa igennem Glud, der ogsaa købte Annebygaard. Kort for han blev Etatsraad. Men i Papas Forhold til "Konferensraaden" Glud skal jeg ikke blande mig, skont dette Forhold, hvilket Papa maaske vil indromme, først og sidst er gaaet ud over mig, der fire Aar efter at jeg havde faaet Annebygaard, maatte overtage Thorsholm, hvis Hovedbygning tog ligesaa meget at restaurere som hele Kobesummen, for Mama kunde bo der og idetmindste have lidt Fred for sin Person om Sommeren. Hvis derimod Papa havde indsat mig i en Forpagtning--men en Forpagtning passede naturligvis mindre for en Jaegermester--havde dog Midlerne, Papa mente at kunne tilstaa mig, kunnet slaa til og været givne paa en Gang, hvorved jeg stod friere og fremfor alt den stakkels Mama ikke havde været prigsiven en daglig Plage og Angst for mig og mine. Men Papas bekendte store Hjerter har jo altid fundet mange at give til og tit."

Hans Excellences Haand skaelvede som i et Ryk og Aarerne i hans Tindinger var svulne som knyttede Reb, men han blev ved at læse.

Det tog i Doren.

-Hvem er det? raabte han.

-Hans Excellence læser Posten, sagde Georg i Gangen til Faderen, der slap Laasen:

-Hendes Naade ringer, sagde Faderen og Georg gik.

Hendes Naade havde allerede slaaet to Gange paa Solvklokken paa sit Bord, medens Selskabsdamen med sin lydige Stemme blev ved at oplæse "Lejligheder" af den opslagne Avis, uden at stanse:

-"Herskabelig Lejlighed, elve Vaerelser, alle Bekvemmeligheder. Fredericiagade 16, andet Sted fra Bredgade. Portneren anviser."

-Hvor var det? spurgte Hendes Naade.

Selskabsdamen svarede.

-Ja, om man kunde opnaa at faa en forste Sal, sagde Hendes Naade: men Hvide siger jo, han taaler ikke Trapper.

-Videre.

Selskabsdamen læste igen:

-"Herskabelig Lejlighed, ti Vaerelser, Anrettevaerelse, Badevaerelse o.s.v., forste Sal. Bredgade 60. Portneren anviser."

-Der boede Legationsraad Duus, sagde Hendes Naade og hun lagde til --Legationsraadinden var dod der og Hendes Naade gav ikke Agt paa Lejligheder, hvor hun vidste om Dodsfall--:

-Der var ellers rart.

Georg var kommen ind.

-Laeg Taeppet om mig, sagde hun, og da Georg havde bojet sig for at lægge Taeppet om hendes Knae, sagde hun, mens Selskabsdamen blev ved at læse:

-Hvor er hans Excellence?

Georg, der forte sine krogede Fingre hen over Taeppet, sagde:

-Hans Excellence læser Posten; og idet han loftede Hovedet og saa paa Hendes Naade, lagde han til, mens han pludselig kraengede sine Læber, saa hans to eneste Taender blev synlige--de lignede "Gnaverne" hos en Rotte--:

-Der var Brev fra Hr. Jaegermesteren.

Georg skjulte med Laeben atter sine to Taender og rejste sig.

-Han kan gaa, sagde Hendes Naade, der havde krammet om sin Pengepung,

og, paa en Gang, med sit Lommetorklaede aftorrede sine Tindinger, der var blevet fugtige.

Selskabsdamen var holdt op med at laese.

-Hvorfor laeser De ikke mere? spurgte Hendes Naade og horte ikke, hvad Frokenen svarede.

Pludselig sagde hun:

-Hent Sofie; og holdt, med et Greb af sin Haand, Mantillen sammen om sig, mens hun, uden Stotte, gik gennem Stuerne ind i Sovekamret.

Hun havde aabnet sit Chatol og sad, med Haenderne i Skodet, foran et lille Traeskrin, der stod paa Klappen, da Sofie kom ind i Sovekamret, hvor Gardinerne var rullede ned og der var halvmorkt.

-Jaegermesteren har skrevet, sagde hun med en Stemme, der var blevet haes.

-Ja, svarede Sofie, hvis sorte Kappebaand under Hagen stod ud som et Par morkere Skygger i Morket.

Hendes Naade forte sine Haender over hinanden:

-Jeg maa vide, hvad han skriver, sagde hun. Der var stille nogle Ojeblikke, i Morket.

-Deres Naade skulde vente, sagde saa Sofie.

-Ja, svarede Hendes Naade, der ikke rorte sig. Og hun spurgte om Maden til Middagen, som Sofie naevnede for hende, henne fra Morket, Ret efter Ret.

-Den kan gaa ud, sagde Hendes Naade og stansede Tyendet, der var ved at naevne en Mellemeret.

Sofie vilde svare, men hun sagde:

-Han maerker det ikke. Han ved aldrig, hvad han selv spiser.

Sofie naevnede Deserten:

-Saa forlanger Du Penge, sagde Hendes Naade.

-Jeg fik Penge igaar.

-Det har han glemt, sagde Hendes Naade.

-Jeg fik dem af Georg, sagde Sofie, der stadig stod i Morket.

-Saa faa dem af Excellencen selv, mens Georg melder, sagde Hendes Naade, som den, der giver en Ordre.

Sofie blev staaende endnu, skont der ikke taltes mer.

Hendes Naades Tanker var andetsteds eller de var helt gaaet derhen, hvor de havde vaeret hele Tiden, mens hendes Ansigt var naesten som

fortrucket af Smerte eller af en Vaemmelse, hvorunder hendes tynde Læber syntes at faa deres Fylde igen:

-Men det er mig, sagde hun:

-Det er mig, der skal pines og betale, og hun slog Haanden to Gange mod Chatollet.

Sofie svarede ikke men saa paa sin Frues Ansigt som den, der har forstaaet alting laenge.

-Men der er ingen, som kender Hvide, sagde Hendes Naade, hvis Læber paany var blevet smalle som for; og hun loftede Haanden, at Tyendet kunde gaa.

Da Doren var lukket, tog Hendes Naade en Nogle frem og aabnede Skrinet foran sig. Med Haanden talte hun sine Pengesedler, uden at tage dem op og mens hun holdt dem mod Skrinets Bund.

Mantillen havde losnet sig. Den faldt ned fra hendes Ryg, ned over Stolen, mod Gulvet, saa tung, som om den havde vaeret af Jern.

Det bankede paa Doren--og en Gang til:

-Hvem er det? raabte Hendes Naade, der havde lukket Skrinet og havde Kraeften nok til selv at tage Mantillen op fra Jorden og faa den paa.

-Det er Frokosten, Deres Naade, sagde Selskabsdamen i den aabne Dor.

-Jeg kommer.

Hendes Naade lod sig støtte af Frokosten, mens hun gik ind gennem Stuerne.

Da Georg anrettede Frokosten ved det midterste Bord, smækkede Hans Excellence Doren til sin Stue op.

Hendes Naade og Selskabsdamen havde loftet deres Ojne paa samme Tid og slog dem atter ned.

-Jeg skal hilse, sagde han og hans Stemme var ganske rolig.

-Fra hvem? spurgte Hendes Naade, mens Selskabsdamen, der trykkede Skuldrene sammen i sin Laenestol, ikke tog Ojnene fra Gaffelen, der rystede i Hendes Naades Haand.

-Fra Hans.

Der var stille nogle Ojeblikke, Hans Excellence stod ved Vinduet.

-Hvad skriver han? spurgte Hendes Naade, der bestandig tvang sig til at spise.

-Som saedvanligt.

Det var som Hendes Naades Pupiller blev større, mens hun bestandig betragtede Excellencen, hvis Ansigt hun saa fra Siden:

-Og Bornene? sagde hun.

-De har det godt.

Excellencen var gaaet fem Skridt.

-Tak for Mad, Hvide, sagde Hendes Naade og rakte begge sine Haender, hvis Linje ved Haandleddene endnu var smuk, frem mod sin Mand.

Han greb dem, og hastigt bojede han sig ned og kyssede hende paa Panden med just den samme Bevaegelse som den, hvormed han spiste.

Hendes Naade blev ved at smile:

-Lad ham tage bort, sagde hun til Selskabsdamen.

-Du spiser ikke nok, sagde Hans Excellence.

-Det er der andre til, Hvide, sagde Hendes Naade, hvis Stemme aendredes lidt.

Georg bukkede foran Hendes Naade med et Kort paa en Bakke:

-Det er Harriette, sagde hun.

-Naa.

-Lad Marschalinden komme ind.

Georg aabnede Doren og Fru Harriette kom ind, indsvobt i Flojl og Pelsvaerk:

-Go'morgen, Tante; hun kyssede Hendes Naade paa Panden:

-Ja, her har I mig.

Med skinnende Ansigt gik hun hen imod Excellencen:

-Goddag, Onkel Hvide.

-Goddag, min Ven, sagde han og rorte flygtigt Marschalindens Kind med sine Laeber, som havde han set hende igaar og tyve Aars Fravaerelse ikke var til for ham.

-Hvor jeg havde glaedet mig til at se Dig, sagde Marschalinden og folte sig pludselig forvirret eller som blev hun tom etsteds, i sit Hjerte.

-Vi har ogsaa glaedet os til at se Dig, sagde Hendes Naade, der med Haanden bod Fru Harriette en Stol:

-Og du er helt den samme.

-Den samme ...

Det var som om Ordet "den samme" kaldte Udtrykket tilbage i Marschalindens Ojne, hvor det nogle Sekunder havde vaeret ligesom forsvundet.

-Aa, ja, sagde hun: det kunde se saadan ud, naar man er i Overtoj.

Og Marschalinden begyndte i et konverserende Tonefald at tale om sin Rejse og om Wien, og pludselig sagde hun.--Dig har jeg Hilsner til, Onkel Hvide, og hun nævnte et Par store Kolleger i Ostrigs Hovedstad.

Excellencen sagde:

-Slaar de ihjel endnu?

-Ja.

Idet han lo, sagde han:

-Det er ogsaa blevet min eneste Bestilling; og maaske halvt inde i en anden Tanke--ti Udtrykket i hans Ansigt var forandret--lagde han til:

-Vi slaar ihjel og vi slaas ihjel.

-Hvad siger du? spurgte Hendes Naade, hvis Ojne, saasart hun ikke talte, lob rundt i Stuen ligesom om de sogte.

-Vi taler om Wien, sagde hans Excellence, der stod op.

-Og Du skriver stadig, Onkel Hvide, sagde Fru Harriette, og, mens hun fik næsten den samme Glans i sine Ojne, som da hun var kommen ind ad Doren, lagde hun til:

-Hvor rort jeg har vaeret over, at Du har husket mig med alle dine Boger.

Hendes Naade smilede pludseligt og stansede derpaa sit eget Smil:

-Ja, sagde hun: Hvide husker alle sine Venner.

Og, da der forlob nogle Ojeblikke, uden at nogen talte, begyndte hendes Naade at tale om Biskop Martensen, mens Georg paa Bakken bragte to Visitkort, der var afleveret hos Portneren, og Marschalinden sagde:

-Tante, kan jeg faa lidt Frokost hos Dig?

Paa et Blik af hendes Naade sagde Georg bukkende:

-Hr. og Fru Hvide er lige ved at gaa tilbords.

-Saa lober jeg ind til dem, sagde Marschalinden og kyssede atter Tanten paa Panden, for hun gik.

Selskabsfroknen havde i den lille Dagligstue sat sig til sit Arbejde, taet bag den aabnede Dor. Hun syede mange og smaabitte Klude, skrabede til Hobe rundt i Huset, sammen til store Tæpper, Klud til Klud.

Hendes Naade havde losnet sin Mantille i Halsen og hun spurgte Hans Excellence:

-Skal Du svare Hans?

Men han horte det ikke.

Hendes Naade spurgte ikke mer.

Hans Excellence var gaaet ind. Ubevaegelig, med Ojne, der vel intet saa, stirrede han, foran sit Bord, frem for sig, mod Slaegtens Billeder eller den tomme Vaeg . . .

-Nej, Harriette, Harriette--og Moderen sprang op, da Marschalinden kom ind i Spisestuen--: er det Dig?

Hun kyssede Marschalinden to Gange:

-Fritz, vi maa straks se hende ind i Ansigtet, sagde hun og forte Fru Harriette hen til Vinduet:

-Jo, Du ligner ganske Dig selv, sagde Moderen og kyssede hende igen.

-Og Du ogsaa, sagde Marschalinden og smilede.

-Ja, sagde Moderen: er det ikke maerkeligt, at der er Mennesker, som aldrig kan forandre sig.

-Og Du er ogsaa den samme, Fritz, sagde Marschalinden. Hun var gaaet to Skridt og muligvis var det kun det aendrede Lys, der lod hende synes en Kende blegere, mens hun rakte Faderen Haanden.

-Vil Du have Mad? sagde Moderen: aa, Du, vi har idag baade Modtagelse og Middag.

Hun ringede.

Marschalinden vidste, der var Middag; hun skulde jo selv med:

-Men hvad er det for en Middag? spurgte hun.

-Jeg ved ikke, sagde Moderen, mens de satte sig tilbords: det er en Gallamiddag for Grev Eck, der skal rejse . . . Hvor er det nu, han skal hen? spurgte hun Faderen.

-Han skal til Anhalt, sagde Faderen: i en dynastisk Sendelse.

Der kom en ung Mand ind og bragte Koteletterne omkring. Han var hoj og meget slank, i Hvidernes Liberi, der sad om ham saa stramt, at man troede, man maatte kunne se hans Ribben.

-Hvad er det for en dejlig Armenier? sagde Marschalinden, da han gik ud.

-Det er min Nevos Tjener, sagde Faderen.

-Aa. Marschalinden lagde Haenderne ned i sit Skod: hvor er det dog vidunderligt at vaere kommen hjem.

-Og dejligt at se Dig, sagde Moderen og slog begge Armene ned over sin Tallerken.

Hun tav et Ojeblik, for hun sagde:

-Da Du rejste, var vi unge; og der faldt en pludselig Skygge over hendes Ansigt i det Nu, hvor hun tav.

-Ja, sagde Marschalinden: Da var vi unge.

Hun smilede et Ojeblik:

-Hvor var der vidunderligt derhjemme.

Hun tav igen. Saa sagde hun med Ojnene stort aabnede:

-Ved I, hvad jeg aldrig kan glemme? Saa Plaenerne var gronne derhjemme. De dejlige, de dejlige Plaener, sagde hun.

-Og Humlehaven, sagde Moderen og aabnede naeppe sine Laeber, mens hun sagde det.

Og de begyndte at tale om dem alle dernede, om Praesten og hans langbenede Datter; om Godsforvalteren og de rodhaarede Pigeborn, som altid gik i ens Kjoler, syede af et Stykke, og Alleen, der gik op til Gaarden og hvor de altid gik paa Stylter:

-Herre Gud, sagde Marschalinden: gamle Anders-Lakaj, han er da dod.

-Men han rystede da ogsaa allerede over hele Kroppen, naar han skulde holde paa vore Stylter.

Fru Harriette lo:

-Ja, der sad de, baade Anders og Jens.

-Foran hver sit Hus lige ved Indkorslen, sagde Moderen.--Og ingen kunde flytte dem, lagde hun til.

Marschalinden og Moderen lo begge to, mens Marschalinden loftede Armene:

-Nej, for de dode jo aldrig og gi'e dem Afsked var der ingen, som turde.

-Men Herregud, sagde hun og hendes Ansigt skiftede Udtryk: hvor de dog graed ved Papas Begravelse.

De tav et Nu alle tre, til Moderen begyndte at le:

-Men Harriette, husker Du, da Jens i Storskoven slog Char-a-banc-Doren i paa din hvide Silkekjole.

-Aa ja, den hvide Silke, raabte Fru Harriette: Og jeg havde ikke maattet ta'e den paa for Mama.

-Gud, hvor blev den flaenget, sagde Moderen.

-Ja.

-Du sprang jo ned fra Vognen, ligesom Jens slog Doren i ... og badus var Kjolen i to Flaenger ...

Marschalinden lo og lo.

Moderen maatte ud paa Gulvet for at vise, hvordan de havde slaebt, de to Flaenger.

-Det var graesseligt, sagde Fru Harriette og, pludselig pegende paa Bordopsatsen, spurgte hun:

-Hvad er det for Blomster?

-De er vist fra Aalbygaard, sagde Faderen.

-De er dejlige.

-Men de maa skiftes, sagde Moderen: for de falder. Den hvide Sne fra Blomsterne var begyndt at falde ned paa Dugen.

-Men, sagde Marschalinden, der var faerdig med at taenke paa Blomsterne og vendte tilbage til "Gaarden":

-Jens var dog bedst tilhest.

-Ja, hvor han sad, med strittende Ben og Ojnene stive i Hovedet.

Moderen lo og Fru Harriette lo med:

-Men, Du, sagde hun: det var jo ogsaa, fordi han havde Kaelderens under sig. Du, Himlens Gud, hvad der gik med af Papas gode Portvin.

Marschalinden og Moderen blev ved at tale om de gamle Dage, mens det var, som Ungdomsminderne straaede paa deres Ansigter:

-Jens var stolt, naar han paa den Brune humpede bagefter Stamherren.

Faderen sagde:

-Berry var et dejligt Dyr, og fik pludselig et Udtryk i sit Ansigt, som sad han endnu paa den skonne Halvblods Hingst.

-Nej, men Stella, husker Du, sagde Marschalinden: hvor Papa blev vred, den Gang Du havde flyttet alle Hestene rundt i Baasene i Staldene.

-Det var da vaerre, da de var i Rugmarken, sagde Moderen, der havde skubbet sin Stol halvt ud paa Gulvet.

-Ja, da Du loste dem og de satte over Vaenget alle seksten, ind i Rugen, og de sprang og de aad og de vrinskede og de floj, og Stella stod midt i hele Rugen og skreg og svingede med sit rode Sjal som en besat, da Papa kommer rendende med Stamherren.

Marschalinden var helt udmattet af Erindringen.

-Men hvor saa Du dejlig ud, sagde hun til Moderen og, idet hendes Ojne atter strejfede Blomsterne i Opsatsen, sagde hun:

-Ja, de falder.

Faderens Ansigt var blevet ubevaegeligt, som, lidt efter lidt, hele dets Udtryk forsvandt.

-Og da Du var Rosenbrud, vedblev Fru Harriette, det var netop det Aar--Marschalinden saa over paa Faderen--Du kom hjem fra Bonn, Fritz... da alle Karle og Piger var i franske Dragter, aa, hvor de dog

saa ud, da de kom op gennem Aeresporten. Margrethe Stuepige var forrest, i grønt Liv med røde Bændler...

-Men Du blev Rosenbruden, Stella--Marschalinden begyndte at le--: Nej, saa Stamherren var forliebt. Husker Du, Fritz, han drak sig fuld om Aftenen af bar Forliebelse.

Fru Harriette lo endnu og skiftede saa med et Tone:

-Men som jeg ser Dig endnu, Stella, i det Ojeblik, Du blev kronet, midt paa den grønne Plaene.

-Under Blodbogen, sagde Moderen.

Hun loftede sit smilende Ansigt mod Faderen og havde pludselig sænket Hovedet igen.

Faderen sad rank. Hans Ansigt var vendt mod Vindueslyset, som et tomt Spejl.

Marschalinden blev ved at tale.

Moderens Ansigt var blevet hvidt. Med let sammenknebne Ojne, som den, der tænker en yderste Tanke ud, stirrede hun frem for sig mod de hvide Blomster paa Bordet og saa dem pludseligt, som de faldt, Blad for Blad, paa Dugen, og krympede sig i Kanterne, efter Faldet.

Marschalinden talte stadig om Minderne derhjemmefra.

-Ja, det var den Gang, sagde hun.

-Ja, den Gang, sagde Moderen.

Den slanke Tjener satte, med stadig nedslagne Ojne, Skyllskaalene frem.

-Naa, sagde Fru Harriette, der havde set paa hans smalle Haender: han hæger sig.

Hun tog sit Glas Madeira:

-Skaal, Fritz, sagde hun.

-Skaal, Harriette, svarede Faderen og smilte.

-Ja, Du ligner Dig selv, sagde hun og saa paa hans Ansigt.

-Du ogsaa, svarede Faderen.

Marschalinden saa pludselig (og kortere end et Nu gik der en besynderlig og flygtende Sitren over hendes Ansigt) Kloften i hans Hage, den Kloft, der kunde komme der, naar han smilte til en Kvinde:

-Aa nej, sagde hun: Aarene stover os alle i Ansigtet.

Faderen stodte sin Stol tilbage, saa Moderen fo'r sammen.

-Ja, Mahlzeit, sagde hun og rakte Marschalinden begge sine Haender.

-Kuess' die Hand, svarede Marschalinden og langsomt forte hun Moderens dejlige Haender op mod sine Laeber.

Faderen vilde ikke drikke Kaffe og Moderen og Marschalinden rykkede hen til Vinduet. De sad en Stund tavse begge to, da Faderen var gaaet.

Saa sagde Marschalinden, der ligesom fo'r op af Tanker og saa fra Vaeg til Vaeg:

-Men at det kan blive ved ...

-Hvilket? spurgte Moderen.

-Det Hele, slap det ud af Fru Harriette.

Men Moderen havde vistnok ikke hort det eller maaske ikke forstaaet hende og Marschalinden, der ved en eller anden Tankeforbindelse var kommen til at taenke paa Baron Brahes, sagde:

-Det er dog frygteligt med Emmely, der er saa daarlig.

-Hvem?--Emmely Brahe ... Men har Onkel Hvide ikke sagt Dig det?

-Nej, sagde Moderen og blev pludselig helt rod i sit Hoved.

Tjeneren kom ind og, idet han bojede sit armeniske Hoved meldte han, at Fru Marschalindens Vogn var kommen; og Fru Harriette spurgte Moderen, om hun ikke vilde kore med: hun skulde kun gore et Par Visiter.

-Ja, saa kan jeg blive siddende i Vognen, sagde Moderen, og de gik ind i Stuerne for at sige Farvel.

-Taenk Dig, Harriette, hvilken Taalmodighed, sagde Moderen og slog Haanden ud mod Selskabsdamens Klude.

Selskabsdamen havde rejst sig fra sit Arbejde:

-Der bli'er dog altid et Slags Taeppe ud af det, sagde hun.

-Ja, tilsidst, sagde Moderen.

De gik ind i Dagligstuen til Hendes Naade, hvis Ansigtudtryk skiftede hastigt, da de kom--og de gik videre, ind til Hans Excellence:

-Ja, Farvel, Onkel Hvide.

-Nu gaar vi, til vi kommer igen, sagde Marschalinden og lagde begge Haender om hans Hoved, mens hun kyssede ham.

Hans Excellence rorte sig ikke:

-Farvel.

De korte henad Gaden, da Marschalinden, der endnu folte som Marmorkulden af Excellencens Hoved gennem sine Handsker, sagde:

-Men Onkel Hvide er blevet gammel.

-Det er maaske kun idag, sagde Moderen.

-Hvorfor?

Moderen svarede ikke.

Hun betragtede den faldende Sne, til hun pludselig sagde:

-Ja, hvis man kunde rejse langt bort.

-Langt bort?

Marschalinden vendte Ojnene mod Moderen og slog dem atter ned som i et Ryk.

-Langt bort, gentog hun, og det saa naesten ud, som om hendes Laeber sitrede under en eller anden uimodstaaelig Sindsbevaegelse:

-Det bliver det samme, Du, sagde hun.

Moderen saa langt ud over Sneen.

-Ja, sagde hun og lukkede med et sine Ojne:

-Hvorfor skulde det vel blive anderledes?

Begge tav ved Siden af hinanden, mens Vognen korte frem gennem Gaderne, til den holdt og Marschalinden steg ud.

Moderen blev siddende i Vognen. De tunge Laag faldt halvt ned mod hendes smerteligt stirrende Ojne.

Fru Harriette kom tilbage og de korte igen, da Moderen halvt raabte:

-Der er Hans.

Hun havde set en Herre i Pels, der saa ind i Vognen og atter, hastigt, trak Hovedet bort.

-Er han her? spurgte Marschalinden og vendte Hovedet raskt.

-Aa nej, det er jo umuligt, sagde Moderen: han har jo skrevet idag.

De sad lidt. Saa sagde Marschalinden:

-Er det stadig det samme med Hans?

-Det er vist snarere vaerre.

Marschalinden nikkede:

-Jeg havde jo hort det, sagde hun med et Suk.

Vognen holdt udenfor Excellencens Port og Moderen gik ind.

-Sig kun, jeg er kommen, sagde hun til Georg, da der blev aabnet, og hun gik op til sig selv.

Georg lukkede Excellencens Dor. Hendes Naade blundede allerede i sin

Stol, inde i Dagligstuen. Selskabsdamen syslede lydlost med sine Klude.

-Aa ja, aa ja, stonnede Hans Excellence i Sovne.

Den slanke Tjener, som havde smoget de lyseblaa AErmer op, saa man saa naesten det halve af hans meget hvide og fuldkomne Arme, stillede langsomt Krystalskaale frem paa Spisestuens Bord. Doren lod han staa, mens han gik fra og til. Bornholmeren hentede langsomt Minut efter Minut.

-Aa ja, aa ja, stonnede Excellencen.

Husets gamle Traevaerk gav sig nu og da, som klagede det i Stilheden.

Moderen var gaaet ind til sig selv. Med Haenderne i sit Skod sad hun foran en opslaaet Bog, uden at laese.

Arkadia rumsterede igen inde i Faderens Vaerelse. De tre Kommiser stak Hovederne op af deres Kaeldervindu som Laenkehunde, der slaar den hede Tunge ud af deres Hundehus.

Johan gik ud og ind fra Staldens Morke.

Den enbenede strakte sit Traeben fra sig efter Middagsluren og gik op af sit Kaelderhul. Han begyndte at slaa den nye Lober op ad Trappen. Hammerslagene lod, mod det hule Trae, Slag efter Slag, op i Huset.

Georg vaagnede paa sin Stol ved Doren og gik ind:

-Klokken er to, sagde han og blev staaende paa Dortrinet.

Hans Excellence drejede Hovedet og havde halv skjult et Brev i sin knyttede Haand:

-Bring mig Frakken.

Georg gjorde det og mens han hjalp med Armene--Georg fornem, at Hans Excellence var tung i sine Arme--strejfede han med sine Ojne Skuffen, hvor Brevet var lagt ned, og fortrak sit Ansigt.

-Er det Dig, sagde Hans Excellence, der, med et Stod, havde skubbet Skuffen i, da han saa Moderen traede ind. Hun havde et Ojeblik og fra Siden betragtet Excellencen. Saa gik hun hen og, med en hastig Bevaegelse, bojede hun sig og, mens deres Ojne modtes saa meget som et Nu, kysede hun hans Kind.

-Naa, naa, min Pige, sagde han og drog sig bort, og Moderen stod allerede i Doren til Dagligstuen, da han sagde:

-Hvad er det for Lig, som idag er staaet op af deres Kister?

Moderen lo og sagde:

-Der er ingen kommet endnu.

Tjeneren havde slaaet Flojdorene op, saa alle Rum var aabne. I den inderste Stue faldt Solen ind og lyste paa en Solv-Merkurs loftede Stav.

Hendes Naade, der, med et Haandspejl i sin Haand, lod Selskabsdamen faeste Nikolaj I's Diamantbrosche i sin Hals, sagde til Moderen:

-Saet Dig dog, bedste.

Moderens Ojne var faldne paa en Anton Melbye, hvis gronne og salte Bolger pludselig god sig frem i Solen, og hun sagde:

-Hvor det dog er smukt, og hendes Ansigtudtryk skiftede.

-Ja, svarede Hendes Naade, der irriteredes som blev hun bestjaalen, hver Gang et af Vaeggenes Billeder maatte udlaanes til en Udstilling; det er rart, naar man har det hjemme.

Og da Selskabsdamen var gaaet, spurgte hun og saa paa Moderen:

-Har Du talt med Hvide?

-Naesten ikke, Grandmama. Jeg har jo vaeret ude.

-Ja, jeg ikke heller, sagde Hendes Naade og flyttede sine Haender uroligt paa Bordet, til hun, lidt efter, sagde:

-Og saa har vi tilmed Middag idag.

-Er det ikke godt? sagde Moderen: Det adspreder altid Grandpapa.

Hendes Naade saenkede Hovedet med et Suk:

-Ja, sagde hun: Hvide kan jo altid lade vaere at taenke.

Moderen svarede ikke.

Faderen, som kom ind gennem Stuerne, stansede foran et Par Flakoner med Vin og spurgte Tjeneren:

-Hvad er det for Madeira?

Den Slanke bukkede:

-Hendes Naade har givet Ordre.

Faderen loftede et Ojeblik paa Glasproppen og forte Flasken op mod sit Ansigt:

-Det er bedre at lade Georg give Dem en mere tor, sagde han.

Den Liberiklaedte bukkede paany uden at bevaege sit Ansigt.

Hans Excellence slog Portiererne til sin Stue tilbage og sagde:

-Slaa de Gardiner for.

Moderen rejste sig og slog Gardinerne for Solen, saa der var halvmorkt i Stuen, da to Stiftsdamer kom ind, to Sostre, hvoraf den aeldste havde vaeret Hofdame hos Hendes kongelige Hojhed Prinsesse Mariane og som tog Plads ved Bordet ved Siden af hinanden holdende sig meget ranke under deres Kapothatte, der var opbyggede paa deres Hoveder som Diademer.

De bragte, mens de bestandig bevaegede Mundene begge to, tusind Hilsener fra Slottet og fandt det dog dejligt at aande lidt i Byen og henrivende, at Moderen netop var inde, og dejligt, at Excellencen stadig var rask:

-Altid den samme, sagde den ene af Kapothattene.

-Vi har det godt, sagde Hans Excellence--al Talen om hans Befindende var en Afsky for ham--og gik frem mod Kammerherre Urne, en lille Herre, spinkel og med studset Skaeg, af Udseende som en General og for "Tabet" Overpraesident i Kiel.

-Jeg vilde dog se Dig, kaere Ven, sagde Kammerherren: da jeg var inde fra "Ensomhed".

Faderen, der havde bukket foran den lille Mand, gik med ham ind i den naeste Stue, hvor Kammerherren, der havde nogle ejendommelige Haandbevaegelser som den, der er vant til at lede Forhandlinger, fortalte om nogle Vinstokke, som Hans Majestaet Kong Georg havde forskaffet ham fra de graeske Oer og som Kammerherren, i Vedbaek, paa "Ensomhed", forsogte at omplante i Drivhuse:

-Man kan jo aldrig vide, sagde Kammerherren: om man kunde drive dem til Espalier. Og om man kunde faa en Druerart her i Landet.

Faderen havde hjemme paa "det hvide Hus" enkelte Aar haft mange Druer.

-Og der er jo Tider, sagde Kammerherre Urne, der blev i sin egen Tankegang: hvor man ikke arbejder.

Kammerherrens Arbejde var at nedskrive sine Erindringer fra Embedstiden i Hertugdømmerne og han var inde paa et Minde fra den Tid, da Moderen kom til og han vendte tilbage til Druerne.

-Vi har ogsaa mange Druer hjemme, Kammerherre, sagde Moderen:

-Men jeg kvaser dem i Hovedet paa Tine, naar jeg plukker dem ned.

Og ved Tanken om Tine og Klaserne lo hun saa hojt, at det klang gennem Stuerne.

-Det er Stella, sagde Hendes Naade, som havde bojet sit Hoved.

-Ja, De er jo blevet derovre, sagde Kammerherren.

-Ja, svarede Faderen: vi ansaa det for vor Pligt.

De to Stiftsdamer, der tog dybt til sig af Krystalskaalene, som den Lyseblaa bragte omkring paa en Solvbakke, talte om Krigen i Tyrkiet, der optog dem ganske:

-For vi paa Slottet, det siger jeg Dig, Marie, sagde den Yngste, har, bogstavelig talt, levet i de Begivenheder.

Den AEldre faldt ind:

-Ja, den ulykkelige kejserlige Familje.

-Ja, sagde Hendes Naade, der vistnok var distrahit, thi hendes Ojnes Udtryk ligesom fulgte hele Tiden ikke med hendes Ord:

-Hendes Majestaet Dronningen har i denne Tid gennemgaaet meget.

-Men der har jo, det tilstaar jeg, vaeret Aftener, sagde Hofdame-Sosteren til Hofjaegermesterinde Eichwald: hvor jeg har sagt til Charlotte Amalie, naar hun laeste, at nu maatte hun holde inde, for der er jo ingen Raedsler, for hvilke man nutildags forskaanes i Aviserne.

-Og det endte grangivelig med, at man laa og saa Blod i sine egne Senge om Natten.

Frokenen brod pludselig af med Slagmarkerne og sagde til Hofjaegermesterinden i en Tone, som spurgte hun om Vejret:

-Hvorledes har Deres Fader det?

Fru von Eichwald, der var fodt Glud, takkede, Konferensraaden havde det nogenlunde, og hun rejste sig halvt, frem mod Hans Excellence, som kom hen mod Bordet:

-Vi taler om Krigen, sagde hun og satte sig igen; det meget Brokade gjorde hendes Bevaegelser en Smule ubekvemme.

Hans Excellence skod Skuldrene frem:

-Udviklingen fordrer jo sine Slagtofre, sagde han.

En stoktynd, ganske hvid Mandsling, med rastlost pillende Fingre, der var blevet krogede af at gennemse en beromt Faders Arbejder, sagde fra en Stol ved Vinduet:

-Jeg vidste ikke, at Onkel Hvide troede paa "Udviklingen".

Excellencen lo:

-Nej, sagde han: men jeg tror paa Slagtingerne.

De to Damer fra Vallo gjorde en Bevaegelse med Hovederne som et Par gamle Honer, der faar en Sjat Spildevand i Ojnene, medens Hans Excellence vendte sig mod en Herre med Traeben, der just var kommen ind:

-Ved De, Baron, hvorfor man slaar Tyrkerne ihjel? sagde han.

Baronen vendte sit firsindstyveaarige Kadetansigt mod Excellencen: han vidste det ikke.

-Jeg ikke heller, sagde Hans Excellence: maaske er de Folk, naar alt kommer til alt, det fornuftigste Skrab paa Jorden. De har dog i Aarhundredernes Lob laert at indskraenke sig til kun at passe deres Piber.

Baronen smilede venligt, saa man saa alle hans hvide og indsatte Taender, og sagde, at han selv i sin Samling havde et Par Vandpiber. Baronen, som var enbenet fra en Graensetraefning mod de Svenske fra de Dage, da Christian den Ottende var Konge af Norge, havde saadan en

underlig Figur som en syttenaarig, der var skrumpet sammen. Han gik hen mod Hr. Fritz, foran hvem hans midjeslanke Tjener paa sin Vej var stanset et Nu.

-Onsker Herren Madeira, sagde Tjeneren hastigt til Baronem.

-Tak, sagde Baronem: det er netop Klokkeslettet, hvor jeg plejer at nyde mit Glas Madeira; og han tog et Glas, hvorefter han atter drejede Hovedet mod Hr. Fritz, idet han sagde:

-Hvordan staar det til?

Og uden at vente paa Svaret begyndte han paa sit ligesom udslidte Norsk at tale til Hr. Fritz (Baronem holdt overhovedet mest af at tale med ganske unge Mennesker, ligesom om hans egen hele Udvikling var standset den Dag, han mistede Benet) om noget maerkeligt han havde laest i sin Avis om de Vilde, i det stille Ocean, hvordan de gjorde Ild.

Hr. Fritz blev staaende med bojet Hoved, til Baronem pludselig saa paa ham og stoppede med de Vilde for at gaa hen over Gulvet med sine runde Ojne ufravendt faestede paa Glasset i sin Haand, som det var hans AERGerrighed ikke maatte ryste.

-Fritz, kaldte Hendes Naade, og Hr. Fritz gik gennem Stuen hen imod Bedstemoderen, foran hvem han bojede Overkroppen lidt, mens han horte paa hende, for han gik videre, ind i den naeste Stue, hvor Grevinde Schulin med Son og Datter sad i nogle Laenestole og talte med en rodblond og bred Godsejer fra deres Egn.

-Kaere Ven, sagde Fru Schulin til Godsejeren: jeg vilde jo dog, Francis skulde have vaeret her, nu han var hjemme... Det er dog altid en Erindring, naar han bliver gammel, og intet Menneske ved jo, hvor laenge det varer.

Da hun pludselig saa Fritz, sagde hun hojere og lidt rod i sit Hoved--mens Fritz og Grev Francis, der havde rejst sig, et Ojeblik betragtede hinanden med et Blik omtrent som det, hvormed to Damer ved Ankomsten for en Middag betragter hinandens Toilette-:

-Deres Fader er jo i Byen.

Hr. Fritz havde pludselig, hvad der var hans eneste Bevaegelse, loftet sine Ojne:

-Ja, sagde han.

-Ja, vi saa ham, nu vi korte herhen...

De talte om Universitetet i Svejts, hvor Grev Francis studerede, medens hans Moder pludselig gav sig til at le:

-Ja, sagde hun: Francis taler saa elendigt Dansk... Men, kaere Rottboll, hvad skal han ogsaa her i Landet, naar han ikke netop interesserer sig for Landbrug.

Godsejeren, hvis Frakke var lidt for snaever i AERMegabene, hvad han hele Tiden folte, sagde:

-Nej, der er s'gu nutildags ingen, der ved, hvad de skal gøre af deres egne Børn.

Og Grevinden, der blev i sin Tankegang, sagde:

-Nej, der er, som ogsaa min Mand siger, oprigtig talt, ingen, der er saa overflodige som vi.

Alle Stuer var blevet fyldte og der taltes højt, fra alle Hjørner. Over alle Stemmerne horte man Marschalinden, der lo:

-Nej, Onkel Hvide, Du er for slem, sagde hun, og hun blev staaende hos Moderen og den østrigske Minister, medens Hans Excellence gik hen mod to Herrer, der stod ved et Vindu og talte om Landstingsvalget i Varde, hvor iforgaars en Venstremand var valgt:

-Er det ikke ganske ligegyldigt? sagde Hans Excellence.

Men den ene Herre sagde:

-Jeg tror netop Faren ligger her, at Venstre trænger frem langs væggene i det andet Ting.

Hans Excellence lo:

-Jeg tror, det er ligegyldigt, sagde han: Her i Landet vil vi aldrig faa Partier og altid kun have et Parti, de Nationalliberale, som skifter Navn. Den Dag kommer nok, hvor de ogsaa kalder sig de Radikale og forbliver--og Hans Excellence gjorde en Bevægelse, som om han torrede sin Fodsaal mod Tæppet--af den samme Familje.

Den anden Herre smilede:

-Man kender Excellencens Paradokser, sagde han.

-Sandheder, man ikke vil høre, kalder man Paradokser, sagde Hans Excellence:

-Men hertilands vil man aldrig faa Politikere, man vil nøjes med Talerne. Fik vi en Gang en Statsmand, lod vi ham hænge.

Den første Herre sagde:

-Deres Excellence er streng mod os aktive Arbejdere; og han lagde et lille Eftertryk paa "aktive".

Hans Excellences Blik havde strejft Manden, der talte:

-Ja, sagde han, jeg har levet længe.

Og han fortsatte:

-Vi havde en General--han loftede pludselig Haanden og pegede paa et Billede af General de Meza, der i en gylden Ramme stod paa et Bord--:

-Han var min Ven, og jeg ved, hvad han har lidt.

Moderen, der stadig stod hos Marschalinden og den østrigske Minister, havde set Excellencens Haandbevægelse og sagde med en pludselig

Tankeforbindelse:

-Gamle Urne er her, Harriette; i det samme faldt hendes Ojne paa Faderens Ansigt, der i den naeste Stue smilende, saa man saa Smilehullerne i hans Kinder, var bojet over den unge og friske Froken Schulin.

-Vil De ikke forestille mig? sagde Ministeren, og de gik alle tre hen imod Kammerherre Urne, der talte med den beromte Faders Son.

-Jeg har aldrig haft den Aere at blive Dem forestillet, sagde Ministeren bukkende.

Kammerherren bojede det graa Hoved:

-Jeg lever jo nu saa ene, sagde han.

Ministeren fortalte, at han i sin Tid havde vaeret Medlem af en ostrigsk Kommission i Hertugdommerne og, da Hans Excellence kom til, sagde han:

-Jeg var ogsaa i Slesvig forrige Aar--forrige Sommer--i Flensborg og paa Dybbol.

-Stederne virkede, sagde Grev Clary lidt langsommere: ret sorgmodigt paa mig.

-Ja, sagde Kammerherren, hvis Laeber ikke ganske adlod hans Vilje:

-Vi lever jo i Skyggen af de gamle Skanser.

Moderen og Marschalinden saa paa Ministeren, mens han sagde:

-Skyggen? De tager Fejl, Hr. Kammerherre, Gevaerglimtene fra Dybbol vil lyse gennem Historien.

Hans Excellence havde hort til. Saa sagde han, medens hans Ansigt var helt forandret og han lignede en Stotte, som han stod:

-Maaske.

Og et Nu efter lagde han til:

-Det er maaske Glimtene fra AEressalverne over vor Grav.

-Deres Excellence, sagde Ministeren, kan ikke tro saa lidet paa Deres Folk.

Hans Excellence rystede paa sit Hoved, med det samme Udtryk i sit Ansigt:

-Jeg taler ikke om Folket, sagde han: et Folk lever laenge og som det kan.

-Det er kun Slaegterne, der dor og hvis Arbejde kan dommes.

Der floj et Udtryk af Bevaegelse over Kammerherrens Ansigt, mens Ministeren sagde:

-Deres Excellence har Ret.

Marschalinden, der sogte om et Emne, sagde efter et Par Ojeblikkes Forlob:

-Stella, har Generalinde Rye det godt, og Hans Excellence gik tilbage gennem Stuerne, hvor en halvfjerdsindstyveaarig Lyriker med meget stort Skjortebryst og langt Haar havde taget Plads ved Siden af Hendes Naade.

Hans Excellence gik ind i sin egen Stue og lukkede efter sig.

Sofie stod derinde i en Krog:

-Hvad vil hun? sagde han.

-Hun skulde--hun skulde gerne ha'e Penge:

-Til Hendes Naade, stammede Sofie hastigt.

-Hm, sagde Hans Excellence.

Der var gaaet en Skygge over hans Ansigt, mens Sedlerne kom op af Chatollet, og pludselig, medens han rakte Tyendet dem, saa han hende ind i Ansigtet:

-Hvem er Hustyvene her i Huset?

Sofie folte det som var hun naglet til den Gulvplanke, hvor hun stod, og hun fornam sit Hjerte som en Hammer.

-Gaa, sagde Hans Excellence.

Og hun gik.

Hans Excellence lukkede Klappen og stottede sig, med de fremstrakte Arme, et Ojeblik til Chatollet.

Saa gik han hen og laasede Doren og satte sig i sin Stol.

Hendes Naade vendte Hovedet et Ojeblik bort fra Poeten, der talte om H.C. Andersen og Erindringer fra Nyso, og spurgte Moderen, som gik forbi med Fru Harriette:

-Hvor er Hvide?

-Grandpapa er her, sagde Moderen og sogte selv Hans Excellence med Ojnene, mens den ostrigske Minister tog Plads og talte hen over Fru von Eichwald, der stadig havde holdt sig ved Siden af Hendes Naade --talende om Gastein.

-Hvor Deres Naade har vaeret saa mange Gange, sagde Ministeren.

-Vi var der ifjor, sagde Fru v. Eichwald.

Ministeren ventede et Sekund, men Hendes Naade rorte sig ikke for et forestille ham for Fru von Eichwald:

-Og har efterladt saa mange Erindringer, sagde Ministeren.

Fru v. Eichwald var blevet meget bleg og havde med Laagene skjult et pludseligt Glimt i sine graa Ojne.

-Min Fader, blev Ministeren atter ved: har naar han talte om sine Ungdomserindringer ofte talt om Deres Naade.

-Gewiss giebt es schoene Weiber in Daenemark, plejede han at sige, sluttede Ministeren og bojede sig for Hendes Naade, en Smule frem over Fru von Eichwald.

Hendes Naade smilede.

-Man smigrer saa let i Ostrig, sagde hun, men hendes Ojne fulgte Moderen, der havde grebet i Excellencens Dor og folt, at den var laaset.

-Men hvad er det dog, Stella, sagde Marschalinden, da Moderen slap Doren:

-Du er jo helt bleg.

-Det er ingenting, sagde Moderen, og idet hun pludselig forte Haanden hen over Panden, sagde hun:

-Jeg synes, Luften er fuld af Ulykker.

Og mens hun paa en Gang gav sig til at le, sagde hun til Beromthedens Son, der stod bag hende i en Krog:

-Tror De paa Datoer?

Sonnen blev staaende med aaben Mund.

-Jeg, Kandidat, hader alle Ottetaller, sagde Moderen.

Kandidaten forsogte at le, men Moderen sagde:

-Ja, laeg en Gang Maerke til dem. Et Ottetal ligner de Jern, man laegger om Forbryderes Ankler.

-Ja, sagde Beromthedens Afkom, der havde fattet sig; det er jo i og for sig maerkeligt, saa ofte man finder bestemte Datoer knyttede til beromte Maends Liv.

Kandidaten udbredte sig videre over Emnet:

-Der var i hans Faders Liv ikke mindre end fem Syttentaller, som virkelig synes at have spillet en Rolle for ham.

-Men, sluttede Kandidaten, man bor naturligvis vogte sig for den Slags Overtro.

-Thi hvor vil den vel fore hen? sagde Kandidaten.

-Men hvor er dog den kaere Excellence, sagde en Dame pludselig meget hojt og plantede sig, bredt, i Stolen hos Hendes Naade, Digteren lige havde forladt.

Det var Fru Etatsraadinde Mouritzen, der var kommen gennem en gal Dor fra Entreen--det var Etatsraadindens Skik at gaa gennem gale Dore i hendes Bekendtes Lejligheder--og som var sejlet gennem alle Stuer:

-Hvor er den kaere Mand, gentog hun til Hendes Naade og lagde til, ligesaa hojt som det ovrigt:

-Man er dog altid bange for ham naar man ikke ser ham, mens de korte og ringfunklende Fingre faldt ned i hendes Skod.

-Hvide kommer straks, sagde Hendes Naade og, som om hun først havde set Hofjaegermesterinden i samme Nu, forestillede hun paa en Gang Ministeren for baade Fru von Eichwald og Fru Mouritzen.

... Sofie gik ind i Kokkenet. Hun syntes, hun loftede Benene saa underlig hojt op i Luften, mens hun gik.

Der lod et Slag paa Doren, da hun kom ind.

-Hvem er det? raabte hun.

Kokkenklokken skrattede, for hun lukkede op:

-Det er mig, sagde Jaegermesteren, som stod foran hende, i Doren, i sin Pels.

-Er det Jaegermesteren?

Sofie troede, hun skulde falde.

-Ja, det er mig, sagde Hans Hvide og klaskede ned paa en Stol som noget, der ikke er Liv i.

-Hr. Jaegermester, Hr. Jaegermester! Sofie blev staaende foran ham med sammenknugede Haender, og pludselig sagde hun:

-Saa er det rent galt.

Og uden at vide det, mens hun var af Farve i sit Ansigt som Kokkenbordet, slog hun Doren i til Anrettevaerelset, hvor Kogejomfruen stod over Garneringerne.

-Ja, nu ramler det, sagde Jaegermesteren.

Sofie svarede ikke. Det var, som stonnede hun ligesom Bornholmeren.

-Jeg skal tale med den Gamle, sagde Jaegermesteren og vilde Staa op.

-Vi har Fredag, sagde Sofie.

Hans Hvide lo:

-Se, om han er inde.

-Ja, sagde Sofie og blev staaende.

-Se, om han er inde, gentog Jaegermesteren.

-Ja.

-Hun begyndte at gaa. Og paa en Gang sagde hun og aabnede Ojnene, som hun havde holdt lukkede hele Tiden:

-Er der ikke no'et, Jaegermesteren vil ha'e?

Hans Hvide, der allerede stank af sin Hals, sagde:

-Jo, bring mig et Glas.

Hun lob gennem Gangen ind i Spisestuen og greb en Karaffel. Hun haeldte Vinen op i et Vandglas. Der var ikke andet.

-Der, Hr. Jaegermester, sagde hun.

-Tak, sagde Hans Hvide, der havde tomt det.

Sofie gik op. Hun saa alting saa tydeligt, Vaeggene og Dorene og Karmene--alting, for hun lettete paa Excellencens Dor.

Hans Excellence sad ved sit Bord endnu.

-Han er der, sagde Sofie, da hun var vendt tilbage.

-Saa maa det vaere.

Jaegermesteren stod op:

-Aa, Herre Jesus, sagde Sofie, der saa op i hans Ansigt, mens hun greb om hans to Haender, der var kolde som et svedende Ligs.

-Ja, sagde han.

-Det er mig, sagde han, da han havde aabnet Excellencens Dor.

Hans Excellence drejede Hovedet:

-Jeg ventede Dig, sagde han.

-Det er jo godt, svarede Sonnen, der skjaly:

-Jeg maa have Penge.

-Kommer Du nogentid for andet? sagde Excellencen.

-Jeg kommer naar det er nødvendigt, sagde Sonnen.

-Hvor kan det vaere nødvendigt at skaffe Penge, naar Du pantsaetter dine Skorstenspiber? sagde Hans Excellence.

-Det forslaar ikke, sagde Sonnen.

-Hvad forslaar?

Hans Excellence var staaet op. Man syntes, det var en Dod, der havde rejst sig.

-Det er forbi. Jeg vil ikke mer, sagde han.

Udenfor blev Dore slaaet op og Dore slaaet i, og paa Gangen lod der Skridt. Det var, som i de to Mennesker i Excellencens Stue kun Ojnene levede:

-Det kan ikke vaere Forbi.

-Det skal.

-Det er Veksler.

-Jeg betaler dem ikke.

-Du maa.

Ordene kom som Hug.

-Jeg gor det ikke.

-Du maa.

Derinde skrabadet med Stole og Folk rejste sig.

-Hvorfor? sagde Hans Excellence.

-Fordi det er dit Navn.

Hans Excellence forstod ikke og stod ret op.

-Skrevet i dit Navn, sagde Sonnen, hvis Stemme var blevet ukendelig.

Der gik et Nu, for Hans Excellence faldt ligesom halvvejs forover som En, der er ramt i Ryggen, og havde rejst sig igen.

-For hvor meget? sagde han.

-Tredive Tusind.

Hans Excellence rorte sig ikke. Bordet skaelvede under hans skaelvende Arm.

-Tredive Tusind, sagde Sonnen igen, som om Hans Excellence ikke havde hort det.

Og da der bestandig var stille, sagde han i Angst og gik tre Skridt:

-Har Du dem ikke? mens Sveden lob ned ad hans blodlose Ansigt.

-Du skal faa dem, sagde Hans Excellence. Han var kommen til Saede i sin Stol.

Det ruskede i Doren til Gangen, som Hans Hvide havde laaset.

-Deres Excellence, Deres Excellence, raabte Georg:

-Hans kongelige Hojhed.

-Jeg kommer, svarede Excellencen, og han vendte et Nu sit Ansigt mod Sonnen, mens det var som i et Sekund halvfemsindstyve Aars Lidelser

og Liv var skrevne deri:

-Jeg kommer, sagde han igen.

Georg slap Doren.

Hans Hvide havde bojet Hovedet, men tirret som et Dyr, der piskes, foran Faderens Ansigt, loftede han det igen og sagde:

-Ja, hvorfor gav Du aldrig nok, da Du kunde?

-Hvorfor?

I et pludseligt Raseri lob han hen og greb i Excellencens Skulder:

-Hvorfor? skreg han.

Hans Excellence svarede ikke. Laagene var falden til over hans Ojne.

Hans Hvide lo:

-Fordi Du har taget Dig betalt, raabte han: #der#, hvor Du #vilde#. Og som om han selv stivnede i samme Nu, Ordene var sagt, slap han Hans Excellences Skulder og blev staaende et Sekund, for han brast i Graad.

-Du kan gaa, sagde Hans Excellence, hvis Stemme atter lod som den plejede.

Hans Hvide var gaaet.

Hans kongelige Hojhed rejste sig fra Stolen ved Siden af Hendes Naade og naermede sig, mens alle Stemmer lod mere daempet, til Faderen, med den høje Hat i sin Haand:

-Men hvor er egentlig Excellencen? sagde han og gik et Par Skridt frem mod Hans Excellences Dor.

Faderen bojede Hovedet:

-Der er en Patient hos ham, Deres kongelige Hojhed, sagde han, der havde genkendt Broderens Stemme gennem Doren. Og som ved et Tilfaelde rorte hans Albue ved Portierens Knude, saa det sorte Flojels Gardin med Hvidernes Vaaben pludselig faldt ned for Doren som en Vaeg.

-Ja, Hvide er utraetelig, sagde Hans kongelige Hojhed og smilte.

-Deres kongelige Hojhed maa undskylde, sagde Hans Excellence i det samme og skod Portieren bort.

-Det er den aldrig traettede, som vi aerer, sagde Hans kongelige Hojhed og tog Excellencens Haand.

Og Hans kongelige Hojhed talte spogende om et Storkors, der nylig var givet Hans Excellence af Hans kongelige Hojheds Broder i Graekenland.

Hans kongelige Hojhed indviklede Kammerherre Urne i Samtalen og kammerherren sagde--mens al anden Tale blev meget stille og der paa Gulvet blev et tomt Rum omkring Hans kongelige Hojhed, Excellencen, Kammerherren og Kadetten--angaaende sit Arbejde, at det var

Udviklingen af Hertugernes Forhold til Tronen, som beredte Vanskeligheder.

Hans Excellence, der muligvis ikke horte efter, sagde:

-Ja, Deres kongelige Hojhed, vi Gamle har kun Erindringerne tilbage.

-Ja, Vaerket har meget interesseret Hans Majestaet, sagde Hans kongelige Hojhed, og idet han vendte sig mod Kadetten, sagde han:

-Hvorledes staar det med Deres Helbred, Hr. Baron?

Den firsindstyveaarige bukkede og sagde:

-En Invalid tor ikke klage, Deres kongelige Hojhed.

-Ja, sagde Hans kongelige Hojhed, medens det svindende Lys fra Vinduet faldt ind over ham og de tre Oldinge, der tegnede deres Skikkelser mod Striberne med Hvidernes Vaaben:

-Ja, sagde Hans Excellence og slog sin Haand ned paa Kadettens Skulder:

-Det er Resterne af gamle Norge.

Hans kongelige Hojhed begyndte, maaske en lille Smule brat, en Runde mellem Damerne og vendte sig til Marschalinden, hvem han kendte fra Wien, idet han talte om de nye Museer i Donaustaden og om Prag.

Hans Excellence, der havde set rundt i Stuen, sagde pludseligt, efter forst et Nu at have trukket de tykke Ojenbryn i Vejret:

-Fru von Eichwald kommer lige derfra, Deres kongelige Hojhed.

Hans kongelige Hojhed, der uvilkaarligt havde trykket Hatten en Kende taetters ind mod sin Figur, vendte Hovedet mod Hofjaegermesterinden og sagde:

-Er Hofjaegermesteren i Byen, Frue?

Der var paa en Gang blevet ganske stille i Stuerne.

-Nej, Deres kongelige Hojhed, sagde Hofjaegermesterinden, som nejede meget dybt: min Mand er paa Egehoj.

Der opstod en Pause, for Hans kongelige Hojhed sagde--Etatsraadinde Mouritzen var traengt frem lige bag Fru von Eichwald og bevaegede sig saa livligt, at den nederste og fyldigste Del af hendes Ryg rev Poppes Taeppes ned:-

-Ja, Wien er en smuk By.

De noget losrevne Ord hortest gennem tre Stuer, mens Hans kongelige Hojhed vendte sig mod Hendes Naade til Afsked.

Hans Excellence fulgte Hans kongelige Hojhed ud.

Alle begyndte paa en Gang at tale igen, og Moderen, som paa Hendes Naades Vegne havde fulgt Hans kongelige Hojhed til Doren, vendte

tilbage til Grevinde Schulin, der talte med de to Stiftsdamer om Jorgen, Komtessens Forlovede, og som, da hendes to Born havde fjernet sig, sagde:

-Jorgen vil jo absolut giftes nu.

-Vil han? sagde den ene Stiftsdame, og den anden lagde til:

-Ja, De, det vil jo altid Brudgommen.

-Men, blev Grevinden ved--og Moderen, der havde fulgt Faderen med Ojnene, han gik mellem de unge Kvinder, som en Gartner gaar, mellem sine Blomster, horte pludselig efter--jeg synes nu ikke, at det har nogen Hast. Unge Mennesker er altid gamle nok til at faa Born, men de bliver sjældent gamle nok, til deres Born begynder at blive gamle.

Moderen saa paa Grevinden og havde fort sin ene Haand ind mod sit Bryst:

-Hvor det er sandt, sagde hun, og hendes Laeber forblev let aabnede, da hun havde talt, ligesom hos En, der forbavses.

Den ene af Stiftsdamerne, af hvilke ingen havde forstaaet noget, sagde:

-Kaere I to, det er som jeg si'er saa tit til Charlotte Amalie, naar vi saadanne sidder for os selv og ser ud over vore Bekendte: Revner kommer der dog altid.

Stiftsdamen udtalte e'et i Revner som et ae.

Fru Schulin smilte og sagde:

-Der er no'et i det. Hvad siger De? vendte hun sig til Moderen.

Moderen fo'r sammen.

-Jeg taenkte, sagde hun.

-Ja, sagde Grevinde Schulin, stadig til Moderen eller en lille Smule, som talte hun til sig selv: jeg er saamaen ikke meget klogtig, og Gud ved, hvordan man skulde blive det, men der er vel altid en eller anden Ting, som man laenge har taenkt over ... Og jeg tror, at en Kone forst rigtig har tabt i AEgteskabet, naar hun ikke laenger er Kvinden, Kvindemennesket for sin Mand.

Moderen havde nikket, som en Statue vilde, hvis den kunde bevaege sit Hoved.

-Ja, det tror jeg, sagde Grevinden, inde i sin egen Tankegang.

Hans Excellence, hvem de allerede havde hort le henne ved Doren, traadte hen i Naerheden af dem og blev pludselig staaende foran Grev Francis, der, i en anden Laenestol, i en fortsat Ligegyldighed, havde siddet med det skonne Racehoved stottet i sin smalle Haand, men som nu rejste sig. Hans Excellence blev ved at le:

-Hvad ler du af, Onkel Hvide? spurgte Grevinden.

-Af hans Ungdom, sagde Excellencen, der i de sidste fem Minutter, paa en Gang, syntes greben af den Stormkastmunterhed, der for en Menneskealder siden var Forfaerdelsen for Eksamensbordenes Kandidater.

-Ja taenk Dig, sagde Grevinden, at han kun bliver fyrretyve Aar, naar vi gaar ind i et andet Aarhundrede.

-Et andet Aarhundrede, sagde Hans Excellence og gjorde en Bevaegelse med sine Laeber, som udstodte han en Slurk Rog:

-Hm, sagde han, Menneskehedens Muskler bliver de samme og vil gore det samme Arbejde.

Han gik videre og kom i Naerheden af Hendes Naades Stol:

-Hvor har Du vaeret, Hvide? spurgte Hendes Naade, og hun strakte sin lidt fugtige Haand kaertegnende ud mod ham:

-Jeg er altid saa bange, naar jeg ikke ser Dig.

Hendes Naade slog Ojnene op mod Hans Excellence og han satte sig, brat, paa en Stol, med Armen over Hendes Naades Stoleryg:

-Du har mange Gaester idag, sagde han.

-Ja, min Ven. Men--og Hendes Naade saa igen ind i Excellencens Ansigt--Du er anstraengt.

-Jeg, sagde han--der var i hans Stilling, som han sad, noget, der mindede om et hvilende Stordyr af Rovslaegten--:

-Jeg har det godt, sagde han.

Etatsraadinde Mouritzen, der sad ovre hos Marschalinden og Fru von Eichwald, saa over paa Hendes Naade og Excellencen og sagde pludselig, midt i det:

-Ja, Gud, hvor er'et sjældent--at se saadan et AEgteskab.

-Men, blev hun ved i en springende Forbindelse--Etatsraadinden talte altid saa hojt, at hun egentlig ikke skjulte sine Tanker for Omverdenen--:

-Underligt er'et, at ingen af Bornene har arvet hans Geni.

Marschalinden, der ligesom Moderen, havde betragtet Faderen, som just stod bojet over et Par unge Dotre af Landadelen, sagde:

-Fritz har vist arvet. . . Geni.

Etatsraadinden beholdt Munden aaben.

Marschalinden sagde, idet hun slog lidt ud med sin Lorgnon og paa Forhaand smilede ad de Ord, hun vidste maaske ikke vilde blive forstaaede:

-Det Geni, der nu lyser paa hans Ansigt.

Hans Excellence, der havde talt med en Hojaervaerdighed, som i en lang

Arvefølge havde arvet en Kirke sammen med et hojkirkeligt Syn, og som nu naermede sig Hendes Naade--Hans Excellence kom hen til Moderen og sagde:

-Hvad taler I om?

-Vi talte om Genier, sagde Marschalinden.

-Genier, Genier, sagde Hans Excellence: Genierne, min Pige, er kun Burene om de største Dyr.

Marschalinden lo:

-Du vaelter alting idag, Onkel Hvide.

-Nej, sagde Hans Excellence, hvis Ansigtstudtryk skiftede: jeg stiller paa Plads.

-Forresten, sagde Marschalinden, der stadig smilede: talte vi egentlig om Kaerligheden.

-Ja, fo'r Etatsraadinden brat ind, der nu havde forstaaet Marschalindens Ord fra for.

-Kaerligheden, sagde Excellencen og et Ojeblik kraengede han sin altfor svaere Mund: Kaerligheden? Menneskene bliver aldrig sunde af Begreb, for alle de pyntelige Ord er blevet hovlede af Sproget.

Marschalinden blev ved at le, men Hans Excellence, der vendte sig halvt, sagde, som fejede han noget vaek:

-Og forresten ved jeg heller ikke, hvorfor I vil forlange saa meget af Aernes Bornebornsborn.

-Eller hvad mener Du? spurgte han henimod Moderen.

-Jeg, sagde Moderen, hvis Ord syntes uden nogen Sammenhaeng med alt, hvad der var sagt: Jeg tror, man bor give Menneskene fri.

-De ta'er sig fri, sagde Hans Excellence og gik videre.

-Den kaere Excellence er saa munter idag, sagde Fru Mouritzen og rokkede let med sit Hoved, og, som om hendes Naese pludselig havde vejret et eller andet, sagde hun paa en Gang:

-Hvad er her haendt?

-Intet jeg ved af, svarede Marschalinden, der ved hendes Ord havde loftet sine Ojne mod Moderens Ansigt og atter hastigt taget dem bort. Og hun spurgte om en maerkelig Perleindfatning af en Medaillon, der hang halvskjult under Etatsraadindens Hage:

-Den maa vaere meget gammel, sagde hun.

-Ja, Stykket er historisk.

-Etatsraadinden, der udtalte o'et som et aa, tog Medaillonen af:

-Den har tilhort Marie Antoinette.

-Mouritzen har Beviserne, sagde Etatsraadinden: Men vi har Stykket fra Frankfurt.

-Ja, sagde Marschalinden, som sad med Medaillonen imellem sine Fingre: Saadanne Ting gaar jo nutildags saa mange Veje.

-Ja, det er underligt, sagde Fru Mouritzen og hun tilfojede--naar Etatsraadinden talte om Medaillonen, talte hun saa maerkelig ud i et--: Pastellen fremstiller Dauphin.

-Det er aparte, saa de Brillanter er "fattede", sagde Marschalinden og kneb Ojnene sammen, som Kendere gor.

-Nutildags, sagde hun og saa uvilkaarligt over paa Hendes Naade, mens Hofjaegermesterinden fulgte hendes Blik: indfatter man ganske anderledes.

-Ja, sagde Fru von Eichwald, idet hendes Laag atter daekkede et hastigt Glimt i hendes Ojne som da hun for sad, med Ministeren, ved Siden af Hendes Naades Stol: det var interessant at se.

Og mens hun gik, sagde hun:

-Hendes Naade vil ikke blive vred.

Fru von Eichwald bojede sig over Hendes Naade og bad om de maatte sammenligne Indfatningen.

Hendes Naade havde grebet lidt nervost op om Kejser Nikolajs Brosche, naesten som om hun vilde skjule den:

-Den skal ingen Skade komme til, sagde Fru von Eichwald smilende og med den samme Stemme.

-Naturligvis, sagde Hendes Naade og Fru von Eichwald tog Broschen af.

Marschalinden havde faaet begge Klenodierne i sin Haand og forte dem op mod Lyset.

-Forskellen er tydelig, sagde Fru von Eichwald. Marschalinden havde brat fort Juvelerne bort fra Lyset, og mens hun holdt Broschen i en halvt tillukket Haand, sagde hun:

-Russiske Brillanter, Frue--Marschalinden understregede Frue--er altid ganske saeregent indfattede.

-Tak, sagde hun og var selv gaaet hen over Gulvet for at faeste Broschen paa Hendes Naade, med en Haand, der rystede ganske lidt.

Etatsraadinden brod op, og Fru von Eichwald talte med Hans Hojaervaerdighed, der bad hende takke Hr. Konferensraaden for Stagerne. Konferensraaden havde ladet et Par Alterstager i hans Kirke belaege med Guld:

-Og de virker saare skont paa deres hellige Sted, sagde Hans Hojaervaerdighed.

Marschalinden var vendt tilbage til Moderen:

-Du er saa tavs idag.

Moderen stod laenet til Vindueskarmen, hvor hun saa ud som en Vandrer, der paa en endelos Vej et Minut har laenet sig til et Trae, og sagde:

-Jeg har taenkt saa meget igennem i de sidste to Timer.

Fru Harriette stod et Ojeblik, for hun sagde:

-Men undertiden taler man for at skjule, at man taenker.

Og idet hun vendte sig, sagde hun og pegede let over mod den unge Hr. Fritz, som i Stuens Baggrund, i den halve Skumring, stod laenet mod et Ibenholts Skab:

-Er det Hans' Son?

-Ja.

Marschalinden blev ved at se paa ham:

-Ham glemmer man ikke, sagde hun og gjorde en lille Pause mellem hvert Ord.

Da den ostrigske Minister traadte til for at sporge, om de skulde gaa, bojede hun Hovedet i Retning af den unge Hvide:

-Har De set ham? spurgte hun.

-Ja, sagde Ministeren og betragtede den unge Hr. Fritz, der, meget rank i Krop, bojede det antikke Hoved mod den Ibenholts Baggrund:

-Han er skon som et Gravmaele.

-Det er underligt, sagde Marschalinden, der var faeret let sammen: jeg stod netop og taenkte paa, at han skulde egentlig have en nedadvendt Fakkell i Haanden.

-Ja, vi skal afsted, sagde hun, og Ministeren gik for at tage Afsked, da Beromthedens Son kom til: han vilde gerne vise en yngre Professor i sammenlignende Sprog et gammelt Portraet, en Silhuet, der hang i Vindueskarmen og som Gehejmerraad Goethe i sin Tid havde foraeret Hans Excellences Fader under et Besog i Weimar.

-Det gamle Billede, sagde Marschalinden, der tog Billedet ned fra Karmen.

Hun blev forestillet for Professoren og vedblev:

-Ja, Weimar er et henrivende Sted ... jeg var der endnu for to Aar siden. Jeg fulgte min Mand, han skulde repraesentere ved et Slags Regeringsjubilaem.

Og de vedblev at tale om Weimar og om Goethe.

Hans Excellence havde, inde i den anden Stue, sat sig paa en Stol foran Kadetten og, pludselig, var han sunken sammen. Med ganske tomme Ojne sad de to Oldinge, midt mellem de Talende, og stirrede paa

hinanden.

De to Stiftsdamer, der endelig skulde gaa, kom forbi Pappegøjens Bur:

-Se Fuglen, Anna Frederikke, sagde Charlotte Amalie og stak sin ringbesatte Finger ind til Fuglen.

Poppe blev rasende og hugg i Fingeren, saa Stiftsdamen hvinede let, mens Poppen skreg, med udspilede Vinger:

-_Fortuna fortis, fortuna fortis_.

-Hva' er 'et, Dyret siger, Charlotte Amalie.

Hans Excellence vaagnede brat:

-Det er Latin, sagde han og stod op.

Hans Excellence gik forbi Hofjaegermesterinden og Hans Hojaervaerdighed og horte Hans Hojaervaerdighed sige:

-Ja, Frue, Menneskene vil altid traenge til at se opad.

-Det er rigtigt, Deres Hojaervaerdighed, sagde Hans Excellence: lad dem se opad. Saa bliver de aldrig sig selv var.

Han vendte sig til Hofjaegermesterinden:

-Din Fa'er er snavs, sagde han.

-Ja, desvaerre, svarede Hofjaegermesterinden.

Der floj et barskt Smil over Hans Excellences Ansigt ved Tonefaldet i Fru von Eichwalds Stemme.

-Vogt ham for Sindsbevaegelser, sagde han: hvis I ellers har hans Liv kaert.

Hans Excellence traadte hen til Gruppen ved Vinduet og fangede Navnet Goethe, medens alle Gaesterne, der beredte sig til Opbrud, stod op og dannede som en stor Kreds udover Stuen, frem mod hendes Naade, hen bag hvis Stol den linjeslanke Tjener havde flyttet en Standlampe, som han netop taendte.

-Goethe, ja, sagde Hans Excellence: han drev det vel saa vidt som et Menneske kan: At dyrke sig selv som en Gud og have Ret dertil, naar han maalte sig selv med de andre.

-_Fortuna fortis_, skreg Pappegøjen.

Ministeren, der skulde henvende nogle Afskedssaetninger til Hendes Naade, greb Ordet Weimar og talte om det storhertugelige Hus.

-En udmaerket Slaegt, sagde Ministeren.

Hendes Naade, der sad i Lyset af Lampen, smilte pludselig:

-Jeg har aldrig, sagde Hendes Naade--og et kort Nu var Hendes Naades Ansigt som forvandlet, mens de dybe og blaa Ojne straaede--set saa

smukke Maend som Prinserne af Huset Weimar.

Der skod en Rodme som to blodige Lyn hen over Hans Excellences Ansigt, der syntes at kunne hore en Hvisken, naar det var Hendes Naade, som talte.

-Ja, sagde Kammerherre Urne, der stod hos de andre, som vedblev at tale om Goethe: helst af alt vilde jeg have set Goethes Mode med Bonaparte.

-Det var uforglemmelige Dage, de i Weimar, sagde Hendes Naade til Ministeren.

Hans Excellences Ojne slog over mod Hendes Naade som tindrende Glimt og med en urimelig Bevaegelse med sin Arm gennem Luften, som sled han i en usynlig Laenke, sagde han, som Svar til Kammerherre Urne:

-Ja, de to har forstaaet hinanden. Bonaparte vidste Besked. Han gav Drivfjedren Vinger og laeste Sammenhaengen paa Bunden af sit Glas.

Marschalinden, der netop ved denne Jul gennem Fyrstinde Metternich havde erhvervet en Samling af Bonaparternes Drikkeglas, blev rod som et Blod og et Nu talte ingen, for Hans Excellence, efter at have kastet et Blik paa Silhuetten sagde:

-Og hvad bliver der saa tilbage af en Goethe? Han talte, som rykkede han usynlige Vaekster op med alle deres Rodder:--Forst nogle Boger, saa en Bog ... saa et Navn og en Gang tilsidst kun nogle Bogstaver, hvis Form Ingen kan tyde mer.

Beromthedens Son, der blev, hvor han var, og som hadede alle andre beromte Erindringer og hvad der kunde ligne Erindringer, sagde:

-Men Goethes Samtaler kan jeg ikke udstaa.

Alle var ved at bryde op. Grev Francis Schulin bojede foran Hendes Naade sit Hoved i en tom Aerbodighed, mens de to Stiftsdamer halvnejede paa den anden Side Stolen.

-Fortuna fortis, skreg Pappegojen i et stadigt Raseri.

-Det er Gammelmandssnak, sluttede Beromthedens Son.

Den slanke Tjener aabnede Doren og lukkede den igen, rank med nedslagne Ojne, som en Husets Vogter.

Hans Excellence loftede Hovedet brat og stod som et Lys:

-Den Gammelmandssnak, min Go'e, sagde han til Beromthedens Afkom, har gaettet et Aarhundrede.

Poeten, der havde holdt en af Politikerne fast angaaende Statsunderstottelser, naermede sig Excellencen til Farvel (under Lampen bojede Hendes Naade uafsladelig sit Hoved, rank, med Nikolaj I.s Brillanter ved sin Hals, ikke ulig et Afgudsbillede) og Digteren, der greb Ordet Aarhundrede, enten fordi det endelig var nok for hans Dybsindighed eller maaske kun for at faa en Sortie, sagde:

-Ja, Deres Excellence, hvad bliver der tilbage af et Aarhundrede?

Hans Excellence lo, og med et pludseligt Blik, der fangede det ganske Vaerelse og inderst inde i den naeste Stues Morke den sammensunkne Kadet som en fjern Ruin, sagde han:

-Vi er blevet tilbage.

Og han lo endnu en Gang.

... Ministeren korte bort sammen med Fru Harriette. Han talte om Hr. von Bismarck og Ostrigs kummerlige Stilling under Krisen. Pludselig sagde han:

-De horer ikke efter.

-Nej, min Ven, undskyld.

Og lidt efter sagde Marschalinden:

-Naar man ikke har set sin Ungdoms Venner i tyve Aar, kan der vaere et og andet at taenke over.

-Sikkert, sagde Ministeren, og lidt efter sagde han, idet han saa udad Vinduet:

-Denne gamle Mand er oprigtig som en Fortvivlet.

Fru Harriette drejede hastigt Hovedet om mod Ministeren:

-Ja, sagde hun og nikkede.

Og de talte ikke mer, for Ministeren stod ud.

Da Vognen atter korte videre, forte Marschalinden pludselig hastigt Muffen op mod sit Ansigt: hun brast i Graad.

* * * * *

Hans Excellence sad foran sit Bord:

-Hvad er Klokken?

-Fire, Deres Excellence, svarede Georg.

-Klokken fem skal Vognen kore frem.

Georg rettede sig.

-Her er Middag, sagde han og saa hen paa Hans Excellence.

Hans Excellence rorte sig ikke:

-Lad Hr. Fritz komme ind.

Georg gik og den unge Hr. Fritz kom ind. Uden nogen Bevaegelse i sit Ansigt betragtede han Hans Excellence:

-Din Fa'er er vel i Hotel d'Angleterre, sagde Excellencen og drejede, da han havde talt, pludselig Hovedet om mod den unge Mand:

-Sig ham til, at her spises Klokken seks.

-Hvis han ikke er drukken.

Hans Excellence havde ikke taget Ojnene fra den unge Mand, hvis Mund maaske sitrede en umaerkelig Kende, idet han bukkede.

-Har Du hort det?

-Ja, Grandpapa.

-Saa svarer man, sagde Hans Excellence. En Bleghed var strommet over den unge Mands Ansigt og han gik.

Hendes Naade sad stadig i sin Stol:

-Hvor er Hvide? spurgte hun.

-Hans Excellence er i sit Vaerelse, sagde Selskabsdamen.

-Jeg paaklaedes Klokken fem, sagde Hendes Naade og gjorde en Bevaegelse med Haanden.

-Sluk, sagde hun og vendte sig til den slanke Tjener.

Lyset blev slukket over Hendes Naade, der blev ene.

Doren blev sagte lukket op og lukket i, og der listede nogen hen over Gulvet:

-Hvem er det? sagde Hendes Naade og fo'r sammen.

-Det er mig, hviskede Sofie.

-Ved Fruen det?

-Hvad? sagde Hendes Naade, som forte Haenderne op og ned i sit Skod.

-Jaegermesteren er i Byen, sagde Sofie. De to hvide Ansigter stirrede et Ojeblik paa hinanden gennem Morket.

-Jeg taenkte det, stonnede Hendes Naade: Har Du set ham? Sofie svarede ikke straks:

-Jaegermesteren har talt med Hans Excellence.

-Naar?

-Under Modtagelsen.

Hendes Naade stonnede paany og bed de hvide Laeber sammen:

-Gaa, sagde hun saa sagte, at Pigen naeppe kunde hore det.

Doren blev lukket.

Hendes Naade havde pludselig rejst sig og gik hen over Gulvet. Hun slog Portieren bort og aabnede Hans Excellences Dor.

Han sad ved Lampen og havde ikke hort hende.

-Hvide, hvad er der? sagde hun og stod foran Hans Excellence: Hvad er der sket? Hvad gaar der for sig?

Han havde loftet sit Hoved og saa paa hende.

-Hans er i Byen, sagde han.

Hendes Naade havde foldet sine Haender--i det sorte Skrud, som hun stod med Nikolaj I.s Brillanter, lignede Hendes Naade et af de velbevarede Lig, man undertiden kan finde, naar man opbryder Kirkegulve--:

-Hvad har han sagt?

Hans Excellence blev ved at se paa hende som den, der ser paa hele sit eget Liv.

-Han har talt Sandhed, sagde han og vendte Hovedet bort.

-Og Du skulde hvile Dig, sagde han straks efter:

-Du er traet.

Hendes Naade vendte sig og gik.

Moderen var gaaet op. Hun taendte Lysene i Armstagerne og blev staaende foran de hvide Lys.

-Jeg skulde klaede mig paa, sagde hun, og Armene faldt traette ned langs hendes Sider.

Lidt efter aabnede hun Doren til Gangen:

-Arkadia, raabte hun:

-Arkadia.

Men Ingen svarede. Moderen smilte og aabnede Vinduet. I Gaarden var der naesten mørkt.

-Arkadia, raabte Moderen.

-Slip mig, Frederiksen, lod det nede fra, i Skumringen.

Moderen lukkede Vinduet og vendte tilbage til Lysene.

Selskabsdamen bankede paa og kom ind. Hun spurgte, om hun ikke kunde hjælpe Fruen.

-Jo Tak, sagde Moderen, medens de dejlige Haender laa i hendes Skod: hvis De vilde tage min Kjole op af Kufferten.

Der var to store Kufferter med mange Rum. Selskabsdamen tog Kjoler op og Skorter op og AEske op. Moderen fulgte hendes Bevaegelser.

-Det er en sort Barege, sagde hun.

-Med Underkjole af Reps.

Selskabsdamen blev ved at rode op.

-Men Gud, hvad skal jeg dog med det? sagde Moderen og saa pludselig paa et straagult Kjoleskort:

-Den Kjole gaar jeg jo aldrig med.

Og pludselig sagde hun:

-Vil De dog ikke ha'e den?

Selskabsdamen, der plejede at lade sig tilflyde sin Del af Moderens Kufferter, sagde, mildt afvaergende:

-Men den er jo saa god som ny.

-Kaere Ven, sagde Moderen: jeg har den jo aldrig paa:

-Tal dog ikke om det.

Selskabsdamen lagde det gule Klaedningsstykke hen paa en Stol og fandt tilsidst den Bareges:

-Her er den, sagde hun.

-Tak, sagde Moderen: saa kan jeg selv.

Hun blev siddende endnu nogle Ojeblikke foran Lysene, for hun slog Eau de Cologne'n op i det store Vandfad for at bade sig. Da hun var klaedt paa, sad hun atter foran Lysene.

Hendes Blik faldt paa Tusindfrydbuketten, som Hans Excellence hver Dag til Middag lod laegge paa hendes Bord. Hun tog den i sin Haand. De gule Blomsterojne stirrede i Lyset op mod hendes blege Ansigt.

Saa lagde hun Blomsterne hen og af de tre Boger paa sit Bord tog hun den ene. De to andre var "Buch der Lieder" og "Don Juan".

Hun slog Bogens Blade op og stirrede ind i Lyset, for hun laeste:

Og daglig mer og mer Diones Sind
Sig slutter til--hun drommende kun leved;
Det evigt nyt Erindrings Billed vaeved,
Men Livets Indtryk lukked ej det ind.
Tavs sad hun hele Timer, Haand ved Kind,
Og saa i Luften ud, hvor Skyen svaeved,
Af Vinden fort, saa tung og mork forbi:
Et Spejl af hendes Sjaels Melankoli.

Dog, hvad er Ord fornodne?--Samme Spil Kan her beskues som paa Livets Scene; Forst Smertens Frugt paa Livets fulde Grene, Saa Hjertets Kamp for det sig lukker til. Forst Haab og Laengsel, derpa Savn alene. Saa Tomheds Taarer, der ej stanse vil. Forst dobbelt Liv og Kraft i hver Fornemmelse, Saa Traethed, Slaphed, Slovhed og Forglemmelse.

Moderen loftede sit Ansigt. Et Ojeblik lukkede hun sine Ojne. De rode Laeber skaelvede.

Saa læste hun igen:

Du svigter mig--du flyer mit Ojes Blik, Skont omt jeg kalder, Du vil
ej mig hore; Du for min Hilsen lukket har dit Ore Og rækker bortvendt
mig den bitre Drik. Det svinder hen--min Sol til Hvile gik.

Moderens Haand sogte et spidset Blyant paa hendes Bord og hun forte
den til en naesten usynlig Streg ned langs Digterens Ord, alt som hun
læste:

Og intet mer kan mig tilbage fore De Straaler, som min Glæde fodtes i,
Kun Tanken har jeg nu: det er forbi.

Det skulde vaere--nu velan. Ej Klage Skal disse Linjer bringe fra mit
Bryst. Ej Suk, som uden Genlyd gaar tilbage, Ej Savn, som vende hjem,
foruden Trost; Kun milde Ord, som ej dit Hjerte nage, Kun Hjertets
Genklang af en svunden Lyst, Kun Ordet, tomt for Dig, for mig en
Lindring, Kun et Farvel til Afsked og Erindring.

To Taarer var faldet ned paa Blader. Moderen saa dem ikke:

Farvel--Hvad er et Ord? og dog en Smerte, Den bitreste, er gemt i
dette Ord: En Grav for alt, hvad dette Bryst begaerte Af Elskov, Lykke,
Fred paa denne Jord.

Den sidste Blomst, der sprang af dette Hjerte,
Hvis sidste Haaben i dens Bæger bor,
Tag alle Blade Du. Ti Duft og Farve,
Som Du gav Liv, til Afsked skal Du arve.

Store Taarer strømmede ud af hendes Ojne, og et Nu stottede hun sit
Ansigt mod Armstagens Bronze.

Saa torrede hun Taarerne bort og vendte igen de dejlige Ojne mod
Bogen, hvis Bind stod laenet mod Spejlets Rand som en Bonnebogs mod en
Bedepult:

Min Sjael er traet, men paa mit Oje falder
der ingen Slummer; rastlos Tanken gaar
I Sorgens Folge gennem Fortids Haller
Og stille for hvert dejligt Billed staar.
Hver Drom, der fryder, jeg tilbagekalder,
Jeg strækker Haanden ud--men ej den naa'r
Den flygtige, den lyse Haer af Minder,
Som tryller, smiler, vinker og forsvinder.

Da vækkes jeg, af Laengsels Toner kaldt,
Da foler end med dobbelt Kraft jeg Savnet
Af alt det Herlige, min Arm har favnet,
Af Dig, din Kaerlighed og din Gestalt.
Oh, Charles, som mig flyer, af hvem kun navnet
Endnu jeg har, skont dette Navn er alt,
Alt, hvad jeg taenker, foler: Lyst og Kummer,
Mit Hjertes Klage, naar jeg selv forstummer.

Hun havde fattet om Bogens Bind med begge sine hvide Haender. Ansigtet
var let strakt frem:

O, Du--Men Taaren falder ned og sletter
Mig Skriften ud; og torres end den bort,
Den vælder frem paany og Brevet pletter
Saa selv min Afskedshilsen gor mig tort.
Lad her mig ende. Dig jeg ej forgaetter,
Dertil et bittert Liv var mig for kort.
Farvel. Farvel. Jeg har ej mer at skrive.
Kun dette Kys--nej, nej. Og dog--det blive.

Hendes Haender gled ned fra Bogen, og stille, stirrede hun, i Spejlet,
ind mod sit eget Billede, som hun ikke saa.

-Ja, sagde hun ud i Luften og rejste sig: det maa vaere.

Selskabsdamen bankede igen og spurgte, om hun ikke skulde haegte Fruens
Kjole.

-Tak, jeg er faerdig, svarede Moderen.

Selskabsdamen saa paa Tusindfrydene:

-Men skal jeg dog ikke faeste Blomsterne? sagde hun.

Moderen tog Blomsterne op i sin Haand. Et Ojeblik endnu betragtede hun
de hvide Blomster.

-Tak, sagde hun:

-Men lad dem visne her.

Og idet hun smilede til Selskabsdamen, der saa paa hende, sagde hun:

-De ved, jeg holder saa meget af visnende Blomster.

Selskabsdamen vilde gaa, da der hortest Stoj i Gaarden.

Det var Hestene, der blev spaendt for.

-Skal der spaendes for? spurgte Moderen og vendte sig hastigt om mod
Selskabsdamen.

-Ja, Hans Excellence korer ud, svarede Selskabsdamen.

-Men hvorhen dog? spurgte Moderen.

-Hans Excellence har ikke sagt det.

Moderen gjorde en Haandbevaegelse mod Selskabsdamen, der gik.

Porten blev slaaet i. Hans Excellence var kort ud.

III

Hans Excellences Vogn holdt udenfor det Gludske Hus. Men Porten blev

ikke aabnet.

-Kor ind, raabte Hans Excellence og stak sit Hoved ud ad Vognens Dor. Da han vendte Ansigtet, saa han den Skruttede og den glatbarberede Mandsperson fra om Morgenen staa under Gaslygten i Samtale med en Herre i Pels, som vendte Ryggen til.

Der gik en voldsom Traekning over Hans Excellences Ansigt, og det var som veg han tilbage i Vognen, der rullede ind i Porten.

Den Skruttede naaede ikke Vogndoren, for hans Excellence var ude og havde sparket Doren op til Trappen, hvor der var mørkt.

-Taend, sagde han.

Den Skruttede lob, med en Taender, som en Gnom, foran Hans Excellence op ad alle Trapperne, tankelost taendende alle Lamper.

Hans Excellence ringede og saa to Ojne, der kom frem bag Dorens Oje og igen forsvandt.

Hans Excellence ringede paany med en Haand, der skjalv.

Froken Erichsen var loben ind i Spisestuen, hvor Hofjaegermesterinden, ifort en Slobrok, spiste ene, i den iskolde Stue, under et Gasblus.

-Det er Hans Excellence, sagde Froken Erichsen, der naesten var blevet forpustet.

Det gav et Ryk i Fru von Eichwald:

-Igen.

Hun loftede sit Hoved:

-Saa skal han have Penge, sagde hun.

Men med et pludseligt Glimt i sine Ojne, som Froken Erichsen saa, skont Hofjaegermesterinden havde saenket Laagene for at daekke Blikket, sagde hun efter et Nus Forlob, naesten blodt:

-Hans Excellence kan man ikke afvise, Froken. Meld ham hos Konferensraaden.

Froken Erichsen saa et Ojeblik Hofjaegermesterinden lige ind i Ansigtet:

-Som Hofjaegermesterinden mener, sagde hun og gik.

Hun aabnede Gangdoren:

-Vil Deres Excellence gaa ind, sagde hun og lukkede op til de mange Stuer:

-Her er mørkt, sagde Hans Excellence.

-Nu skal jeg taende, Deres Excellence, sagde Froken Erichsen og taendte to Lys paa en Konsol, for hun gik. Hans Excellence blev ved at gaa, frem og tilbage, foran de to Lys, der kastede den vandrende Skygge hen

over Loftet, medens Rokokovæggens gyldne Sirater glimtede ud og ind, som blev de levende Arme, der vilde gribe om den flakkende Skygge.

-Det er Hans Excellence, sagde Froken Erichsen og stod midt i Konferensraadens Stue.

Konferensraaden loftede det vanføre Hoved og der skod som et gult Lyn frem fra hans seende Oje:

-Lad ham komme ind, sagde han og Konferensraaden talte fuldkommen tydeligt:

-Jeg har ventet ham.

-Vel, Hr. Konferensraad.

Konferensraaden havde loftet den højre og sunde Arm:

-Tag Puderne bort, sagde han.

-Ja, Hr. Konferensraad. Froken Erichsen gjorde det.

-Og Skaermen af Lampen.

-Ja, Hr. Konferensraad; Froken Erichsen loftede Skaermen.

-Hans Excellence er velkommen, sagde Konferensraaden, hvis Tunge var fast i hans Mund.

*

-Det er mig, sagde Hans Excellence og gik frem i stuen.

-Jeg ser det, sagde Konferensraaden, som ikke tog det sunde Oje Fra Excellencens Ansigt:

-Du kommer igen.

Hans Excellence havde knuget sin ene Haand.

-Det haster, sagde han:

-Jeg skal bruge Penge.

Konferensraaden tav, bestandig med Ojet paa ham.

-Jeg maa sælge, sagde Hans Excellence og, mens han pludselig vendte sit Hoved om mod Konferensraadens Ansigt, hvis ene Oje bestandig hvilede paa ham, som vilde det tælle Sveddraaberne paa Hans Excellences Pande, sagde han og Vandet sprang frem af hver af hans Legemes Porer:

-For der er vel Papirer?

Konferensraaden lod Ordene do hen:

-Naar skal Du sælge? sagde han.

-Straks, sagde Hans Excellence og forte uden at vide det den venstre

Haand op for at aftorre sine Tindingers Sved.

-Idag? sagde Konferentsraaden, der ikke rorte sig.

Ved Lyden af hans Stemme rettede Hans Excellence pludselig hele sit Legeme og de store Aarer i hans Pande svulmede under en kaempemaessig Anspændelse, mens han sagde meget brat:

-Der er altsaa saelgelige Papirer?

Hans Tunge var stanset et Sekund i Munden foran. Ordet "saelgelige", men hans Stemme lod som altid:

-Saa maa Du saelge, sagde han.

-For hvormeget?

Hans Excellence tav et Ojeblik:

-For tredive Tusind, sagde han og virrede med sit Hoved.

Man horte Urets Dikken. Konferentsraaden svarede ikke, og Hans Excellence sagde uden at se paa ham:

-Du maa forstaa, det er nødvendigt.

Konferentsraaden loftede den højre og sunde Arm:

-Tredive Tusind, det er mange Penge, sagde han, og med sit Forsøg paa Latter, der lignede et Fugleskrig, lagde han til:

-Genierne prutter ikke.

Hans Excellence loftede Hovedet og slog den blaa-hvide og knyttede Haand ned mod det mægtige Bord:

-Glud, raabte han og Bordet rystede under hans Haands Slag:

-Er Pengene mine--eller er de det ikke?

Konferentsraaden saa Hans Excellence rakt ind i hans Ansigt, og selv det dode og haengende Oje syntes for et Sekund at faa en Smule Glans og at kunne se, mens han sagde og hans Stemme pludselig, maaske for sidste Gang, fik den Klang tilbage, hvis Haan en Dag, hvor Bankerne vaklede, havde stanset et Run paa hans Firma:

-Du ved jo, de er dine.

Excellencens Hoved faldt ned paa hans Bryst. Hans Læber var saa hvide som hans Skaeg.

-Og--Konferentsraaden naesten rejste sig, i en overmaegtig Følelse af Triumf--:

-De er til Udbetaling straks.

Han rakte den sunde Haand frem mod en Klokke paa sit Bord, men han forte den atter tilbage:

-Nej, sagde han, og han vidste maaske ikke en Gang selv, om han handlede af Medlidenhed eller af Grumhed:

-Tag Nogleerne selv.

Nogleknippet faldt fra hans sunde Hojre ned i Hans Excellences Haand, der kun var halvt aabnet:

-Der er Nogle til Pengeskabet.

-Anvisningsbogen ligger i Rummet til venstre.

Hans Excellences Haender var saa kolde som Jernet, hvorom de tog, mens han aabnede Skabets Dor. Men han fandt sig tilrette i dets Rum, som havde ogsaa hans Haender faerdedes der hver Dag.

-Der, sagde han og lagde Anvisningsbogen paa Bordet.

Man horte Pennens Skratten, medens Konferensraaden skrev:

-Der, sagde han og skod Anvisningen bort:

-Vil Du kvittere.

Konferensraadens Oje betragtede Excellencen, mens han skrev paa det fremlagte Blad.

-Tak, sagde Hans Excellence og loftede Ansigtet.

Men Konferensraaden saa vist ikke Excellencens halvt fremstrakte Haand. Han betragtede Kvitteringen og der gik en Traekning som en Grimasse hen over hans lammede Ansigt.

-Din Haand er bleven saa let at skrive efter, sagde han til Hans Excellence, der havde rejst sig:

-Vil Du saette dit Segl under.

En Flod af Blod havde gydt sig over Hans Excellences Ansigt, men han sagde kun et Ja, der lod som en Stonnen:

-Der ligger Lak i Skabet, sagde Konferensraaden, og hans Oje blev ved at følge Hans Excellence, mens han hentede Lak i Skabet og maatte taende et Lys og baere det hen og tage den maegtige Signetring af, i hvis store AEdelsten Hvidernes Vaaben var graveret.

Hans Excellence holdt Lakket i Lyset lidt for laenge, saa alt formeget Lak svulmede op--som den forste Strime Blod, der rinder af et Saar.

-Det er godt, sagde Konferensraaden og betragtede Seglet.

Hans Excellence havde atter Ringen paa sin Finger:

-Farvel, sagde han.

-Farvel.

Hans Excellence var ude.

Konferensraaden slog to Slag paa Klokken paa sit Bord og Hr. Hansen kom ind ad den lille Paneldor:

-Gor i Orden, sagde han.

Hr. Hansen lukkede Pengeskabet og slukkede lyset og satte det bort.

-Hent Mappen, sagde Konferensraaden. Hr. Hansen gik og bragte Hvidernes Mappe.

-Luk den op.

Hr. Hansen gjorde det.

-Tak.

Konferensraaden tog Hans Excellences Forskrivning og lagde den overst i den store Bunke:

-Det er godt, sagde han og lukkede selv. Da Hr. Hansen tog Mappen, loftede Konferensraaden sit Oje paa sin Skriver.

-Nu skulle De inddrive Deres fordringer, sagde han: Det er paa Tiden.

Hr. Hansen forte forfjamsket de blege Haender frem og tilbage.

-Men, sagde Konferensraaden: De har jo Pant. Hr. Hansen svarede ikke.

-Hvad har De mere end Kejserens Broche?

-Smykker, Hr. Konferensraad. Konferensraaden tog ikke Blikket fra ham.

-Hvilket? spurgte han.

-En Brillantsnor.

Konferensraaden flyttede sit Oje:

-Penge er bedre, sagde han: saadanne Stene kan synke i Vaerdi.

-Ja, Hr. Konferensraad. Konferensraaden drejede Hovedet:

-Skaermen, sagde han.

Hr. Hansen satte Skaermen over Lampen.

-De kan gaa.

Den store Dor gik op. Det var Hofjaegermesterinden, der kom ind og stod midt i Stuen:

-Hvad er her foregaaet? Konferensraadens Oje stak over paa hende:

-Hvad skulde her foregaa? spurgte han og Stemmen blev pludselig atter ganske tyk i hans Mund.

-Som Du vil, sagde Datteren: Men dette skal vel ha'e en Ende. Og--Hofjaegermesterinden saa Faderen ind i Ansigtet--: vi behøver ikke Hviderne mer.

Konferensraaden svarede ikke.

Hofjaegermesterinden lagde Puderne bag hans Ryg, mens hun fornem, hvor hans Legeme skjaltv.

-Og Du skulde skaane Dig, sagde hun og lagde til:

-Den Gamle sagde selv idag, Du taaler ingen Sindsbevaegelser.

Konferensraaden loftede sit ene Oje:

-Var det maaske derfor, Du lukkede ham ind? sagde han: Lad Du mig om mit.

Hofjaegermesterinden smilede, mens hun lagde Plaiden om hans Ben, med et Smil, som Konferensraaden ikke saa:

-Jeg skal gore det, sagde hun og gik.

Konferensraaden sad ene foran sit tomme Bord. Det vanfore Hoved faldt pludselig halvt forover, som om det havde mistet sin Stotte.

... Da Faderen horte Hans Excellences Vogn vende hjem, gik han selv ned i Doren til Porten:

-Hvor Du kommer sent.

-Det er Hestene, sagde Hans Excellence: den Mand korer som korte han til Lig.

-Hvad er det med Hestene? spurgte Faderen haefligt op mod Johan, medens Hans Excellence begyndte at gaa op ad Trappen.

-Den Naermer vil ikke laenger, sagde Johan tvaert.

-Vil ikke? sagde Faderen, rod af Vrede. Dette maa ha'e en Ende.

-Ja, det er det, det ta'er, sagde Johan ligesom for.

Faderen fulgte efter Hans Excellence.

-Ring paa Georg, sagde Excellencen: jeg skal klaedes om.

-Ja, sagde Faderen og gik op til sig selv.

Moderen sad endnu paa Stolen foran sit Spejl, mens hun horte Faderen gaa frem og tilbage og klaede sig om. Siden Selskabsdamen gik, havde hun ikke rort sig.

Kun nu og da aabnede hun Ojnene og lukkede dem igen.

Faderen bankede paa hendes Dor.

-Ja, kom, sagde hun.

Faderen kom ind, kjoleklaedt og rank:

-Skal vi gaa ned? sagde han. Moderen blev siddende paa sin Stol:

-Jeg har tænkt saa meget i Dag, sagde hun og forte de foldede Haender ned imod sit Bord.

-Hvorpaa? sagde Faderen.

Moderens Laeber skaelvede et Ojeblik og der kom et Traek om hendes Mund som det, der tidt kan ses hos Fanger:

-Jeg, sagde hun, har i mange Aar kun tænkt paa en Ting.

Hun tav et Ojeblik:

-Og nu har jeg tænkt den til Ende.

Hun bevaegede de to dejlige Haender:

-Derfor vil jeg gerne tale med Dig.

Faderen havde i Halvmorket, hvor han stod, gjort en Bevaegelse med sin Haand:

-Du mener, hvorfor tale om det, som er saa forbi og som er saa laenge siden?

-Men jeg maa tale, Fritz--hun vendte det blege Ansigt imod ham--: for at forsvare mig.

-Forsvare Dig?

-Ja, Fritz.

Hun vendte Ansigtet igen og hun talte halvhøjt og langsomt som den, der har formet sine Tanker uigenkaldeligt:

-Jeg ved nu, at jeg har haft megen Uret imod Dig. Du er ikke født til at holde af Mennesker. Din Evne er at elske et Menneske--og alligevel har Du holdt uendelig meget af mig.

-Men det er saa svært for den, der elsker, at gaa ved Siden af den, der kun holder af. Derfor kunde jeg ikke en Gang modtage din Godhed.

Faderen gjorde et Skridt:

-Og et endnu. Menneskene, Fritz, vender altid deres medlidende Ojne mod den, som bojes dybest, skont ingen ved, hvem af to, der har lidt mest.

Hun loftede sit Ansigt:

-Jeg har været egenkærlig, jeg ved det nu, sagde hun og det var, som hun talte til nogen over sig:

-Men jeg skal ikke være det længere og din Livsevne skal ikke mere være dod.

Faderen stod i Morket:

-Hvad vil Du, jeg skal svare Dig?

Moderen rystede paa sit Hoved:

-Du skal ikke svare mig, sagde hun:

-Jeg har ikke talt for at faa Svar, men for at have talt.

Der var et Ojeblik stille. Umaerkeligt knugede hun de dejlige Haender mod hinanden paa Bordet, hvor de laa:

-Og nu, sagde hun, skal der aldrig mere tales imellem os--ikke en Gang paa den Dag, hvor vi dor.

Faderen stod et Nu. Saa sagde han:

-Og hvorfor har Du netop talt idag?

-Hvorfor?

Moderen forte Haanden op til sine Ojne og tog den atter bort.

-De store Beslutninger, Fritz, er vel altid Frugten af de lange Tanker og de smaa Ting.

Faderens Ansigt sitrede:

-Og Du? sagde han og hans Stemme kunde naeppe hores:

-Kan Du aldrig blive glad?

Moderen vendte et Nu det skonne Ansigt imod ham:

-Havde Du elsket mig, om jeg kunde det, sagde hun.

Og Faderen gik.

Moderen rejste sig. Taarerne vilde til at bryde frem af hendes Ojne. Men hun betvang dem. Og mens hun forte begge sine Haender ned langs den sorte Silkedragt, rettede hun sit Legeme, som under en Rustning.

Saa bankede hun paa Faderens Dor:

-Skal vi gaa ned? sagde hun.

... Hendes Naade var paaklaedt. Selskabsdamen satte, foran Spejlet, et Smykke af oksyderede Solvblomster i Hendes Naades Haar.

Det bankede paa den ene af Dorene:

-Hvem er det? raabte Hendes Naade og havde allerede set Jaegermesteren, hendes Son, der aabnede Doren:

-Det er mig, sagde han.

-De kan gaa, sagde hun til Selskabsdamen:

-Lad taende.

Hendes Naade bojede sig ned over Jaegermesteren, der allerede, hulkende, var falden ned i en Stol:

-Min ulykkelige Dreng, sagde hun: min ulykkelige Dreng, hvad har han gjort Dig?

Hendes Naade forte sine Haender ned over hans Haar og ned over hans Hals:

-Hvad er der sket? Hvad er der dog sket?

Jaegermesteren blev kun ved at hulke:

-Jeg kan ikke sige det.

-Men er det ordnet, spurgte Hendes Naade og knugede Haenderne sammen.

-Ja, sagde Jaegermesteren og loftede Ansigtet, mens den ludende Krop faldt sammen igen:

-Det er ordnet.

-Saa Gud vaere lovet, sagde Hendes Naade og hendes Arme faldt ned over Stolens Sider.

-Men vi skal vel ind, sagde Jaegermesteren og stod op. Hans Ojne var endnu ganske forvildede.

-Ja, sagde Hendes Naade: vask dit Ansigt.

Hendes Haender rystede, mens hun slog Eau de Cologne ud i det store Vandfad:

-Saadan, sagde hun, og Jaegermesteren forte det dyppede Haandklaede hen over sit Ansigt.

-Laan mig det, sagde hun og hun forte et Ojeblik det fugtige Klaede ind mod sine egne Ojenlaag.

-Saa, sagde hun:

-Giv mig din Arm.

De gik ind.

Kronerne var allerede taendte i alle Stuer.

-Er Blomsterne anbragte? spurgte Hendes Naade den slanke Tjener, der bukkede i sit sorte Skrud med Hvidernes Skulderslojfe.

-Ja, Deres Naade.

-Vel.

-Saa aabner De, sagde Hendes Naade, der tog Plads.

-Ja, Deres Naade.

Tjeneren gik.

-Har Du set ham nu? spurgte Hendes Naade.

-Nej.

-Saa bliv her, sagde Hendes Naade og de ventede begge under de taendte Lys.

Moderen var traadt ind til Hans Excellence, paa hvis Bryst Georg faestede Storkorset.

Da Tjeneren var gaaet, sagde Moderen smilende:

-Hvor Du skal vaere fin!

-Ja, vi skiltes vel alle.

Moderen saa paa Etuierne med alle Excellencens Ordner, som endnu stod paa Skrivebordet.

-Der er mange, sagde hun.

-Ja, sagde Hans Excellence og slog Etuierne ned i en Skuffe:

-De har vaeret gode for Forretningen.

Da Moderen aabnede Doren til Dagligstuerne, raabte Hans Excellence:

-Er Hans der?

-Ja, svarede Jaegermesteren.

-Kom her ind.

Jaegermesteren gik hen over Gulvet, mens Hendes Naade fulgte ham med Ojnene.

-Der, sagde Hans Excellence, der stod ved Skrivebordet, og rakte ham Anvisningen, som havde det vaeret en Recept paa nogle Hostedraaber.

Sveden var sprungen frem paa Jaegermesterens Pande.

-Tak, sagde han og gik.

Den slanke Tjener meldte Geheimeraadinde Rappe, der talte dybt som en Mandsperson og meget bad om Undskyldning, fordi hun medbragte sin Silkepuddel:

-Men jeg tor ved Gud ikke la'e det Krae alene med Tjenestefolkene.

Alle samlede om det lille Dyr, der anbragtes i Geheimeraadindens Skod.

-Dyret er sygt, sagde Geheimeraadinden: Christensen hentede det jo i Eu, men Dyret blev sygt og maa ikke faa andet end Portvin og Kinin.

Alle lo, mens Geheimeraadinden sagde til Hans Excellence, der just kom ind:

-Godaften, gamle Excellence, hvordan gaar'et med Deres Stensmerter?

-Godaften Augusta, sagde han og skod Brystet frem, som kastede han en Byrde fra sig: det gor godt at se et Menneske.

-Men Grandpapa, sagde Moderen: hvad regner Du da os for?

-Oprigtig talt, sagde Excellencen: jeg ved det ikke. I horer jo til Familjen.

Tjeneren meldte Baronesse og Baron Rosenkrands, en ung Embedsmand i Udenrigsministeriet, Slaegtning af Grev Eck. Baronen og Fruen var lige kommen hjem fra Italien, og Hendes Naade spurgte Baronessen, der var i Gult og nedringet, om kendte Egne og Byer, mens Baronessen sagde, at af alle Staeder foretrak hun Florents.

-Uh nej, sagde hun: Rom kan jeg ikke udholde. Man foler sig saa bitte, midt i alt det.

Hans Excellence sagde:--Hvor stor vil Du vaere?

-Kaere Onkel Hvide, man vil dog helst fole det, som var man af almindelig Storrelse.

-Jeg elsker nu Rom, sagde Gehejmeraadinden med sin dybe Stemme: at gaa og rode dernede. Man laerer saa rart at se, at de fra for var mindst lige saa kloge som vi. Jo, Rom og mine Bjerger, maa jeg be' om dem.

-Men, sagde hun og gav et lille Rap til Puddelen:

Rom er for dem, som har begyndt at vende Naebet nedad. Bliv Du gammel, Lydia, saa forstaar Du nok dit Rom.

Hendes Naade fandt, at intet var saa skont som Messen i Vatikanet.

Ovre ved Vinduerne sagde Baron Rosenkrands, mens Marschalinden kom ind, til Jaegermesteren, at der var vidunderligt i Neapel.

-Ja, det er saa laenge siden, jeg har vaeret der, sagde Jaegermesteren, der fjernede sig for at gaa ind i Spisestuen, hvor han hastigt lod den slanke Tjener iskaenke sig et Glas Madeira, da Doren til Gangen gik op og den unge Fritz kom ind:

-Er det Dig, sagde Jaegermesteren og slap Glasset.

-Ja, Papa, sagde den unge Mand, som ikke tog sine Ojne fra det tomte Glas.

-Hvorfor gaar Du ikke ind? sagde Jaegermesteren.

-Jeg gaar, Papa, sagde den unge Mand og gik ikke, for Jaegermesteren var gaaet forst.

Den slanke Tjener havde loftet de blanke Ojne paa sin Herre.

Alle i Dagligstuen havde hilst paa Marschalinden, mens Faderen begyndte at gaa rundt med Bordordenen og der blev et nyt Opbrud, da Grev Eck traadte ind, ledsaget af Professor Berger.

-Godaften, Adam, sagde Hans Excellence og gik mod Grev Adam med en Haandslag:

-Og Tak, at Du kom.

-Hvordan gaar det med Gigten?

-Den er da ikke vaerre end at jeg kan rejse, sagde Grev Eck, der bojede den lille og sirlige Figur for Hendes Naade.

-Jeg er altid bedrovet, naar Eck rejser, sagde Gehejmerraadinden med sin Bas.

-Tak, Augusta.

-Vi er i Forvejen saa faa Mennesker her i Landet, sagde hun.

-Vi er to Millioner, Tante, sagde Baron Rosenkrands.

-Af hva' for no'en, sagde Gehejmerraadinden, mens Baronen og Moderen begyndte at le og Marschalinden, hvis Wienerrobe Baronessen monstrede, idet den gled over Gulvet, gik hen mod Professor Berger og vendte hans Ansigt mod en Armstage:

-Hvordan er saa De kommen til at se ud, sagde hun.

-Ja, hvordan? sagde Professoren, der var Marschalindens Ungdomsven fra den Tid, han var Ammanuensis hos Hans Excellence.

-Hm, sagde Marschalinden og slap hans Skulder: De ser ud, Berger, som var De bedrovet af Overbevisning . . . hvad siger Du, Onkel Hvide?

Hans Excellence, der uafsladelig holdt sine Ojne faestede paa Hendes Naade, der sad i sin Stol, meget rank, med Solvblomsterne i sit Haar, sagde:

-Han ser ud som et Menneske bor; og Hans Excellence vendte sig mod Faderen:

-Skal vi spise?

-Ja, vi venter kun paa Schulins, sagde Faderen, da Schulins netop kom og Grevinden straks i Doren sagde:

-Kaere Venner, undskyld, vi kommer saa sent. Men vi korte om ad Brahes.

Og to, tre Munde spurgte paa en Gang til Baronesse Emmely, medens Gehejmerraadinden raabte over til Hans Excellence, overdovende alle de andre:

-Ja, hvordan har hun 'et, gamle Excellence?

-Der har ikke vaeret Bud efter mig endnu, sagde Hans Excellence og talte omtrent ligesaa hojt, mens alle tav et Nu, som havde et Glas klirret, til Marschalinden sagde nogle Ord ud i Luften og Hans Excellence slog i Haenderne, da Dorene var blevet aabnede:

-Skal vi saa gaa til Bords, sagde han og forte, som det var Skik hos Hvides, Moderen ind i Spisestuen ved sin arm.

Alle stod op, mens Herrerne søgte Damer, og Gehejmeraadinden sagde til Grev Eck:

-Det er os, Adam ... og til den unge Hr. Fritz afleverede Puddelen, som skulde anbringes i Spisestuen paa et Taeppe.

Marschalinden lo ad Kraeet, der bjaeffed. Men Gehejmeraadinden vendte sig om imod Baronesse Rosenkrands, der gik bagved hende med Professor Berger og sagde, mens hun betragtede hendes Nedringning:

-Det er nydeligt, hvad Du viser, Lydia. Men jeg haaber, Du pakker Dig godt ind, naar Du korer hjem.

Grev Eck og Professoren lo, mens alle kom ind i Spisestuen--Hendes Naade med Jaegermesteren sidst--og der skubbedes med Stolene om det brede Bord, til Hendes Naade havde taget Plads og alle satte sig, medens Georg bragte Suppen omkring og den slanke Tjener bojede sig bag Moderen:

-Sherry eller Madeira?

-Aa, de gamle, dejlige Ting, sagde Marschalinden og saa ud over Bordet, mens hun tog et Glas fra det Opsats-fyldte Bord og lod det skinne i Lyset:

-Hvor man kender dem, sagde hun.

-Ja, de er dejlige, sagde Gehejmeraadinden.

Alle talte om Glassene.

-Ja, sagde Moderen til Grev Schulin, der sad tilvenstre for hende: de blev kobt af min Svigerfaders Bedstefader ... de skal skrive sig fra Regentskabet....

Marschalinden, der stadig sad med Glasset i sin Haand, sagde over til Excellencen:

-Jeg kan huske dem lige fra min Barndom, Onkel Hvide.

Hans Excellence, der vistnok ikke havde hort hendes Ord, sagde:

-Ja, de er her endnu; mens der pludselig gik en Traekning over Jaegermesterens Ansigt og den slanke Tjener, som nu stod bag den unge Fritz Hvides Stol, slog de blanke Ojne op mod sin Herres Ansigt:

-Sherry eller Madeira?

-Og kun mine Yndlingsblomster paa Bordet, sagde Grev Eck og bojede det lille og fine Hoved for Hendes Naade. Han havde faestet en af Bordets tusind Stedmoderblomster i sit Knaphul, som var uden Roset. Han bar ligesom Hans Excellence kun Storkorset.

-Det er altid Hvide, sagde Hendes Naade, som lige paa en Gang husker den Slags Ting.

-Ja, sagde Grev Eck: det er en af hans Evner.

Hans Excellence, der havde hørt det som alt, hvad Hendes Naade talte om, sagde:

-En Evne? . . . Dagen er lang, gode Adam; den Slags Ting sidder etsteds og melder sig, naar de skal.

-Mon de ikke sidder i Hjertet, Grandpapa, sagde Moderen, der selv havde samlet en Buket af Stedmoderblomsterne, som var spredte paa Dugen, og havde faestet den ved sit Bryst.

-Det er jeg ikke vis paa, svarede Hans Excellence.

-Det er en traurig Blomst, sagde Grev Schulin og saa paa Moderens Brystbuket.

Moderen tav et Ojeblik og forte Haanden hen over Stedmoderblomsterne.

-Den er for Erindringen, Schulin, sagde hun, lidt sagtere; ved De ikke, det siger Ofelia.

Greven tog en Mundfuld Fisk:

-Saa? sagde han: det er saa laenge siden, de spillede det Stykke.

-Gudskelov, sagde Hans Excellence: der burde altid vaere Forbud mod, hvad de Goglere lemlaestede.

De oppe ved Hans Excellences Bordende lo, mens Moderen sagde:

-Jeg kender intet som Grandpapas Had til Teatret.

Gehejmeraadinden sagde:

-Han har Ret. Man burde aldrig have nedrevet Blaataarn.

Men Excellencen sagde:

-Lad dem abe sig som de vil for Resten af Abekattene. Men de store Tanker skulde de helst lade vaere i Fred og ikke forfalske dem paa deres tykke og dumme Tunger. Hvis en eneste af dem havde forstaaet Hamlet, vilde han aldrig turde spille ham af Frygt for de raadne AEbler. Goethe var klogere. Han skrev sine Skuespil, saa ingen gider spille dem.

-Men er der nogen, som laeser dem? spurgte Grev Eck.

-Ja, Adam, sagde Excellencen: hans Slaegtninge og der vil laenge leve nogle af dem.

Grevinden sagde, at hun havde en Gang under et Ophold i London set Booth; og Baronesse Rosenkrands, der havde noget svaert ved at konversere, greb Ordet London for til Professor Berger igen at tale om sin Rejse.

Baronessen kunde ikke komme bort fra, at Rom, det var virkelig for meget.

-Hvad er for meget? sagde Professoren og smilede.

-Uh, jo, sagde Baronessen, mens Talen om Rejser pludselig bredte sig og de talte om det halve Europa rundt omkring:

-Det er ligesom Michel Angelo ...--Det er dog for meget ...

-Og saa er det nogle Forvridninger, sluttede Baronessen sine Formeninger om Michel Angelo.

-Forvridninger, sagde pludselig Hans Excellence: det er rigtigt, Lydia. Det er, hvad Manden vilde. Han kendte Laenkerne og vidste, hvor de var knyttede.

Hendes Naades Ansigt blev under Hans Excellences Ord et Ojeblik stift som en Maske; men hun bojede hastigt sit Hoved og sagde-ved Hendes Naades Bordende var Talen om Rejser blevet til en Konversation om Katolicismen-:

-Jeg finder nu altid, at Katolikerne kan hvile deres Hoveder saa trygt.

Professor Berger loftede Hovedet fra sin Tallerken:

-Naar de forst har tvunget sig til Hvile, Deres Naade, sagde han.

-De opdrages maaske dertil, Professor, sagde Grev Eck.

Grevinde Schulin sprang fra Katolicismen over til deres egen Praest paa Godset, som var ny:

-Kaere, sagde Grevinden: han er af dem, der kommer til Kirken med Pibe i Munden og med Bulehat.

-Jeg horer ham naturligvis aldrig, sagde hun: Men nu undgaar vi vel heller ikke Hojskole og al den Slags.

Der blev en almindelig Talen om Grundtvigianismen.

-Naa, sagde Gehejmerraadinden: Grundtvigianerne er ikke de vaerste. De synger saa laenge, til de faar staerke Lunger. De Folk tor saagu se deres Vorherre ind i Ojnene.

Marschalinden slog Haenderne ned mod Bordet og sagde:

-Tante Augusta bander endnu.

-Ja, min Pige, sagde Gehejmerraadinden: og det vil jeg blive ved med til min Dod.

Hans Excellence, der drak Vand af sit Glas, sagde, taenkende paa Grundtvigianismen:

-Ja, min Hr. Halvfaetter var gal, men han havde sine lyse Ojeblikke: han gjorde "Synden" til Glaede og Glaeden til et Sakrament. Han fik Himlen til at spaende over Jorden--og det er vanskeligt.

Jaegermesteren, der saa hen over sine tomte Glas, sagde halvhojt:

-Papa bliver tilsidst den eneste kloge i Landet.

Gehejmerrådinden, der genoptog Rejsekonversationen, talte om Karpaterne og sagde til Fru Harriette:

-Du har vel ogsaa været der?

-Nej, Tante Augusta, jeg har ikke Ben til det; mens Grevinde Schulin lo og sagde:

-Gehejmerrådinden har rendt Livet af ti Selskabsdamer. Og hvad vil De saa deroppe, Gehejmerrådinde?

Gehejmerrådindens Ansigt skiftede Udtryk og hun sagde:

-Naar man kommer lidt højt op, er man ene, Bedste. Og Verden, den faar ogsaa et andet Ansigt.

-Hvilket? sagde Marschalinden over Bordet.

-Et større.

Og maaske for at afbryde sig selv sagde Gehejmerrådinden pludselig til den unge Fritz Hvide:

-Aa, Fritz, vil Du sørge for Dyret. Det er paa Tide, den faar sin Medicin.

Hr. Fritz rejste sig og, mens alle lo, hældte han et kvart Glas Portvin ud paa en Underkop foran Kraeet, der var placeret paa et Tæppe foran Kakkelovnen:

-Et kvart, et kvart, raabte Gehejmerrådinden og, mens alle lo endnu, sagde hun:

-Men man har det dog rart, saadan mellem Venner.

-Ja, sagde Marschalinden og saa et Nu paa Faderen, hvis Ojne lyste under Fest og Lys.

-Paa de Tider, som gik, sagde hun og stødte pludselig sit Glas mod Faderens, mens hendes Ansigt, et Ojeblik, blev saa blegt som Perlerne om hendes Hals.

-Venner, sagde Excellencen: tror Du paa det, Augusta?

-Ja.

Hans Excellence lo, men Grev Eck sagde med sin stilfærdige Stemme:

-For vi har begyndt at leve og naar vi en Gang er holdt op med det, tror jeg, vi har Tid til at have Venner.

-Lykkelige Folk kan have Venner, sagde Hendes Naade, der stirrede hen for sig.

-Og de ulykkelige?

-Har deres Lidelser, sagde Hendes Naade og sænkede sit Hoved, mens Jaegermesteren saa op paa hende.

-Mama, sagde han ganske sagte og stødte sit Glas mod hendes.

-Jeg, sagde Excellencen: har, Adam, hort om Heste, der trækker samme Laes, at de til Tider slikkes. Andet Venskab har jeg aldrig set.

-Grev Schulin gav sig til at le, saa hans Serviet rystede, mens Gehejmeraadinden sagde:

-Ja, De er umulig, gamle Excellence, og Faderen, som ogsaa lo, sagde:

-Man skulde ikke tro, Papa kun drak Vand.

-Netop, sagde Hans Excellence og forte det mægtige Krystalglas med Mecklenburgs Vaaben og den gamle vendiske Krone, en Erindringsgave fra Hendes kongelige Højhed Prinsesse Mariane, op til sin Mund:

-Derfor er jeg nogtern.

Og idet han lod Blikket løbe nedover Bordet, sagde han:

-Jaegermesteren drikker for mig.

I det halve Minuts Stilhed, som fulgte, mens Hendes Naades Ansigt var blevet graablegt, horte man Baron Rosenkrands, der talte om den tyrkiske Krig, sige:

-Jo, Onkel Eck, det er ganske vist, Sultanen vilde virkelig rejse forleden, men han blev, da alle Haremets Damer gav sig til at skrige.

Hendes Naade havde under Bordet grebet Jaegermesterens Haand, der var hed som Ild, mens Baronesse Rosenkrands, der skod Brystet frem over Bordet, sagde:

-Gud, der maa da vaere en frygtelig Skinsyge i saadan et Harem.

-De dumme Fruentimmer, sagde Gehejmeraadinden.

Tjeneren skænkede Champagne og paa en Gang begyndte de alle at tale om Skinsyge og om en Kusine af Baronesse Rosenkrands, som for otte Dage siden var loben bort fra sin Mand.

-Men hvorfor er hun lobet? sagde Fru Schulin og slog sin Vifte ned mod Bordet.

Baronessen vidste det ikke og hver gav sin Grund.

-Jeg synes, sagde Gehejmeraadinden: at det er ganske simpelt. Jeg kunde heller ikke, Lydia, tænke mig noget frygteligere end at blive elsket af et Mandfolk, jeg ikke elskede.

Grevinde Schulin skoggerlo, mens der steg to røde Pletter op i Hendes Naades Kinder og Moderen sagde halvsagte til Hans Excellence:

-Er Du traet?

Men Marschalinden raabte, mens alle talte i Munden paa hinanden, gennem Stojen op til Moderen:

-Stella, har Du aldrig vaeret skinsyg?

-Skinsyg? sagde Moderen: Nej. For at vaere skinsyg, synes jeg, maatte man sammenligne sig med de andre.

Marschalinden lo igen:

-Og det er aldrig faldet Dig ind?

Der gled et Smil over Moderens Ansigt:

-Nej, aldrig, sagde hun.

Marschalinden blev et Ojeblik ved at se paa Moderens dejlige Ansigt. Saa sagde hun til Faderen:

-Stella er vidunderlig.

-Ja, sagde Faderen, mens hans Mundvige sitrede ganske lidt.

Hans Excellence havde atter rettet sig i sin Stol og havde betragtet Moderen, da han pludselig sagde, sagte eller snarere stonnende, med en Stemme, hun ikke kendte, og med et Blik i sine Ojne, hun aldrig havde set:

-Saa er Du alligevel lykkelig.

-Grandpapa, sagde hun og fandt ikke flere Ord, mens hun stirrede ind i hans Ansigt: det var, som saa hun tusind Ting oplyste af et eneste Lyn.

Hendes Haender faldt ned mod Bordet. Men Hans Excellence havde vendt sit Ansigt bort.

Langs Bordet lo og snakkede de, mens Marschalinden, der gik tilbage i Samtalen, sagde til Faderen:

-Jeg har for Resten vaeret i Haremet.

-Jeg ogsaa, sagde Gehejmeraadinden, som slog en stor Vifte op for sit vejrbidte Ansigt:

-Det var der ikke meget ved.

Grev Eck havde kun vaeret hos Sultanen en Gang, i de Aar, han opholdt sig i Athen for at vejlede den unge Konge.

Hendes Naade, der havde givet en Ordre til Georg, drejede atter Hovedet over Flojlsbaandet med Brillanter, som kantede hendes Kjole, og sagde:

-Ja, da Fru Jerichau malede mig, fortalte hun mig meget om Konstantinopel.

Ved en saer Tankeforbindelse--maaske fra Seraillets Damer til Smykker--begyndte Marschalinden paa en Gang at fortælle om Etatsraadinden og hendes Dauphin, mens hun af Latter kastede sig tilbage paa Stolen:

-"Mouritzen har Beviserne", sagde hun og efterlignede Etatsraadindens

Tonefald: "men vi har den fra Frankfurt".

Moderen og Fru Schulin lo med, mens Gehejmeraadinden sagde:

-Jeg tror nu, at disse Rothschilder har en Bagbutik med den Slags.

-Ja, gu' har de et Laanekontor, sagde Baron Rosenkrands: Og der er jo ogsaa Nodstilstand i mange gamle Familjer.

Marschalindens Ojne strejfede uvilkaarligt Brillantbaandet om Hendes Naades Hals, medens Faderen, en Smule hastigt, bojede sig frem mod hendes Skulder og sagde:

-Det var nogle dejlige Perler, Harriette.

-Ja, sagde Marschalinden, der tog op om Collier'et: det er ogsaa historisk. De siger, det har tilhørt Madame Dubarry.

Grevinde Schulin var vendt tilbage til Fru Rosenkrands' bortlobne Kusine og afsluttede sine Bemaerkninger ved at sige:

-Aa Gud, ja, det er godt, man har sine Born.

-Ikke sandt, Tante Hvide? sagde hun og nikkede til Hendes Naade, der smilede over sin lysende Halssnor.

-Ja, sagde Fru Rosenkrands, der torrede sin lille Kirsebaermund med Servietten: det er saamaen meget muligt, at der ikke er saa meget ved Livet.

-Helle Dussen, Baronesse, sagde Marschalinden og lo og, idet hun pludselig vendte sig til Grev von Eck, sagde hun.

-Ja, Grev Eck, hvad mener nu egentlig saadan en klog gammel Mand som De om Livet?

Grev Eck saenkede det lille og fine Hoved:

-Jeg interesserer mig ... ikke saa meget for Livet, sagde han.

-Men alligevel?

Den gamle Diplomat, der altid talte ret langsomt, sagde og smilede halvt:

-Jeg betragter det mest som Skygger ... Skygger paa et ophaengt Lagen.

Marschalinden, som havde rynket Panden, sagde:

-Men, Eck, hvem styrer dem saa, Skyggerne paa Lagenet?

Hans Excellence havde strakt Haanden ud mod den slanke Tjener:

-Et Glas, sagde han.

Det var et Glas Champagne, som Hans Excellence fik og tomte i et Drag:

-Styres ikke alt Skyggespil, sagde han, af en oprakt Finger?

Mens Gehejmeraadinden lo, horte man Professor Berger sige i Stilheden--Herrerne var blevet rode i Hovederne--:

-Det er vel altid Hovedformaalet at lindre Patienternes Smerter.

Moderen, som i nogle Minutter ikke havde talt, fo'r sammen ved Hans Excellences Ord og horte Grev Schulin, der hovedsagelig beskaeftigede sig med Silkekraeet ved Kakkelovnen, sige:

-Dyret er s'gu drukkent.

Moderen smilede og sagde:

-Dyret er klogt.

-Ja, saagu', sagde Schulin, der selv tomte et Glas til Dyreryggen.

Marschalinden, der var blevet ved at tale med Grev Eck, spurgte ham ud om en ledende Politiker, en Folkeforer.

-Man forstaar aldrig noget rigtigt, sagde hun: naar man sidder saadan aarevis i Udlandet.

-Men, sagde hun om Folkeforeren: tror De da virkelig, at han selv tror paa alle sine egne Ord?

-Undertiden.

-Og, blev Hr. Eck ved: han tror altid paa, at han er Verdens Midtpunkt.

-Misund ham for det, raabte Hans Excellence: den Tro tor ingen miste.

Og sagtere, saa kun Moderen og Gehejmeraadinden horte ham, sagde han:

-Den Dag, man mister den, begynder Sandflugten....

-Sandflugten, Grandpapa?

-Ja, Sandflugten gennem Orkenen.

-Og--Hans Excellences Stemme lod paany som for og, et Nu, saa hans Ojne ud, som overmandedes han af en urimelig og en til Bunden loddet Smerte--: hvem tror Du vel, min Pige, betyder mer end Sandskornet i den hede Sky.

-Hvad taler I om? sagde han pludselig atter hojt ned til Eck og Marschalinden.

-Politik, sagde Marschalinden.

-Politik, sagde Hans Excellence, der atter havde ranket sin Skikkelse og sad med Haenderne stottede mod sit Bord: hertillands har vi ingen Politik. Politik betyder Handling og En, som hertillands vilde handle, vilde straks lobe Panden mod Talerstolene.

-Og--Hans Excellence lo--den, som vilde vove at hugge Talerstolene ned, vilde blive halshugget. Hvem takkede Anders Sandoe eller hvem takkede Bluhme? Bispen fra Ny Zeeland kunde smore dem om Munden og

fore dem til Dannevirke.

Gehejmraadinden gav sig til at le med sin Mandfolkelatter. Hun kom til at tænke paa Hans Christian Orsted og blev ved at le:

-Som det Mandfolk gik paa sine Ben, sagde hun.

Hans Excellence sad lidt, for han sagde:

-Ja, han var Anders Sandoes Broder. Men det var alligevel under Hans Christians Fingre, Ariadnetraaden floj ud.

-Ariadnetraaden? sagde Marschalinden nedefra.

-Ja, sagde Hans Excellence: fra den Dag kan man vel famle sig til, hvis man ellers gider, hvad Liv er og hvor Livet sidder.

De horte alle efter, mens Grev Eck sagde, med en Tankeforbindelse:

-Noget af det interessanteste jeg ved, var at se Charles Darwin i London.

Hans Excellence sagde:

-Hvad han tror, har alle de Store troet. Han, der gik paa Hovedet i AEtna, var den forste, der forstod, og han vidste, han havde forstaaet.

Marschalinden, der ikke kendte Filosofen fra AEtna og stadig sad fordybet i sin egen Stemning, loftede Ojnene og saa sig uvilkaarligt om i Stuen:

-Ja, sagde hun: saa mange Maend, der egentlig er gaaet ud og ind af disse Stuer.

-Ja, sagde Hans Excellence og maalte selv Vaerelset med et langt Blik: mange. Og hvad er der saa blevet tilbage? Stakitterne om deres Grave.

Der var et Ojeblik stille i Stuen.

Saa sagde Grev von Eck:

-Og Telegrafpaelene over Jorden.

-Ja, sagde Hans Excellence: til at formere de menneskelige Logne.

Hans Excellence tog en Skefuld Is paa Moderens Tallerken.

Samtalen var naesten stanset, og Grevinde Schulin bojede sig ned mod Professor Berger, der, medens han spiste, forte sine meget fine Haender naesten som en Kvinde:

-Hvad er der dog haendet Onkel Hvide, sagde hun: jeg har hele Tiden en Fornemmelse, som om Gulvet gynger.

-Hvad sagde Grevinden? spurgte Professoren, som enten ikke havde hort eller ikke havde villet hore.

-Ingenting, Fru Schulin slog sin Vifte op: her er saa varmt.

Naesten paa en Gang begyndte hun og Marschalinden og Moderen at tale igen, mens alle faldt ind, og de talte om Godserne og Hoffet og Hendes Majestaet Enkedronningen, som desvaerre var syg.

-Hun har Mavepine, sagde Hans Excellence.

Medens alle blev ved at tale, sagde Grev Eck, der laenge havde siddet og set paa den unge Mand, pludselig over til Hr. Fritz Hvide:

-Hvad taenker egentlig De paa?

Den unge Mand loftede det blege Ansigt.

-Greven gor mig et Samvittighedssporgsmaal, sagde han.

-Som De ikke besvarer, sagde Greven og lo.

Den unge Mand svarede ikke mer, men bojede kun sit Hoved.

Den slanke Tjener bragte fjorten meget smaa, graverede Glas paa en Krystalbakke, som han, bukkende, rakte frem mod Grev Eck som den forste.

-Det er Tokayeren, sagde Grev Eck, der havde taget et Glas.

-Ja, sagde Hans Excellence.

Det var en aeldgammel Vin, af hvilken Huset havde ejet atten Flasker, en Present af en afdod Prins af Philipsthal.

-Var det den sidste Flaske? spurgte Hans Excellence, vendt til Georg.

-Ja, Deres Excellence, det er den sidste, svarede Georg bukkende.

Alle betragtede Vinen, som de holdt op i Glassene, hvor Gravuren af Hvidernes Vaaben glimtede.

Moderen sad og stirrede ind mod sit Glas:

-Hvor faa der egentlig nogensinde har smagt den Vin.

-Ja, sagde Hans Excellence: de faerreste.

Den lille Baronesse, som ogsaa sad og saa paa sit loftede Glas, sagde:

-Den er som Blod.

-Som Ild og Blod, min Pige, sagde Hans Excellence og stodte sit Glas mod Gehejmeraadindens, der elskede Vin og som havde vaeret med til alle atten Flasker, op gennem Aarene.

-Ja, sagde Baronessen.

Og med Glasset op til sine Laeber sagde hun, halvsagte, over til sin Mand:

-Du.

-Dja, sagde Manden--Dja var hans Kaelenavn for Lydia--og de drak,

seende hinanden dybt ind i Ojnene.

I det samme havde Moderen bojet sig frem, som om hun vilde drikke med nogen. Men hastigt satte hun atter Glasset ned og vendte Hovedet bort.

Den unge Hvide havde ikke smagt Vinen. Tavs stirrede han paa sit Glas, hvis Vaabenskjold syntes blodspraengt paa Vinens Baggrund.

-Skaal, Hans, sagde Marschalinden og loftede Glasset ned mod Jaegermesteren.

-Skaal, svarede han.

Og for at sige noget sagde Marschalinden:

-Jeg maa da ogsaa en Gang se at komme til Thorsholm. Jaegermesteren svarede og saa op:

-Saa maa Du skynde Dig. For Taget ramler sammen.

-Som Du dog taler, Hans, sagde Hendes Naade.

-Jeg taler Sandhed, sagde Jaegermesteren, mens Hans Excellence havde rejst sig med det loftede Glas i Haanden:

-For Dig, sagde han ned mod Hendes Naade, og mens alle rejste sig, tomte de den sidste Draabe af den rode Vin paa Hendes Naades Vel.

Georg slog Dorene op og alle gik ind, Hendes Naade forst ved Jaegermesterens Arm.

Da Doren igen var lukket til, var den slanke Tjener alene. Han saa ned over Bordet og fik Oje paa den unge Hvides urorte Glas.

Den unge Mand tomte det hastigt, for Georg vendte tilbage.

-Kaffen, sagde Georg.

Den Slanke svarede ham ikke, men gik for at hente Kaffen.

Da Georg var alene, gav han sig selv til at tomme Slatterne, hulter til bulter.

... Kaffen var drukket og Spillebordet var slaaet ud, i den midterste Dagligstue, hvor Hans Excellence gik til Kortene sammen med Grev Eck, Schulin og Professoren.

-Nu skal jeg snue, min Pige, sagde Gehejmeraadinden, der, hvor hun saa var, altid sov et Kvarter, efter Kaffen.

-Ja, Tante Augusta, sagde Baronessen og rejste sig fra Sofaen, hvor Gehejmeraadinden lagde et Lommetorklaede over sit brede Ansigt og, et Minut efter, var falden i Sovn.

Marschalinden, der sad med Moderen ovre i det andet Hjørne, gav sig til at le:

-Tante Augusta har altid sovet som de Retfaerdige, sagde hun.

-Ja, sagde Moderen.

Hendes Naade og Grevinde Schulin talte midt i Stuen om Lejligheder, som det virkelig var svært at faa:

-Men Hvide vil jo ikke flytte, sagde Hendes Naade.

Samtalen stansede nu og da, og fra den anden Stue horte man Kortenes Fald.

Moderen loftede Hovedet en Smule og sagde:

-Saa underlig denne Dag maa have vaeret for Dig, Harriette.

-Hvordan? sagde Marschalinden og vendte Ansigtet imod hende.

-At se os allesammen igen ... efter saa lang en Tid.

-Ja, sagde Marschalinden: naesten tyve Aar....

-Og, tilfejede hun: jeg rejser snart igen.

-Rejser? sagde Moderen.

-Ja, sagde Fru Harriette, hvis Stemme sitrede underligt: nu har jeg jo set Jer.

Moderen svarede ikke, og de horte igen Kortenes Fald. Saa sagde Moderen, som saa hun paa noget, der var uendelig langt borte:

-Det var lige for mit Bryllup, Du rejste.

Marschalinden havde foldet Haenderne over sit Knae.--Ja, sagde hun: det var lige for dit Bryllup.

Og efter et Ojeblikks Tavshed lagde hun til:

-Alle kan vi jo ikke blive i Landet.

Faderen traadte hen til dem:

-Hvad sidder I to og taler om?

-Vi talte om et og taenkte paa noget andet, svarede Marschalinden.

-Hvorpaa da?

Alle tre Ansigter saas sammen i Skaeret af Standlampen.

-Aa, sagde Fru Harriette: jeg idetmindste sad og taenkte paa Lykken og Livets Gang.

Faderen svarede ikke.

Men Marschalinden sagde:

-Jeg er kommen til den dybe Overbevisning, at al Opofrelse er unyttig.

Grevinde Schulin havde slaaet sig ned i en Vinduesfordybningovre hos

Baronesse Rosenkrands.

-Det maa alligevel, sagde hun, vaere underligt for Harriette at vaere kommen hjem og nu se alt det.

-Hvordan alt det?

-Jo, sagde Grevinden, og efter en Stund fortsatte hun, som En, der taenker paa noget, der ligger meget langt tilbage:

-Harriette havde vel nok altid elsket Fritz. De har jo kendt hinanden fra Born.

-Men saa forelskede Fritz sig jo i Stella--og saa rejste Harriette ned til Tanten i Wien og giftede sig med Marschalen.

Grevinde Schulin tav et Ojeblik:

-Og nu kommer hun tilbage og ser, hvordan det er gaaet.

-Hvordan er det da gaaet? sagde Baronessen, der, uforstaaende, havde bojet Overkroppen helt frem.

-Aa, sagde Grevinde Schulin og tog sig med den ene Haand over Ojnene:

-De er et Barn.

-Men, sagde hun og betragtede et Ojeblik Schulin, der sad inde ved Kortene, bred og staerk, som den, der har bevaret sin gode og mangesidige Appetit op gennem Aarene:

-Livet vil nok laere Dem mange Ting.

Baronesse Rosenkrands skod Kirsebaermunden frem:

-Ja, det vil det vel, sagde hun og sukkede uden at vide hvorfor.

-Skal vi kore? spurgte hun Baronen, der kom til.

-Ja, min Pige, sagde Baronen; og Baronen og Baronesse Rosenkrands, der skulde til Rout hos den engelske Minister, gik rundt og sagde Farvel.

Georg kom lobende ind fra Gangen, gennem Stuerne, ind til Hans Excellence:

-Deres Excellence, sagde han og fortsatte hviskende.

Hans Excellence havde rejst sig i samme Nu.

-Er Vognen der? raabte han.

-Ja, Deres Excellence.

Alle havde rejst sig i begge Stuer--undtagen Hendes Naade.

-Hvad er der? sagde Gehejmeraadinden, der var vaagnet.

-Min Pels, sagde Hans Excellence og gik gennem Stuerne.

-Hvad er der? spurgte Marschalinden, med Ansigtet vendt mod Excellencen.

-Jeg skal til Brahes; og vendt mod Faderen sagde han:

-Tag mine Kort. Hans Excellence gik ud.

Ved Doren til Trappen ventede Brahernes Vogntjener, der, bleg, bojede Hovedet over den store Krave.

-Det haster, Deres Excellence, sagde han.

-Jeg ved det, sagde Hans Excellence, der steg ind i Vognen:

-Kor.

Brahernes Heste slog med deres Hove Gnister af den haardtfrøse Sne.

Den Braheske Port blev revet op foran de dampende Dyr.

Portneren lob til og var nær snublet over Vognens bageste Hjul, mens hans Kone stod paa Kaeldertrappen, lænet op til Vaeggen, med Forklædet over sit Hoved, og græd, saa det genlod i Porten:

-Det javer, Deres Excellence, det javer, sagde hun.

-Jeg ved det, sagde Hans Excellence igen.

Ved den aabnede Dor ventede Kammertjeneren.

-Godaften, Deres Excellence, sagde han og hans Stemme rystede. Han havde tjent i Huset i tyve Aar.

-Tag Pelsen, sagde Hans Excellence. Og han rev den selv af, saa den faldt paa Gulvet som en tung Sæk. for Tjeneren kunde gribe den.

-Haeng den op, sagde Hans Excellence.

Han aabnede Doren, og Baron Brahe, der sad paa en Stol, vendte sit Ansigt, der var ophovnet af Graad--han, der ikke var vant til at græde--om mod Excellencen:

-Tak, sagde han og rejste sig.

Baronessen kom lobende og slog sine Arme om Excellencens Hals:

-Aa, Onkel Hvide, aa. Onkel Hvide, hulkede hun. Hans Excellence losnede hendes Arm fra sin Hals:

-I henter mig sent, sagde han.

Det var, som en barsk Bestemthed havde udmejslet hans Skikkelse til en Kaempes:

-Lad mig se hende.

-Ja, sagde Baronessen og gik foran, stottende sig til Moblerne, ind gennem Stuerne, hvor der ingen var.

En Gang stansede hun, lænende sig til en Stoleryg:

-Hvor hun lider, sagde hun og vendte sit Ansigt mod Hans Excellence.

Han svarede ikke.

Grev Preben sad i den inderste Dagligstue, paa en tilfaeldig Stol. Han forte uafslædig Bagsiden af sin venstre Haand op mod sin Mund, som var det hans Læber, der smertede ham.

-Det er Onkel Hvide, sagde Baronnen.

-Naa, sagde Preben og rejste sig uden at have hort.

I den lange Gang havde de to Sostre flyttet to Lænestole ud, hvor de sad, udenfor Emmelys Dor, angste og sammenkrobnede, uden at kunne græde, mens en Kammerjomfru, længere nede, i Halvmørket, gik frem og tilbage som en Skygge.

-Det er Onkel Hvide, sagde Baronnen igen.

-Godaften, Born, sagde Hans Excellence.

Baronnen slap Døren og kun Hans Excellence og Baronessen gik ind i Vaerelset, hvor Sygeplejersken rejste sig lydlost.

Hans Excellence var stanset foran Fodenden af Emmelys Seng.

I det matte Skaer traadte Naesen frem over hendes indfaldne Kinder, mens man horte den hivende Lyd fra hendes arbejdende Bryst.

-Tag Skaermen af, sagde Hans Excellence.

Baronessen strakte stonnende Haanden ud mod Lampen, men faldt sammen:

-Vil De være saa elskværdig? sagde hun.

Sygeplejersken loftede Skaermen, saa Lyset flod ud over Emmelys Ansigt, mens Hans Excellence blev staaende, uden at røre sig, ved Sengens Fodende, ubevægelig, foran den unge Doende.

-Sæt Skaermen paa, sagde han og havde ikke rørt sig. Sygeplejersken gjorde det. Der blev mørkt paany.

Det var, som den Doende vaagnede og hun sogte at lofte Haanden fra Tæppet:

-Hvem er det? hviskede hun.

-Mig, sagde Hans Excellence og tog om hendes Haand.

Der gik naesten et Smil hen over hendes Ansigt og hun forsogte at nikke.

-Hvor er Preben? hviskede hun igen, mens hun vendte Ojnene, der maaske næppe mer kunde se.

-Nu skal Preben komme, sagde Hans Excellence pludselig meget sagte og han gik.

Baronessen havde ikke rejst sig.

Hans Excellence var gaaet ind i Dagligstuerne, hvor Baronnen ventede.
De to Sostre var fulgt efter, lydlose som to Skygger.

-Giv hende Champagne, sagde Hans Excellence, som stod midt i Stuen.

-Ja, sagde Baronnen.

-Saa tit I kan, sagde Hans Excellence.

-Ja, sagde Baronnen.

Ingen rørte sig.

-Hvor er Preben, spurgte Hans Excellence.

Preben rejste sig fra en Stol.

-Gaa derind, lille Preben; men sid stille.

Hans Excellence tav et Ojeblik, mens Preben gik hen over Gulvet,
usikker som En, der har drukket.

-Godnat, Born, sagde Hans Excellence og saa, et Nu, fra Ansigt til
Ansigt, for han gik.

Baronnen var fulgt efter ham og kunde naesten ikke gaa:

-Hvordan er det? sagde han, da de kom til Doren.

Den stærke Mand skælvede som et Lov.

-Det er det sidste, sagde Hans Excellence og havde grebet Baronens
Haand med et Greb, saa det sved.

Baronnen tog frem for sig, da Excellencen slap.

-Godnat, sagde Hans Excellence igen og Doren faldt til.

-Kor, sagde han og steg ind.

Og Vognen kørte bort.

Der var naeppe blevet talt i Hvidernes Stuer, hvor Marschalinden
uafledelig gik frem og tilbage med korslagte Arme, mens de fire Herrer
ved Spillebordet spillede tavse, uden et Ord, mekanisk som Figurer,
der var trukket op.

Kun nu og da sagde Moderen eller Gehejmeraadinden en Saetning, ud i
Stuen, og tav igen, saa der atter blev stille og intet hortes uden
Kortenes Fald.

Gehejmeraadinden sagde:

-Hvorfor skulde ogsaa de blive lykkelige?

Grevinde Schulin havde taget et Sjal om sig og sad, som om hun fros.

-Livet er saa misundeligt, sagde Gehejmeraadinden atter med sin dybe Rost.

-Ja, sagde Marschalinden og stansede pludselig sin Vej.

Alle tav igen, til Marschalinden sagde:

-Hvor gammel var hun egentlig?

-Tyve Aar, svarede Moderen fra sin Plads.

-Tyve Aar, gentog Marschalinden.

Og Gehejmeraadinden sagde frem imod dem fra sin Krog:

-Ja, alting her i Verden er blindt--ogsaa Doden.

Der hortest en Vogn i Gaden og Marschalinden loftede Gardinet. Men det var ikke den.

-Hvor er Hans? spurgte Hendes Naade.

Den unge Hvide loftede sit Ansigt fra en Bog:

-Papa er i Spisestuen.

-Hent ham, sagde Hendes Naade.

Men den unge Hvide rorte sig ikke.

-Gaar Du? sagde Hendes Naade.

-Ja, Grandmama.

Den unge Hvide gik ind i Spisestuen, hvor han, i Vinduesforfybningen, fandt Jaegermesteren ludende over et Glas Cognac med Vand.

-Grandmama onsker at tale med Dig.

-Naa. Jaegermesteren forsogte at staa op.

-Stot Dig til mig, sagde Sonnen.

-Hvad skal jeg, sagde Jaegermesteren, hvis drukne Ojne flammede op.

-Papa kan ikke staa paa sine Ben, sagde den unge Hvide og lod Faderen falde tilbage i sin Stol som en dod Klump.

Da Sonnen var gaaet, rejste Jaegermesteren sig og dinglede hen over Gulvet.

Ude i den lange Gang stodte han med Albuerne en Dor op og fandt frem til en Seng, hvorpaa han kastede sig for, et Ojeblik efter, at snorke hojt.

Det var Hans Excellences Seng.

Den unge Hvide var vendt tilbage til Dagligstuen:

-Papa var gaaet, sagde han og indtog atter sin Plads.

Marschalinden gik stadig frem og tilbage paa Gulvet, mens alle ventede:

-Der er han, sagde hun og loftede Gardinet igen.

-Ja, sagde Moderen og rejste sig.

Vognen korte ind ad Porten.

Der var ikke blevet talt, for Hans Excellence kom ind og Gehejmeraadinden havde set hans Ansigt:

-Det var altsaa Doden? sagde hun.

De fire Herrer var holdt op at spille.

Hans Excellence nikkede uden at tale.

-Lider hun? spurgte Marschalinden med en Stemme, man naesten ikke kunde hore:

-Jeg giver dem Vin, sagde Hans Excellence, og han gik ind til Spillebordet.

-Hvordan har Du spillet mine Kort? sagde han til Faderen, og Hans Excellence satte sig for at spille Rubberen til Ende.

Gaesterne var taget bort.

I den midterste Dagligstue sad Hendes Naade og blundede i sin Stol. Brillantsnoren lyste saa saert om hendes Hals i det meget Lys fra de naesten nedbraendte Kroner.

Moderen og Hans Excellence sad inde i Hans Excellences Stue, hvor der var mørkt.

-Er Du der, min Pige, sagde han.

-Ja, Grandpapa.

Skaeret fra Gadens Lygter faldt ind i Stuen og flakkede hen over Vaeggene, hvor Billederne af Aarhundredets Maend dukkede frem i et usikkert Lys og igen Forsvandt.

Moderen sagde, ud i Mørket:

-Grandpapa, Du skulde ikke beholde den Praksis.

Han drejede Hovedet:

-Hvorfor ikke? og pludselig lo han: Lad dem kun betale mig for at udstede deres Dodsattester, sagde han.

Der var længe stille, saa sagde Moderen:

-Ved Du, Grandpapa, naar vi to sidder her, synes jeg, vi sidder og ser paa den samme Ting.

-Paa hvad?

-Paa Vragene.

Han svarede ikke og der var atter tyst en Stund.

Saa sagde Hans Excellence:

-Sidder hun derovre endnu?

-Hvem?

-Mener Grandpapa Elsebeth?

-Jo, sagde Moderen: hun sidder endnu og venter.

Der var et Ojeblik stille i Morket. Saa talte Hans Excellence:

-Der er intet at vente efter ... og han fortsatte:

-Et Hul i Jorden er ikke saa mange Tanker vaerd.

Han tav igen, for hans Stemme fod paany:

-Og det, vi dog raeddes for, kommer tidsnok.

Moderen havde bojet sit Hoved:

-Maaske ikke for alle, sagde hun ganske sagte.

Der blev stille igen. Hans Excellence blundede maaske.

Moderen loftede, i Morket, det blege og dejlige Ansigt og, halvt uden at vide det og ganske sagte, nynnede hun frem for sig:

Som Planten visner
for dens Rod er uden Vaede;
som Blomsten bliver bleg,
for Solen naa'r den ikke,
saa bleges jeg og visner hen,
for Du har ej mig kaer.

-Synger Du, min Pige? sagde Hans Excellence pludselig fra Morket.

Moderen fo'r sammen.

-Nej, Grandpapa, sagde hun:

-Jeg sukkede kun.

Georg aabnede Doren til den lyse Stue, idet han bukkede paa Dortrinet:

-Hendes Naade er gaaet til Tebordet, sagde han.

-Vi kommer, sagde Hans Excellence.

Og de rejste sig.

"LA GIOCONDA". SIDSTE AKT.

SIRENETTA:

Har Du graedt?

SILVIA:

Ja--en lille Smule.

SIRENETTA:

Det er ligesom Du havde graedt et helt Aar. Dine Ojne braender. Dit Hjerter gor altfor ondt.

SILVIA:

Ti stille. Jeg kan ikke faa mit Hjerter til at vaere roligt.

End of the Project Gutenberg EBook of Det graa hus, by Herman Bang

*** END OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK DET GRAA HUS ***

***** This file should be named 12987.txt or 12987.zip *****

This and all associated files of various formats will be found in:

<http://www.gutenberg.net/1/2/9/8/12987/>

Produced by Steen Christensen, Heidi Christensen and PG Distributed Proofreaders

Updated editions will replace the previous one--the old editions will be renamed.

Creating the works from public domain print editions means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg-tm electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG-tm concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for the eBooks, unless you receive specific permission. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the rules is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. They may be modified and printed and given away--you may do practically ANYTHING with public domain eBooks. Redistribution is

subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

*** START: FULL LICENSE ***

THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg-tm mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase "Project Gutenberg"), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg-tm License (available with this file or online at <http://gutenberg.net/license>).

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg-tm electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg-tm electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg-tm electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg-tm electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. "Project Gutenberg" is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg-tm electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg-tm electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg-tm electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation ("the Foundation" or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg-tm electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is in the public domain in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg-tm mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg-tm works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg-tm name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg-tm License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern

what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg-tm work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country outside the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg-tm License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg-tm work (any work on which the phrase "Project Gutenberg" appears, or with which the phrase "Project Gutenberg" is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.net

1.E.2. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is derived from the public domain (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase "Project Gutenberg" associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg-tm trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg-tm License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg-tm License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg-tm.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg-tm License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg-tm work in a format other than "Plain Vanilla ASCII" or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg-tm web site (www.gutenberg.net), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon

request, of the work in its original "Plain Vanilla ASCII" or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg-tm License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg-tm works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg-tm electronic works provided that

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg-tm works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, "Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation."
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg-tm License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg-tm works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg-tm works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg-tm electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from both the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and Michael Hart, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread public domain works in creating the Project Gutenberg-tm collection. Despite these efforts, Project Gutenberg-tm electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain "Defects," such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by

your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the "Right of Replacement or Refund" described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg-tm electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH F3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS' WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg-tm electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg-tm electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg-tm work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg-tm work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg-tm

Project Gutenberg-tm is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists

because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need, is critical to reaching Project Gutenberg-tm's goals and ensuring that the Project Gutenberg-tm collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg-tm and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation web page at <http://www.pglaf.org>.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Its 501(c)(3) letter is posted at <http://pglaf.org/fundraising>. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's principal office is located at 4557 Melan Dr. S. Fairbanks, AK, 99712., but its volunteers and employees are scattered throughout numerous locations. Its business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887, email business@pglaf.org. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's web site and official page at <http://pglaf.org>

For additional contact information:

Dr. Gregory B. Newby
Chief Executive and Director
gbnewby@pglaf.org

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg-tm depends upon and cannot survive without wide spread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit <http://pglaf.org>

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg Web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: <http://pglaf.org/donate>

Section 5. General Information About Project Gutenberg-tm electronic works.

Professor Michael S. Hart is the originator of the Project Gutenberg-tm concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For thirty years, he produced and distributed Project Gutenberg-tm eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg-tm eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as Public Domain in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our Web site which has the main PG search facility:

<http://www.gutenberg.net>

This Web site includes information about Project Gutenberg-tm, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.

Livros Grátis

(<http://www.livrosgratis.com.br>)

Milhares de Livros para Download:

[Baixar livros de Administração](#)

[Baixar livros de Agronomia](#)

[Baixar livros de Arquitetura](#)

[Baixar livros de Artes](#)

[Baixar livros de Astronomia](#)

[Baixar livros de Biologia Geral](#)

[Baixar livros de Ciência da Computação](#)

[Baixar livros de Ciência da Informação](#)

[Baixar livros de Ciência Política](#)

[Baixar livros de Ciências da Saúde](#)

[Baixar livros de Comunicação](#)

[Baixar livros do Conselho Nacional de Educação - CNE](#)

[Baixar livros de Defesa civil](#)

[Baixar livros de Direito](#)

[Baixar livros de Direitos humanos](#)

[Baixar livros de Economia](#)

[Baixar livros de Economia Doméstica](#)

[Baixar livros de Educação](#)

[Baixar livros de Educação - Trânsito](#)

[Baixar livros de Educação Física](#)

[Baixar livros de Engenharia Aeroespacial](#)

[Baixar livros de Farmácia](#)

[Baixar livros de Filosofia](#)

[Baixar livros de Física](#)

[Baixar livros de Geociências](#)

[Baixar livros de Geografia](#)

[Baixar livros de História](#)

[Baixar livros de Línguas](#)

[Baixar livros de Literatura](#)
[Baixar livros de Literatura de Cordel](#)
[Baixar livros de Literatura Infantil](#)
[Baixar livros de Matemática](#)
[Baixar livros de Medicina](#)
[Baixar livros de Medicina Veterinária](#)
[Baixar livros de Meio Ambiente](#)
[Baixar livros de Meteorologia](#)
[Baixar Monografias e TCC](#)
[Baixar livros Multidisciplinar](#)
[Baixar livros de Música](#)
[Baixar livros de Psicologia](#)
[Baixar livros de Química](#)
[Baixar livros de Saúde Coletiva](#)
[Baixar livros de Serviço Social](#)
[Baixar livros de Sociologia](#)
[Baixar livros de Teologia](#)
[Baixar livros de Trabalho](#)
[Baixar livros de Turismo](#)